

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ocak 2015 Sayı: 37

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Yeni bir yıla girerken geçen yıla dönüp baktığımızda, ilk başta faşizmin artan saldırganlığını görüyoruz. Emperyalizmin gerici karakteri, dünyanın dört bir yanında kendini gösteriyor. Yaşadığımız emperyalist savaş koşullarında, faşizm ve faşizan uygulamalar, “en demokratik” Avrupa ülkelerinden ABD’ye kadar uzanıyor.

Bir kez daha ırkçılık hortluyor örneğin. Amerika’da siyahlar, polis tarafından öldürülüyor ve hiçbir ceza almıyor. Almanya başta olmak üzere Avrupa’da zaten varolan Neo-Nazi çeteler, giderek güçleniyor; devletlerin sömürü ve baskı biçimleri daha da artıyor. Ortadoğu’da ise mezhep savaşları tüm şiddetiyle sürüyor. Ortaçağ karanlığını andıran bir şekilde din, en yobaz haliyle yaygınlaşıyor, yaşamı belirleyen bir hal alıyor.

Her alanda gericileşme, sömürü ve soygunda pervasızlıkla atbaşı gidiyor. İşçi hakları iyice gerilemiş durumda. Sendikasız, güvencesiz, sınırsız bir sömürü ile karşı karşıyayız. Buna artan iş cinayetlerini eklemek gerekiyor. İşçinin yaşam hakkı dahi tehlike altında.

2014 yılı, Türkiye açısından işçi cinayetlerinin katliamlara dönüştüğü bir yıl oldu. Soma’da 300’ün üzerinde, Ermenek’te 18 madenci katledildi. İnşaatlarda toplu ölümler yaşandı. Mevsimlik işçiler yine kamyonlarla taşınırken yaşamlarını yitirdiler. Birer-ikişer cinayetler ise hemen her gün devam etti. Günde 5 işçi katliamı ile Avrupa birincisi olan Türkiye, 2014 yılında 1800 işçi ölümlüyle dünya birinciliğine terfi etti!

Sistemin bir bütün olarak gericileşmesinin en tipik göstergelerinden bir diğeri ise, kadının üzerindeki baskının artmasıdır. Yüzyıllardır mücadeleye ile elde edilen kadın hakları, sürekli gerileme halinde.

Sayfa 2’de sürüyor

Saraylar saltanatlar çöker Kan susar bir gün!..

Saraylar saltanatlar çöker KAN SUSAR BİR GÜN!...

Bu sadece Ortadoğu'da dini referanslarla kadının örtünmesi, eve kapatılması şeklinde değil, cinsel obje olarak kullanımı, fuhuşta patlama şekliyle göstermektedir. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerden emperyalist ülkelere kadar hepsinde kadın hakları tırpanlanmıştır. Aradaki farklar niceliksel ve nüanstır.

Bir süredir köpeklerin salınıp taşların bağlandığı bir ülke durumunda Türkiye. 2014'te bu çok daha bariz bir hal aldı. İşçiler, kadınlar, gençler, çocuklar, toplu halde veya birer-ikişer öldürülüyorlar. Ardından katiller aklanıyor, hat- ta ödüllendiriliyor; ölenlerin aileleri ise cezalandırılıyor. En tipik örneğini Haziran direnişinde katledilen gençlerimizin duruşmalarında yaşadık. Ethem'in katiline 7 yıl veren mahkeme, ailesine 10 yıllık ceza istemiyle dava açtı. Ali İsmail'in katili esnafa, Erdoğan -hem de duruşmanın olduğu gün- methiyeler dizerek sahip çıktı. Berkin'in dosyası ise hala kayıp!

Bu arada Haziran direnişine katıldıkları için doktorlardan, taraftar gruplarına kadar, herke- se davalar açılıyor, gözaltı ve tutuklamalar yapı- lıyor. Buna en son 16 yaşında bir liseli çocu- ğun tutuklanması eklendi. Hem de dersteyken sınıfına girerek alıp götürdüler. 12 Eylül'ün tipik uygulamalarından birini daha yaşattılar.

Bu yönleriyle 2014, en çok da adaletin kat- ledildiği bir yıl oldu. Geçen yılın son günlerinde ortaya saçılan yolsuzluk ve rüşvet dosyaları, bu yılın aynı günlerine denk gelecek şekilde kapa- tıldı! Hakimler, savcılar değiştirilerek tutuklan- nanlar zaten serbest bırakılmıştı. Bununla da yetinmediler, el konulan paraları, faiziyle birlikte iade ettiler. Aynı günlerde, Burdur hapishanesi katliamında kolu kopan Veli Salıçık'tan yıkılan duvarın parası isteniyordu. Sokak ortasında polislerin katlettiği Baran Tursun'un ailesine ait evlere, 1700 TL'lik para cezası için haciz ko- nuyordu.

Faşizm, kendi yasalarını bile çiğneyen bir rejimdir. Keyfiyettir, kuralsızlıktır, cellatlıktır. Bunların hepsini yıl boyunca gördük, yaşadık. Yılın son günlerinde dergimiz de bu keyfi, ya- sadışı uygulamalardan nasibini aldı. 24 Aralık günü, büromuz ve yazışları müdürümüzün evi, polisler tarafından basıldı, eşyalarımız dağıtıl- dı, telefonlarımıza, bilgisayarlarımıza el konul- du. Yazışları müdürümüz gözaltına alındı ve neden derginin flamasını taşıdığı, önlüğünü giydiği gibi saçmasapan sorularla sorgulandı.

Polisin yetkilerini arttıran yasa onayla- nır onaylanmaz, ilk olarak bizim üzerimizde

uygulandı. Ve bir kez daha görüldü ki, egemen klikler arasında çatışma ne denli boyutlu olursa olsun, onların asıl hedefi, komünistler ve dev- rimcilerdir.

Ama nerede zulüm ve zorbalık varsa, orada direniş de vardır ve bu, son derece meşru bir haktır. Emperyalizmin ve faşizmin artan saldırgan- lığına işçi ve emekçiler, ezilen halklar direniyor. Bölgemizde yoğunlaşan emperyalist savaş, IŞİD terörü ile yeniden alevle- nirken, Kobane'de halk- ların direnişleriyle karşılaştı. Amerika'da siyah öfke pat- ladı. Latin Amerika'da öğ- renciler ve halk sokaklarda. Yunanistan'da çatışmalar durulmuyor.

Ve elbette Türkiye'de onca saldırıya rağmen di- renişler sürüyor. İşçi cina- yetlerine, taşeronlaşmaya, özelleştirmeye karşı işgal- ler, gösteriler, grevlerle ya- nıt verildi. Doğanın, yeraltı- yerüstü sularının gaspına, başta yöre halkı olmak üzere kitleler vargücüne karşı koydular. Ülke nüfusunun yaklaşık yarısı açlık sınırı al- tında yaşarken, asgari ücrete günlük bir ekmek parası zam yapılmasına isyan etmemek müm- kün mü? Üstelik cumhurbaşkanı sarayına tril- yonların harcadığı açığa çıkmış iken...

Bugüne dek nice saraylar halk isyanları ile yıkıldı gitti. Ve saraylarla birlikte nice diktatör- ler devrildi. Bu zevk-ü sefa kimsenin yanına kalmadı, kalmayacak! Ozanın dediği gibi: "Sa- raylar saltanatlar çöker / kan susar birgün... / Bugünden geriye bir yarına gidenler kalır / bir de yarınlar adına direnenler..."

"Yarınlar adına direnen" herkesin yeni kav- ga yılı kutlu olsun! 2015, savaşa ve faşizme karşı birleşik mücadelenin yükseldiği ve zafer- lerle sonuçlandığı bir yıl olsun!

Sosyalist bir ülkenin ve devrimci bir basın- cın olmadığı dönemlerde emperyalizmin ne ka- dar gericileştiği, Ortaçağ'ı aratmayan yöntem- lere başvurduğu görüldü. İnsanlığın geleceği ve tek kurtuluşu sosyalizmdir! Dünyanın bir kez daha devrimlerle sarsılması gerekmektedir. Yeni yıl, insanlığın bu özlemlerinin gerçeğe dönüştüğü bir yıl olsun!

Okurlara...

Merhaba,

Yılın son günlerine, büro ve ev baskını haber- leriyle giriyoruz. Yeni yargı paketi ve iç güvenlik paketi adı verilen saldırı yasaları, daha çıkar çıkmaz bizim üzerimizde uygulandı.

Yasaların "paralelciler" için çıkartıldığı söyleni- yordu; ancak şu hiç bir koşulda unutulmamalıdır: Egemenlerin "iktidar çatışmaları" ne kadar güçlü olursa olsun, devrimciler karşısında her zaman birlikte hareket ederler, faşist saldırıların hedefinde ilk olarak devrimciler vardır.

Son derece hukukdışı yöntemlerle baskın- lar gerçekleştirildi. 12 Eylül yıllarında bile evler "tanık" eşliğinde basılır ve aranırken, büromuz içinde kimse yokken talan edildi, eşyalarımıza el konuldu. Bürodan ne alındığı ya da ne bırakıldığı tespitsiz ve tutanaksız kaldı. "Makul şüphe" ile yazışları müdürümüz gözaltına alındı, derginin flamalarını taşımakla "suç"landı.

Faşist yasalar, ancak ona karşı verilen mücadeleyle parçalanır, işlevsiz- leştirilir. Bugün adeta gözaltında bir lütuf gibi sunulan "susma hakkı", 12 Eylül yıllarında can pahasına direnen-çözülmeyen komünistlerin kazanımıdır. Faşizmin baskı ve şiddetini ağırlaştıran yeni yasalar da, ona karşı mücadele ile işlevsizleştirilecektir.

Yeni yıl, uğrunda savaşanların olsun!

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

37. Sayıda

3	Seçimler yaklaşırken
4	Haziran şehitlerinden korkuyorlar
5	Baskılar bizi yıldırılmaz
6	Faşist yasalar da sökmeyecek
7	Metal işkolunda bildik ihanet
8	2015'te eylemler daha büyüyecek
9	Ülker'de direniş sürüyor
10	Sömürü çarkındaki mevsimlik işçiler
11	Maltepe Üniversite hastanesi işçileri direnişte
12	"Çözüm süreci"nde son kavşak
13	ÇÜ'de faşist saldırı
14	Saraylarınız başınıza yıkılacak
16	Türkiye-Rusya ilişkileri
18	İşkence insanlık suçudur
19	Nefes alamıyorum
20	Meksika halkı ayakta
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Emperyalist savaşın ekonomi politikası

G

enel seçimlerin resmi olarak 2015 yılının Haziran ayında yapılması gerekiyor. Ancak AKP'nin seçimleri erkene çekme hazırlıkları olduğu söyleniyor.

Bunun bir nedeni, bu yıl Ermeni soykırımının 100. yılı olması nedeniyle protestoların çok daha güçlü bir şekilde yapılması ve uluslararası düzeyde Türkiye'yi sıkıştırarak olmasıdır. Diğeri ise, Kürt sorununun Kobane ile birlikte dünya ölçeğinde artan meşruluğu ve Kürt hareketinin buradan aldığı güçle AKP'yi daha fazla zorlamasıdır. Bunları da kapsayan bir biçimde, AKP hükümetinin her geçen gün biraz daha yıpranıyor olması, "erken seçim"e başvurma ihtimalini arttırıyor.

öncesi karşılanması gerekiyor. Çünkü bu seçimlerden sonra 4 yıl yeni bir seçim olmayacağından hareketle, her iki taraf da kozlarını ona göre oynuyor.

Bir diğer sıkışma noktası, HDP'nin seçimlere parti olarak katılacağına açıklaması oldu. Seçim barajından dolayı bugüne dek Kürt partileri "bağımsız adaylar"la seçimlere giriyor, mecliste parti grubunu kuruyorlardı. Anayasa Mahkemesi'nin seçim barajı konusunda önüne gelen dosyaya bakan olması, bu konunun tartışılmasını somut bir hale getirdi. HDP'nin parti olarak girme kararı da, bu gelişmeler üzerinden oldu. Zaten cumhurbaşkanlığı seçimlerinde HDP'nin oy oranını yüzde 10 civarında yükseltmesiyle bu

ciddi sarsıntıyı yaşadılar, 90'lı yılların başında yönetimi DYP-SHP hükümetine bırakmak zorunda kaldılar. Sonrası yeniden koalisyon hükümetleri şeklinde geçti. ANAP'tan sonra tek başına hükümet kuran ilk parti AKP oldu. Ve AKP üç dönemdir başta.

Şimdi "parti diktatörlüğü" tartışılıyor, tek başına kurulan hükümetlerin giderek otoriterleştiği, bunun da "demokrasi" ile bağdaşmadığı söyleniyor ve bu görüş artan bir destek buluyor. '80 öncesinde her tür kötülüğün "koalisyon hükümetleri" ile açıklanması gibi, şimdi de yaşanan her tür sorun "tek başına hükümet"e bağlanıyor.

Ancak kesin olan, **yüzde 10 barajının, burjuvazinin göstermelik demokrasisiyle bile bağdaşmadığıdır.** Dünyada hiçbir ülkede yüzde 10 barajı bulunmuyor zaten. Gerçekte yüzde 1 bile olsa, barajın kendisi, temsiliyet hakkını ortadan kaldıran bir engel oluşturuyor. Ama yüzde 5'ten yüzde 7'ye kadar uzanan barajlar mevcut. Türkiye açısından da barajın tümünden kaldırılması değil, düşürülmesi tartışılıyor. Daha önce CHP tarafından yüzde 3'e düşürülmesi önerisi getirilmişti.

Aralık ayı başında Anayasa Mahkemesi'ne yapılan bir "bireysel başvuru" bu sorunu yeniden ve daha somut bir şekilde gündeme getirdi. AKP hemen karşı saldırıya geçti. "Anayasa Mahkemesi böyle bir karar alırsa, yok hükmünde sayarız" diyen milletvekilleri oldu. Bir kez daha yargı kararını kabul etmeyeceklerini duyurdular. Buna karşı tepkiler artınca, "bu barajı biz koymadık ki" demagojisine sığındılar. Barajın 12 Eylül'le geldiğini herkes biliyor, ama aradan geçen 30 yıla rağmen AKP dahil hiçbir parti barajı düşürmedi. Diğer konularda olduğu gibi bu konuda da 12 Eylül'ün nimetlerinden fazlasıyla yararlandılar. Fakat şimdi gelip duvara dayandılar.

Eğer HDP aldığı kararın arkasında durursa, yüzde 10'u aşamadığı durumda meclis dışında kalacak ki, bu Kürt hareketinin sokak eylemlerini arttırması anlamına gelir. Bunu da egemen sınıflar tercih etmez. Barajı kaldırdıkları durumda ise çok partili bir meclis oluşur, bu da karar alma sürecini sıkıntıya sokabilir; tabi ki bunu da istemezler. Bu durumda barajı yüzde 7 veya 5'e düşürmek dışında bir seçenekleri kalmıyor. Elbette HDP son anda kararını değiştirmezse...

Seçimler yaklaşıyor...

Seçimlerin birkaç ay öncesine alınması bile, AKP açısından önem kazanmıştır. Artan faşist baskılar ve ardi arkası kesilmeyen gerici uygulamalar, kitlelerde AKP'ye dönük tepkileri arttırmış durumda. Buna bir de trilyonlar harcanarak "Kaç-Ak Saray"ın yapılması, Rıza Zarrab başta olmak üzere rüşvet ve yolsuzluktan yargılananların serbest kalması yetmiyormuş gibi, ele geçen paraların faiziyle birlikte geri verilmesi, kitlelerin öfkesini daha da arttırdı.

Diğer yandan Kürt sorununda "çözüm süreci"nin geleceği, birçok soru işaretini barındırıyor. Bilindiği gibi, 21 Mart Newroz kutlamaları Kürtler açısından her zaman çok önemlidir ve belli dönemeçlerin tarihidir. Geçen Newroz'da Öcalan'ın mesajı okunmuş, PKK'nin silahlı güçlerinin Türkiye'den çekileceği duyurulmuştu. Bu Newroz'da "çözüm süreci"nin somut sonuçları bekleniyor. Şimdiden KCK yönetiminin yaptığı açıklamalar, yine bir beklenti yarattı. 15 Nisan'da PKK'nin 12. Kongresi'nin yapılacağı, bu kongrede Türkiye'ye dönük silahlı eylemlere son verilmesinin kararlaştırılacağı ve buraya Öcalan'ın da katılacağı duyuruldu. Bu haber, her ne kadar Hükümet tarafından yalanlansa da, "çözüm süreci"ne dönük beklentilerin seçim

yönde bir beklenti oluşmuştu. Ardından Öcalan'la görüşmelerde gündeme gelmişti. Sonuçta HDP'nin parti olarak seçimlere girme kararı, seçim barajı sorununu çok daha önemli hale getirdi.

Seçim barajı düşecek mi?

Türkiye'de yüzde 10'luk seçim barajı, 12 Eylül faşist cuntasının bir ürünüdür. **Cunta döneminde hazırlanan 1982 Anayasası, daha önce barajsız olan seçimlere yüzde 10 gibi yüksek bir baraj koydu.** Bunun da gerekçesi, "koalisyon hükümetleri"nin ülkeyi istikrarsızlığa soktuğuydu. Baraj olmayınca meclise birçok parti girebiliyor, bu da "tek parti" hükümetlerini neredeyse imkansız kılıyor ve "koalisyon" zorunlu hale geliyordu. Hükümet partileri de yapılamayan herşeyi ortağının üzerine yıkarak, faturayı "koalisyon"a kesiyordu.

12 Eylül anayasası, en fazla üç partili bir meclis ve tek partili bir hükümet dizaynı üzerine yapıldı. Gerçekten de ilk seçimler buna uygun sonuçlandı. Arka arkaya ANAP tek başına hükümet oldu. '80'li yıllar, Özal'ın başkanlığında geçti. Kitlelerin 12 Eylül'e tepkisi Özal'da cisimleşti ve '89 işçi eylemleriyle Özal hükümetleri ilk

Cunta döneminde hazırlanan 1982 Anayasası, daha önce barajsız olan seçimlere yüzde 10 gibi yüksek bir baraj koydu. Bunun gerekçesi, "koalisyon hükümetleri"nin ülkeyi istikrarsızlığa sürüklediği idi. Şimdi "parti diktatörlüğü" tartışılıyor, tek başına kurulan hükümetlerin giderek otoriterleştiği, bunun da "demokrasi" ile bağdaşmadığı söyleniyor. '80 öncesinde her tür kötülüğün "koalisyon hükümetleri" ile açıklanması gibi, şimdi de yaşanan her tür sorun "tek başına hükümet"e bağlanıyor.

Son yılların en kritik seçimi

Seçimlere doğru geri sayım başlarken, seçim ittifakları yönünde girişimler de başladı. Bu konuda en hızlı davranan HDP oldu. İlk kez seçimlere parti olarak girmenin bunda rolü olduğu muhakkak. Ama **Kürt hareketi, uzun süredir muhalif kesimleri kendi çatısı altında toplama stratejisi izliyor. HDK ve ardından HDP bunun bir ürünü olarak kuruldu.** Şimdi seçim öncesi bileşenleri arttırmak çabasında. ÖDP'ye "açık mektup" yazarak ittifak çağrısında bulundu. **ÖDP'nin de içinde yer aldığı "Birleşik Haziran Hareketi"ni kapsamak gibi bir hedefi var. Fakat "Birleşik Haziran Hareketi" içinde CHP'den TKP'ye kadar birçok kurum ve kişi bulunuyor. Dolayısıyla bir bütün olarak HDP ile birlikte hareket etmesi oldukça çok zor görünüyor.**

HDP, şu dönem CHP'ye de yeşil ışık yakıyor. Kürt hareketinin uzun süredir AKP'ye endeksli politikaları, AKP karşıtlarının tepkisini çekiyordu. Seçimlerde başta Aleviler olmak üzere bu kesimlerin oylarını da alabilmek için, AKP'ye muhtaç olmadığını gösterme çabası içinde.

Öcalan ile görüşmelerde yine herşey seçimlere ayarlanmış durumda. Ancak **başta Kobane olmak üzere bölgesel gelişmeler, masa başında yapılan pek çok planı yerle bir edebilir. Tıpkı 6-7 Ekim olayları üzerine AKP ile HDP'nin karşı karşıya gelmesi gibi...**

Bu seçimler, sadece AKP açısından değil, tüm siyasi partiler ve elbette kitleler açısından da son derece kritik önemde. AKP, bugüne dek seçim hileleri başta olmak üzere her yolu deneyerek seçimlerden birinci parti olarak çıktı. Şimdi neyi var neyi yoksa herşeyini koyarak kazanmak isteyecek. Son dönemde artan saldırganlığı da bunun göstergesi. Ama hem emperyalistler ve işbirlikçileri arasındaki çelişkiler, hem de kitlelerin AKP'ye karşı tepkileri, işlerinin hiç de kolay olmayacağını gösteriyor.

Kısacası ne zaman yapılacağından, nasıl yapılacağına kadar bir dizi belirsizliklerle seçimlere gidiliyor. Erken ya da zamanında yapılsın, önümüzdeki 3-4 ayın çok hareketli geçeceği ve bu seçimlerin her zamankinden farklı olacağı şimdiden belli olmuştur.

Diğer yandan **seçimlerin çare olmadığı hiç bir zaman bu dönemki kadar net biçimde görülmemiştir.** Buna AKP'nin seçimle gitmeyeceği kanısının güçlenmesini de ekleyebiliriz.

O halde **seçim aldatmacasına alet olmamak, kitlelerin artan öfkesini parlamento umutlarıyla eritmeden sisteme yöneltmek, tek devrimci tutumdur.** Faşizme ve savaşa karşı mücadeleyi yükseltmekten başka çare yoktur.

Haziran şehitlerinden korkuyorlar...

Haziran İsyanı'nda Ankara'da katledilen Ethem Sarısülük davasının kararı Yargıtay'da bozuldu. Mahkeme katil Ahmet Şahbaz'a 7 yıllık bir ceza vererek ödüllendirmişti. Yargıtay ise cezası az bularak iddianamenin "kasten adam öldürmek"ten açılmasını istedi. Ethem Sarısülük'ün mahkemesi yeniden görülmeye başlanacak.

Ali İsmail Korkmaz'ın katledilmesinin 5. duruşması, 26 Kasım'da görüldü. Katil Mevlüt Saldoğan yaptığı savunmasında "Başbakan bu bir darbe girişimidir dedi. Ben de darbeyi bastırdım" diyerek talimatın sorumlularının hükümet ve o zamanki Başbakan Tayyip Erdoğan olduğunu açıklamış oldu. Katillerin avukatı da mütalayı kabul etmediklerini belirtirken, "davaya Başbakan, Vali, Emniyet müdürü de dahil edilmelidir" diyerek, sorumluluğun devlette olduğunu ifade etmiş oldu.

Erdoğan ise, bir kere daha katillere sahip çıktı. Duruşmanın yapıldığı gün, MÜSİAD fuarında, "Bizim medeniyetimizde, milli ve medeniyet ruhumuzda esnaf ve sanatkâr gerektiğinde askerdir, alperendir, gerektiğinde vatanını savunan şehittir, gazidir, kahramandır. Gerektiğinde asayiş tesis eden polistir, gerektiğinde adaleti sağlayan hâkimdir, gerektiğinde de şefkatli kardeştir" diyerek hem katil esnafına doğrudan sahip çıktı, hem de, paramiliter sivil örgütlenmelerin hazırlığını yaptığını gösterdi. Haziran Ayaklanması ve katillerin yargılanması sürecinde, kitleler nezdinde polisin teşhir olması karşısında; "kitleleri birbirine kırdırmak" gibi bir anlam taşıyan, sivil faşistlerin örgütlenmesi konusunda hazırlığı olduğunu göstermiş oldu.

26 Aralık günü gerçekleşen 6. duruşmaya ise, katiller ve avukatları, uydurma gerekçeler göstererek katılmadılar. Onların bu tutumu, kararın açıklanmasını ertelemek istediklerini gösteriyor.

Berkin'in dosyası nerede?

Haziran Ayaklanması sırasında, polisin 16 Haziran 2013'te Okmeydanı'nda gaz bombasıyla vurduğu Berkin Elvan'ın mahkemesi hala açılmadı.

Berkin Elvan'ı hedef gözeterek katleden polislerin yeni görüntüleri yayınlandı. Bu görüntülerden de hangi polislerin nasıl vurduğu görünmesine rağmen, devlet katillerini korumaya devam ediyor. Şimdi de dosyası kaybediliyor, dava açılmıyor, ailesi ve avukatları oyalanarak yıldırılmak isteniyor.

Bu arada, Erdoğan'ın yeni "sözcüsü" dönek Yavuz Bingöl, Berkin'in annesinin yuhlatılması konusunda Erdoğan'ı meşrulaştırmaya, katilleri aklamaya çalışan açıklamasıyla, kitlelerin belleğine kazındı.

Rakipleriyle girdiği "iktidar savaşı"nda üstüste başarılan elde eden Erdoğan'ın en büyük korkusu kitle ayaklanması. Haziran'da yaşadığı korkuyla, katilleri korumak için her şeyi yapıyor. 19 yaşında gencecik bir çocuğun dövülerek öldürülmesini, 15 yaşında bir çocuğun katledilmesini meşrulaştırmak, hatta yaygınlaştırmak istiyor. Katil polisleri yasal koruma oluşturmaya, katil esnafı çoğaltmaya çalışıyor... Özellikle Berkin'le ilgili her konuda, tam bir pervasızlıkla saldırıyor. Son olarak, İzmir'de Berkin'in cenazesinin olduğu gün eylem yapan liselilerin mahkemesine "davacı" olarak adını yazdırmak gibi bir gafleti bile gerçekleştirdi.

Demek ki Erdoğan, kendisi için en büyük tehdit olarak "paralelciler"i, CHP'yi ya da başka bir düzen kurumunu değil, Berkin'i, Ali İsmail'i, Ethem'i, Mehmet'i görüyor... Demek ki Erdoğan, en çok Berkin'den korkuyor. Demek ki, ancak ve ancak, Berkin'in gücüyle, Ali İsmail'in inancıyla kuşanmış olan kitleler Erdoğan'ı yerinden edebilir.

2015 cep takvimleri çıktı.
Büromuzdan
temin edebilirsiniz.

Büromuz basıldı, yazışları müdürümüz gözaltına alındı

24 Aralık 2014 günü büromuz ve yazışları müdürümüzün evi, adeta büyük bir operasyon havasında, onlarca polisle basıldı, mahallede bir terör ortamı oluşturuldu ve yazışları müdürümüz Çağdaş Büyükbaş gözaltına alındı.

Yapılan operasyon, AKP'nin son yargı paketi ve iç güvenlik paketinin ne anlama geldiğinin çarpıcı bir örneğidir. Operasyon sırasında ortaya çıkan tablo ve polisin her bir uygulaması, yeni yasanın somutlanmış halidir. Yasal bir büro, hiçbir neden yokken basılmış; içeride hiç kimse yokken arama yapılmış; bürodan ne alındığına, ya da büroya ne bırakıldığına dair tanıkların imzasıyla tespit yapılmış; büronun önüne karakol kurularak gelen kişiler tespit edilmeye çalışılmıştır. 12 Eylül döneminde bile baskınlarda, komşu, muhtar vb. üçüncü bir tarafın tanıklığında kapı açılıp arama yapılırken, büromuza yapılan bu saldırı, faşizmin hukuk tanımazlığının ve yeni çıkartılacak yasaların ne kadar vahşi bir terör estireceğinin çok çarpıcı bir göstergesidir.

Keza derginin yazışları müdürü, "derginin flamasını taşımak" gibi bir "suç"la gözaltına alınmış, katıldığı 1 Mayıs gibi meşru eylemlerden sorgulanmıştır. Derginin yazıları ve internet sitesi gibi son derece yasal araçlar, adeta "illegal" çalışma gibi sorgulanmıştır.

Egemen sınıflar kendi aralarında "iktidar kavgası" verirken bile, devrimcilere dönük tutum konusunda her dönem ortak hareket ederler.

Dergimize yapılan baskın, yeni yasaya dayanarak devrimci basın üzerinde estirilecek olan terörün somut örneğidir. Kitleler üzerindeki ekonomik ve siyasi baskılar yoğunlaştırılırken, devrimcilerin seslerini susturma, yasal araçlarını etkisizleştirme yönünde atılan bir adımdır. Bu saldırıya karşı çıkmak, bu hesabı daha başlarken bozmak gerekir. Tüm devrimci demokrat kurumları, buna karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Aşağıda, konuyla ilgili yaptığımız basın açıklamasını yayınlıyoruz.

* * *

Basına ve Kamuoyuna

24 Aralık 2014'te dergimiz Proleter Devrimci Duruş bürosu, dergimizin sahibi ve sorumlu yazışları müdürü Çağdaş Büyükbaş'ın evi, sabah saatlerinde polisler tarafından basıldı. Bu baskınları "örgüt operasyonu" gibi göstermeye çalışan devlet, büroyu ve evi talan etti. Büromuzda içeride kimse yokken "arama" yapan polis, eşyalarımızı dağıtmış, cep telefonlarına ve kartlarına, elektronik eşyalarımıza, cd'lere vb. materyallere, sözde "örgütsel döküman" diye el koymuş, büro baskını sırasında dergimizin ve internet sitesinin yazıları, "örgütsel talimat" gibi gösterilmek istenmiştir. Derginin yazıları hakkında herhangi bir toplatma, mahkeme kararı olmadığı halde, yazılarımızın ve yayınlarımızın "örgüt talimatı" olarak lanse edilmesi ve hem çalışanlarımızı hem de yazı işleri müdürümüzü tutuklamaya gerekçe yapılması, halkın gerçekleri öğrenmesinden korktuklarının ve dergimizin ne kadar doğru yolda olduğunun göstergesidir. 16 yıldır çıkan yayınlığımız hakkında bugüne kadar yüzlerce dava açılmış, yazışları müdürlerimiz

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

tutuklanmış, onlarca yıla yargılanmış, para cezalarına çarptırılmıştır. Yazarlarımızın kitapları toplatılmış, tutuklanmıştır. Örgütlenme alanlarını yasaklayarak toplumsal bir suskunluk yaratmak isteyenler, bütün olanaksızlıkları zorlayıp örgütlenmeye çalışılmasından duydukları korku ile yasal faaliyetleri bile illegal faaliyet gibi göstermek için akla karayı seçmişlerdir. Sadece dergimiz Proleter Devrimci Duruş değil, büromuzda bulunan diğer devrimci-sosyalist dergiler de bu "deliller arasına eklenmiştir. Dergi bürosuna içeride kimse yokken gelen polisler, büro önünde karakol kurarak, arandığını iddia ettiği kişileri bulma hesabı yapmıştır. Büromuzda örgütsel döküman arayanlar, dergimizi ve internet sitesini "TİKB(Bolşevik)in yasal yayın organı" olarak suçlamanın telaşı içinde hareket etmiştir. Bundan önceki devrimci-sosyalist dergilere yaptıkları baskınlarda olduğu gibi, bu baskında da hevesleri kursaklarında kalacaktır.

Aynı gün sabah saat 6.30 civarında dergimizin sahibi ve yazışları müdürü Çağdaş Büyükbaş'ın Eyüp-Güzeltepe'deki evi yüzlerce polis tarafından ablukaya alınmış, evine baskın düzenlenmiştir. Hiçbir hukuka uymayan hezeyanlar içinde hareket eden polisler, müdürümüzü ve ailesini fiziki olarak etkisiz hale getirmek için her türlü kötü muamele uygulamışlardır. Arama iznini dahi göstermeyen polis, evin her tarafını talan etmiştir. "Örgütsel döküman" aradığını söyleyen polis, laptop, müzik cd'leri, cep telefonuna el koymuş, dergimizi, yayınlarımızı, Yürüyüş, Kızılbayrak gibi evde bulunan devrimci yayınları da örgütsel dökümana gerekçe olarak kullanmıştır. Çağdaş Büyükbaş'ın daha önceki yargılamalarından kalan dosyalar içindeki mahkeme yazışmalarını dahi alıp, "örgütsel yazışma" statüsüne sokmak istemiştir. Baskın sırasında evde bulunanlara küfredilerek, darp edilmiştir. Korku ve gözdağı operasyonu şeklinde yürütmek istedikleri baskın, yazı işleri müdürümüz Çağdaş Büyükbaş ve ailemizin direnişiyle karşılaşmıştır. Çağdaş Büyükbaş'a ters kelepçe takılmış, saatlerce o şekilde bekletilmiştir. Baskın sırasında evin alt ve üst sokaklarını ablukaya alan polisler, işine gitmek isteyenleri dahi geçirmemiş, ne olduğunu soranlara da baskı uygulamıştır. Yasaya göre "dağıttıklarını toplama görevi" olan polis, evi (ve aynı zamanda büromuzu) o şekilde bırakıp, yazı işleri müdürümüzü de gözaltına alarak kaçarcasına gitmiştir.

Gözaltındayken hastaneye götürülen Çağdaş

Büyükbaş'a doktor muayenesi sırasında "tükrük örneği" işkencesi yapılmıştır. Tükrük örneği vermeyi reddeden müdürümüzden zorla alınmıştır.

Gözaltına kadar dosyanın içeriğinden habersiz olan müdürümüz, emniyette susma hakkını kullanmıştır. Savcılık sorgusunda ise dosyada yer alan fotoğraflar ve telefon tapelerinden "örgüt üyeliği" çıkartılmaya çalışılmıştır. Çekilen fotoğraflar ve telefon kayıtları, 1 Mayıs, Haziran İsyanı, Gazi yıldönümü,

devrimcilerin cenaze törenleri, Mehmet Ayvaltaş'ın mahkemesi, polis tarafından katledilen Alaattin Karadağ'ın mahkemesi vb yasal-meşru eylemleri kapsamıştır. Bu eylemleri "örgütlerin düzenlediğini" iddia ederek, katılanları ve eyleme destek verenleri

"örgüt üyesi" olarak sunanların, tam bir korku duvarı yaratmak istediği ortadadır. Büyük bedeller ödenerek yayın ve örgütlenme, gösteri yapma özgürlüğünü kazanan işçi ve emekçiler ile onların öncüleridir. Bu özgürlükleri kendisi bahşetmiş gibi davranan devlet, panik ve korku yaratarak kitlelerin sokağa çıkamaz hale gelmesini istemektedir. Sorulan sorular, "eylemlere niye gidildiği", "flamaların ve önlüklerin niye giyildiği", "kimlerden talimat alındığı" vb şeklindedir. Dergimizin yazışları müdürüne, "Proleter Devrimci Duruş flaması ve önlüğünü neden taşıdığını" sorabilecek kadar da pervasızdırlar. Sordukları söz konusu eylemlerde saldıran, kitleleri teröze eden, birçok kişinin ölümüne neden olan, sakat bırakan kendileri değilmiş gibi üste çıkmaya çalışmışlardır. Dosyadan örgüt üyeliği çıkarma çabaları, bu eylemlerden ve kitlelerin cüretinden korktuklarını bir kez daha teyit etmiştir.

Çağdaş Büyükbaş, tutuklanma talebiyle çıkarıldığı nöbetçi mahkemece "adli kontrol" şartıyla serbest bırakılmıştır. Bu kontrol, devrimcilerin, komünistlerin faaliyetlerini engelleme çabasından başka bir şey değildir.

Devrimcilere yönelik her dönem baskınlar, tutuklamalar ve infazlar olmuştur. Ancak devlet fiilen sokakta yaptıklarını bugün "iç güvenlik kanunu"yla yasallaştırmaya çalışmaktadır. Sokakta devrimcileri infaz edenler, Haziran İsyanı, Kobane direnişi sırasında sokağa çıkan onlarca insanı gaz bombalarıyla katledenler, yaralayanlar, yüzlerce devrimciyi, yurtseveri tutuklayıp hapse atan devletin, polislerin "elini soğutmama" adına güvence altına alınmak istenmesi, korkularını dindirmeye yetmeyecektir. Biz biliyoruz ki, kitleler, devrimcilerin önderliğinde başkaldırdığında, savaşı ve sömürsüz bir dünyada yaşanacaktır. Korkularını büyütme ve doğru bildiğimiz yolda yürümeye devam edeceğiz.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DEVİRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!
KURTULUŞ DEVİRİMDE SOSYALİZMDE!

Proleter Devrimci Duruş Dergisi
25 Aralık 2014

AKP hükümeti, Mayıs 2013'ten bugüne artarak süren gösteri yürüyüşlerinden duyduğu rahatsızlık nedeniyle, 6-7 Ekim'de yapılan Kobane eylemlerini bahane ederek halkın özgürlüklerini kısıtlamak ve üzerindeki baskıyı arttırmak amacıyla Meclis'e 3 ayrı yasa teklifi sundu. Sunulan 3 paket de yalnızca AKP hükümetinin çıkarları üzerine kurulmuştur ve "Yeni Türkiye" olarak sunulan Türkiye Cumhuriyeti'nin daha da otoriterleşmesi anlamına gelmektedir.

İç güvenlik paketi içerisinde 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü Hakkındaki Kanunda ve Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu'nda da (PSVK) değişiklikler öngörülmektedir. Bu paketler yaşam hakkının, ifade özgürlüğünün, adil yargılanmanın, kişi hak ve güvenliğinin ihlal edileceğinin ilanıdır.

DGM'leri kapattığında bunu "devrim" olarak sunan AKP, ardından "Özel Yetkili Mahkemeleri" kurmuş, binlerce kişi hukuksuzluklar içerisinde mağdur olmuş, ardından 21 Şubat 2014'te tekrar "devrim" olarak bu mahkemeleri de kapatan AKP, üzerinden bir yıl geçmeden şimdi yeni torba paketlerle "ihtisas mahkemelerini" kurmak istemektedir. **Adil yargılanma hakkının ihlal edildiği, kişi hak ve özgürlüklerinin kısıtlandığı, tamamen bir düşman hukuku uygulayan Özel Yetkili Mahkemeler halkın öfkesiyle kaldırılmasına rağmen, ihtisas mahkemeleri ile aynı işlemler yapılacaktır.** İşlemlerin ve hukuksuzluğun özü değişmeden yalnızca isim değişiklikleri ile halk kandırılmaya çalışılmaktadır. Halk, isim değişikliği değil Adalet talep etmektedir.

Sebebsiz, keyfi üst-konut aramaları yasalaşiyor!

Benzer şekilde, Ceza Muhakemesi Kanunu'ndaki (CMK) şüphelilerin üstünün, konutunun, işyerinin aranma şartlarını düzenleyen madde değiştiriliyor. Yasanın mevcut halinde bu yönde **bir arama kararı çıkarılabilmesi için, suç delillerinin elde edilebileceği hususunda "somut delillere dayalı kuvvetli şüphe" aranırken, şimdi "makul şüphe" yeterli sayılıyor.** Halbuki, Şubat 2014'te kabul edilen 6526 Sayılı Kanunla "makul şüphe"yi kaldıran AKP idi. Kendisine tehdit yöneldiğinde yasayı daha doğru bir hale getiren AKP, kendisine yönelik tehditleri bertaraf ettiğini düşünerek, aynı yıl içinde tekrar polislerin keyfi işlemler yapmasının önünü açmaktadır.

Molotof "katledilme" sebebi

PVSK'ya ek maddeler yapılarak molotof, patlayıcı, yanıcı, yakıcı, boğucu, yaralayıcı vb. silahlarla açık veya kapalı alanlara yapılan saldırı veya saldırı teşebbüsünde bulunanlara karşı, polisin saldırıyı etkisiz kılmak amacı ile ve etkisiz kılacak ölçüde silah kullanma yetkisi tanınmaktadır.

Bu hüküm yasalaştığı takdirde, polisin silah kullanma oranı artacak, bunun sonucu çok

Faşist yasalar da Sökmeyecek!

sayıda ölüm olayı gerçekleşecektir. Hali hazırda "dur dedim durmadı" denilerek Baran Tursun gibi birçok kişi vurularak öldürülmüş, sadece 2013'ten bu yana plastik mermi, biber gazı fişegi ile yüzlerce kişi yaralanmış, sakat kalmış ve hayatını kaybetmiştir. **2007 yılında PVSK'da değişiklik yapılarak polise duraksamadan vurma yetkisi verilmesi ile 200'den fazla kişi öldürülmüştür.**

12 yaşında 13 kurşunla vurularak katledilen Uğur Kaymaz hepimizin hafızasında daha taze... Onu vuran polisler ceza almadan göstermelik yargılanmıştı. Uğur Kaymaz, elinde silah olmamasına rağmen polisin "elinde silah olduğunu sanması" ile yakın mesafeden vurularak öldürülmüştü. Bunu yapanlar "elinde molotof var sandık" diyerek kaç çocuğu daha öldürür? Berkin Elvan'ı vurduklarında, daha katilleri bile bulunmadan Başbakan "elinde patlayıcı vardı" demedi mi? Başbakan'ın daha hiçbir delil olmadan yargıyı yönlendirmesi ortadayken, bu çıkacak yasalarla düşman hukukunu büyütüp sokaklarda terör estirmek istiyorlar.

Molotofun kullanılmasının ağırlaştıracağı söylenmiş ve pakete dahil edilmiştir. Zaten **yıllardır molotof kullananlara örgüt üyeliğinden ve silah kullanmaktan on yıllarca ceza verilmektedir. Benzer şekilde toplumsal gösterilerde tomalar tarafından basınçlı sulara boya-gaz gibi kimyasal maddelerin koyulduğu defalarca tecrübe edilmiştir. PVSK'nın 16. Maddesine ekleme yapılarak bu durum yasallaştırılacaktır.** Bu durumda, bu yasa paketinden önce yapılanlar açıkça kanunlara aykırıdır. Ama kanuna aykırı hareket edenler hakkında hiçbir işlem yapılmamıştır.

Ceza Hukuku yazılı bir hukuk dalıdır, suç olmadan ceza da olamaz; buna kanunilik ilkesi denir. "Yeni Türkiye'de bu tamamen ihlal edilmiştir. İnsan öldürme ceza hukukunda yoksa, bir kişi bu fiili yaptığında ceza alamaz, çünkü cezalar ve suçlar önceden belirli olmak zorundadır, buna göre kişi yaptığı fiilin suç olduğunu bilir ve yapar veya yapmaz. Molotofta ayrıca suç olmamasına rağmen, kanunda varmışçasına cezalar verildi yıllardır, bu kişiler hala cezaevlerinde... Yasa çıkarsa, tüm

kurumların molotof üzerinden kanunda yokken ceza alanlar hakkında tekrar adalet istemesi gerekmektedir. Topluca herkes başvurular yapmalıdır.

Bir tane bile yasalara göre hareket edecek, savcı hakim yok mudur? Bunca zaman kanunda olmamasına rağmen on yıllarca ceza verilen insan-

ların kanunsuzca ceza aldığını söyleyecek? Tomalardan sıkılan kimyasallı suların kanunsuz olduğunu söyleyerek suya bunu katmasını emredenlere soruşturma açacak? Maalesef yok! Her şey ayan beyan ortada olmasına rağmen yok!

Gazdan boğulurken ağzını kapatmak tutuklanma sebebi!

Yalnızca son 2 yılda binlerce biber gazı kullanılmıştır. Öyle ki, daha yürüyüş başlama- dan önce fişeklerin atıldığı görülmüştür. Yeni paket ile eylemlerde "yüzünü kapatmak" ayrıca bir suç sayılacaktır. Her yıl etkisi daha da ağırlaştırılmış gazlar alan Hükümet, buna karşı nefes almaya çalışmayı da suç sayıyor! **Yüzünüzü kapatmanız suç, ama polisin kask numaralarını kapatması, kask takmaması suç değil!**

Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 100. maddesinin (katalog suçlar dediğimiz) 3. fıkrasına Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nun 33. maddesi ile Terörle Mücadele Kanunu'nun 7. maddesinin 3. fıkrası eklenerek **toplantı ve gösterilere katılanlar bakımından tutuklama zorunluluğu getirilmektedir.** Toplantı ve gösteri yürüyüşüne katılmak, katalog suçlardan olacak ve bir kasten öldürme veya tecavüz fiili ile eş tutularak tutuklama kararları hukuksuz bir şekilde "yasa"laşacaktır.

Yüzünü kapatmak, sapan taşımak gibi gerekçelerle cezaların alt sınırları yükseltilmekte, tutuklu yargılanmalarla iradeler teslim alınmaya çalışılmaktadır. Cezalar 2 yılın üstüne çıkarıldığından, infazda hükmün 5 yıl süreyle ertelenmesi, para cezasına çevrilmesi engellenmekte, ille de hapsetmek istenmektedir. Yargılanırken tutuklu, ceza alındığında da hapishaneye girmemiz yasa- laşmaktadır. AKP, korktukça herkesi hapisle tehdit etmekte, faşizmin düşman hukuku son raddeye getirmektedir.

Mevcut paketler ile hükümete karşı sokağa çıkanlara cezaların ağırlaştırılması, tutuklamaların alelade yürütülmesi ve halkın baskı altına alınması sağlanıyor. "Demokrasi-özgürlük paketleri" denilerek sunulan paketlerde, kaşıkla verilen haklar kepçeyle alınmak isteniyor. Bir yandan tutukluluk süreleri kısaltılarak sözde "özgürlük" vurgulanmakta; diğer yandan ise, kendini ifade etme, toplantı-gösteri yürüyüşü yapma hakları askıya alınarak, tutuklanma-ağır cezalar alma ile karşı karşıya bırakılıyor.

Savcısız "önleme" - keyfi gözaltı kararı

Hali hazırda 1 Mayıs 2013'ten bugüne binlerce kişi gözaltına alınmıştır.

Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 91. maddesine 4. fıkra eklenerek kolluk amirlerinin yazılı veya sözlü talimatı ile polise önleyici gözaltı yetkisi tanınmaktadır. **Bugün, gözaltı ve serbest bırakma kararını savcılar vermesine rağmen, yeni paket ile polisler yargının denetimi**

olmaksızın 24 saat, şiddet içeren suçlarda ise 48 saat kişileri alıkoyma yetkisi verilmektedir. Savcı gözetiminde olmasına rağmen gözaltında işkenceler yaşanırken, yargı denetimi olmadan geçecek 24 saatte neler olacağını tahmin etmek güç değildir.

Normalde Sulh Ceza Mahkemesi'ne serbest bırakma, gözaltının sona erdirilmesi için başvurulabiliyordu. Böylece bu yolu da mahkeme ve savcı yollarını kapatarak keyfiyetle sürdürecekler. Polisler, "makul şüphe" ile yapacakları gözaltı ile kişileri keyfi bir şekilde tutabilecek. Bunun kabul edilmesi, masumiyet karinesinin, savunmanın ve silahların eşitliği ilkesinin tamamen yok sayılmasıdır.

Dinlemeler - aramalar tekrar AKP için pervasızlaşıyor!

Benzer şekilde keyfi kullanıldığı şikayetleri sürekli dillendirilen, tam da bu şikayetler gerekçe gösterilerek daha 8 ay önce şartları zorlaştırılan telefon dinlemelerine başvurulması, yeniden kolaylaştırılıyor.

Daha 9 ay önce, tek hakimle verildiği için keyfi ve aşırı kullanıldığı şeklinde, haklı gerekçelerle eleştirilen telefon dinlemeleri konusunda 6526 Sayılı Yasa ile önemli değişiklikler yapılmış ve

telefon dinleme kararlarının ağır ceza mahkemelerince, oybirliğiyle verilmesi şartı getirilmişti. Şimdi CMK'nın 135. maddesinde değişiklik yapılarak, hem telefon dinleme kararlarının tekrar eskisi gibi tek hakimle verilmesi benimseniyor, hem de dinlemeye başvurulabilecek suçlar listesi genişletiliyor. Aynı durum CMK'nın 139. maddesindeki gizli soruşturmacı atanması ve 140. maddedeki teknik

takip yapılması tedbirlerinin uygulanması bakımından da geçerli.

Yeniden "gizlilik" kararı ile dosya kısıtlamaları

Daha önce Terörle Mücadele Kanunu'nda ve CMK'da yer alan "kısıtlama" uygulaması ile, 'soruşturmanın amacını tehlikeye düşürebileceği' gerekçesiyle, şüpheli ve avukatlarının dosyayı incelemesi ve dosyadan örnek alması engellenebiliyordu. Savunma hakkını ve silahların eşitliği ilkesini ortadan kaldırdığı için haklı olarak eleştirilen bu düzenlemeler, 2012 yılında, 3. Yargı Paketi ile, CMK ise daha 9 ay önce 6526 Sayılı Yasa ile kaldırılmıştı. Yeni paket ile, 'soruşturmanın amacını tehlikeye düşürebileceği' gerekçesiyle şüpheli ve müdafinin dosyayı inceleme ve dosyadan örnek alma hakları sınırlandı. Böylece, **tekrar ne ile suçlandığınızı bilmeden, delilleri görmeden sizden savunmada bulunmanız isteniyor ve hiçbir savunma yapmadan tutuklanıyorsunuz...**

Avukatların savunma yapamadan yalnızca orada bulunması isteniyor. Buna "hukuk" ve "adalet" demenin imkansız olduğu ortada. AKP, kendi yolsuzluk soruşturmasında tüm delilleri görebilmek ve buna uygun önlem alabilmek için ilgili tüm yasaları

değiştirmiş, ardından soruşturmaları düşürdüğünde de eski hukuksuzluğa geri dönmüştür. Ocak-Şubat ayındaki konuşmalarına bakın, yasaları değiştirirken neler diyorlardı; bir de şimdi tekrar getirdiklerinde neler diyorlar? Nasıl bir hukuk ki, daha yıl olmadan değişe değişe bitirilemiyor!

Şubat ayından bu yana daha 9 ay geçmişken neden bu yasalar tekrar değiştiriliyor? **17-25 Aralık'ta yapılan operasyon ve soruşturma dosyası ile "gerekli" görülerek getirilenler, soruşturma bittiği gibi tekrar eski ve hatta daha da ağır koşullarla getiriliyor.** Bunun adil olmadığı, burjuva hukukun sınırları ve kazanılmış haklarıyla bile bağdaşmadığı açıktır.

Meclise sunulan 3 paket de Uluslararası Sözleşmelere, AİHM kararlarına, Ceza Hukukuna ve insan haklarına tamamen aykırıdır. Meşru olmayan bu paketleri kabul etmemiz düşünülemez. **Paketler çok ciddi hukuk ihlalleri içermekle birlikte, sokağa çıkan işçi ve emekçilerin hapisanelerle tehdit edilmesi, kaybetme korkusunun ifadesidir.**

İşçi ve emekçilerin alım gücünün düştüğü, her gün iş cinayetlerinin yaşandığı, kadın cinayetlerinin artarak devam ettiği, geleceksizliğin büyüdüğü, her alanda rantın-yolsuzluğun su üstüne çıktığı ve eğitimin gün geçtikçe daha da kötüleştiği bir ülkede yaşamak, dayanılmaz hale geldi. Devlet de bunun farkında. Bundan dolayı halkı eve hapsetme, olmazsa hapisanelere hapsetme ve ne olursa olsun düzenini koruma güdüsüyle hareket ediyorlar. **Onlar için demokrasi; bir avuç burjuvazi ve onların çanak yalayıcılarına özgürlük, işçi ve emekçilere, ezilen halklara baskı demek...**

Mücadeleden başka seçeneğimizin olmadığı, dişe diş bir mücadelenin kapımıza dayandığı günlerdeyiz, 12 Eylül'ün en karanlık günlerini direnerek ve safları sıkılaştırarak nasıl aşabildiysek, bugünleri de köklerimizden kuvvet alarak "hucüm!" ruhuyla aşacağız!

Bir süredir devam eden Metal işkolundaki toplu sözleşme Türk Metal ve Çelik-İş'in tekrarlanan ihanetiyle imzalandı. Gözler Birleşik Metal-İş'te.

İmzalanan sözleşmeye göre, MESS'in bütün dayatmaları kabul edilmiştir. Zaten Türk Metal sendikacıları, işçilerin değil, patronların çıkarlarının sözcüsüdürler. İmzalanan sözleşmede 2 yıllık olan sözleşme süresi 3 yıla çekildi, esnek üretim yerini korudu, ücretlerde ise enflasyon oranında artış kabul edildi.

3 yıllık sözleşme, MESS yöneticilerinin çok istediği ve nihayet kavuştukları bir şey. 2 yılda bir yapılan zamlar artık 3 yılda bir olacak. Bu da ücretlerin giderek erimesini getirecek. Bir yıl ücret ve sosyal haklarda kayıp yaşanacak. Bir de sürekli yükselen enflasyonu düşünürsek, yaşanan kayıp bir hayli fazladır. Enflasyon oranında artış, her zaman işçilere kaybettiren patronlara kazandıran olmuştur. Enflasyon hesabı rakamsal

Metal işkolunda bildik ihanet ve işçilerin grev isteği

hilelerle, tüketimi pek olmayan fiyatı düşük malzemeler sepete konularak yapılır. Bu patronların çıkarına olduğu için, enflasyon oranında artış isterler. Oysa ücretler resmi enflasyona göre değil, gerçek enflasyona göre hesaplanmalıdır.

Bu satış sözleşmesinden sonra, doğal olarak gözler Birleşik Metal'in üzerinde. Birleşik Metal, TİS süreçlerinin çoğunda Türk Metal'den kısa bir süre sonra imzalamıştır. Sınırlı da olsa eylem ve greve gittiği zamanlar da oldu ve kısmi kazanımlar elde edildi. Şimdi yine ciddi bir sınavla karşı karşıya.

Metal işçileri, grev isteğini Türk Metal ve Çelik-İş sözleşmeyi imzaladıktan kısa bir süre sonra, Gebze'de yaptıkları mitingde gösterdi. İşçiler sık sık, "grev grev grev", "Başkan bizi greve götür" sloganlarını haykırdılar. Koşullarda elverişli. Geride bıraktığımız yıl grev ve genel grev yaşandı. O zaman "hoş geldin grev" denmeli.

2014 grev, işgal ve direnişle geçti 2015'TE EYLEMLER DAHA BÜYÜYECEK!

Bir yılı daha geride bıraktık. Her yeni yıl, yeni umutlar demek! Bunu da bir önceki yılda yaşananlardan alıyoruz. 2014 işçi ve emekçi eylemleri yönüyle oldukça hareketliydi. Yıla Şişecam işçilerinin grevi ile girmiştik. Grevler, yıl boyunca devam etti. Onu işgaller, direnişler izledi...

Ülke genelinde 10 fabrikada başlanan grev, Şişecam grevi, 9. gününde Bakanlar Kurulu kararıyla ertelendi.

Ertelenmenin yasaklama olduğunu bilen işçiler, sendikacıların tüm ikna çabalarına rağmen hemen işbaşı yapmadılar. Bazı illerde AKP binalarına yürüdüler, polisle çatıştılar. Tepkiler biraz dindikten sonra sendikacılar TİS'i imzalayabildi.

Ertelemelere rağmen, başarıyla biten grevler de oldu. Örneğin **Kimberly Clark kağıt işçilerinin grevi, kazanımla sonuçlandı. Keza Çöllolar kömür işletmesinde ve Kent Gıda'da işçiler, sendikacılar istemedikleri halde greve gittiler.**

Uzun yıllardan sonra grevlerin artmış olması çok önemliydi. Örneğin Düzce'de bulunan Anadolu Rulman fabrikasında **Türk Metal'e üye işçiler, TİS sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine greve çıktı. ODTÜ'de farklı işkollarında üç sendikaya üye işçiler, birleşik bir grev gerçekleştirdiler. Bir de Soma'daki madenci katliamının ardından bir günlük genel grev yapıldı.**

Grevlerin yanı sıra işgaller ve direnişler yaşandı. En başta **Greif işçileri, günlerce süren fabrika işgali ile büyük bir direniş gerçekleştirdiler. Yatağan işçileri, özelleştirmeye karşı, santrallerin giriş çıkışlarını kapatmaktan, Ankara yürüyüşlerine varana dek çeşitli eylem biçimleriyle yıl boyunca direndiler.** Birleşik Metal'de örgütlendikleri için işten atılan MT reklam işçileri ile Eskişehir'deki ICF işçileri, direnişe geçtiler. Keza Tuzla'da kurulu CPS Otomotiv tekstil işçilerinin DERİTEKS'e üye olmaları nedeniyle işten atılmalarına eylemlerle yanıt verildi.

Ayrıca Petrol-İş sendikasında örgütlenen Deva ilaç fabrikası işçilerinin direnişi; Aksaray ve Karacabey'de işten atılan Şütaş işçilerinin direnişi; yine işten atılan Tekirdağ ve Mersin Büyükşehir işçilerinin direnişi; sendika değiştiren Nestle, Ülker, Danone işçilerinin direnişi; süreklileşen inşaat işçilerinin eylemleri; yılın son günlerinde Maltepe Üniversitesi sağlık işçilerinin direnişi ve Zonguldak Hema Maden ocağı işçilerinin iş durdurma, kendilerini ocağa kapatma eylemi...

Liste böyle uzayıp gidiyor. Bunlar, yıl içinde yapılan işçi eylemlerinin sadece bir kısmı. Büyük oranda kazanımla sonuçlanan bu direnişlerin, bazıları hala devam ediyor. Keza kamu emekçilerin grev ve eylemlerini de bu tabloya eklemek gerek.

İşçilerin canı kanı pahasına...

Patronlar azami kar hırsı ile sömürüyü arttırmanın her yolunu devreye sokuyorlar. Bunların başında taşeronlaştırma geliyor. Neredeyse bütün işyerlerinde taşeron uygulamasına geçildi. O yüzden de **2014 yılı taşeronlaşmaya karşı direnişlerle geçti.**

Taşeronlaştırma, aynı zamanda, ücretlerin

Tepkiler asıl olarak; ağır çalışma koşullarına, taşeronla, işçi cinayetlerine, işten atılmalara karşı yükseliyor. Sendikalı olmak, işten atılmanın en önemli nedeni haline geldi. Buna rağmen işçiler sendikalarda örgütlenmekten geri durmuyorlar. Keza üyesi oldukları sendikadan istifa edip, başka sendikada örgütlenen işçiler de işten atılabiliyor. İşçiler, sendikacıların işbirlikçi pasif tutumlarına tepkililer.

alabildiğine düşürülmesi, sendikasızlaştırma, sosyal hakların yok edilmesi, işçi sağlığı ve güvenliğinin hiçe sayılması demek. Yıl boyunca bunun sonuçlarını en acı şekilde yaşadık. En başta işçi cinayetleri, katliamlara dönüştü ve Türkiye bu konuda Avrupa birinciliğinden dünya birinciliğine yükseldi. **İşçi Sağlığı İş Güvenliği Meclisi'nin verilerine göre, AKP hükümetinin 12 yıllık dönemi boyunca en az 14 bin 455 işçi, iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. 2014 yılında ise, yaklaşık 1800 işçinin katledildiği belirlendi.** Soma, Ermenek maden işçileri ve Torunlar İnşaat işçilerinin katliamı, hafızalardan silinmeyecek türdendir.

Azami kar için üretim yapan kapitalistler, işçi sağlığı ve güvenliğini, zaman ve maliyet kaybı olarak görüyorlar. Bu yüzden de risk tahlili yapmadan üretime başlıyorlar ve üretimde çıkan sorunlar için hiçbir önlem almıyorlar. Hükümetin yaptığı 6331 sayılı düzenleme ile 'işçi sağlığı iş güvenliği'nin ismi bile 'iş sağlığı güvenliği' oldu. İşçinin değil, 'iş'in güvenliği ile ilgilendiklerini gösterdiler. Dahası bu alan da taşeron şirketlere verildi.

AKP hükümeti, yılın sonunda -9 Aralık 2014 tarihli- yeni bir torba yasa tasarısını daha meclise sundu.

Yeni torba, işçi sağlığı iş güvencesini sıfırlayacak saldırılarla dolu. Tasarının 19. Maddesine koyulan bir hüküm ile işçi, iş güvenliği kurallarına aykırı davrandığı durumda, patron tarafından yazılı olarak uyarılacak, ikinci kez yaptığında ise ihbar ve kıdem tazminatını almadan işten atılacak! İşçi cinayetlerinin sorumlusu sanki işçiler gibi davranılıyor ve fatura yine işçilere kesiliyor! Böylece yeni işçi kıyımlarının ve tazminatsız işten atılmanın da yolu düzleniyor!

Her işçi katliamında hükümet, taşeron sistemini işçilerin lehine düzeltmeye dair sözler verdi. Hatta taşeronu kaldıracaklarını bile söylediler. Ama tepkiler biraz dindikten sonra, çıkardıkları her yasa ile burjuvazinin azami karını korudular. Açıkladıkları "orta vadeli program"da da "alt işverenlik uygulaması, işçi haklarını ve ekonominin rekabet gücünü dikkate alacak şekilde gözden geçirilecek" deniyor. Yani taşeron varlığını devam ettirecek!

Biliyoruz ki, esas aldıkları, patronların çıkarlarıdır. **Birakalım taşeronu kaldırmayı, asıl işi bile taşeronu vermek için fırsat kolluyorlar. Bunu yükselen tepkilerden dolayı şimdilik ertelemiş durumdadır.** Keza madenlerde uygulanan ve kitlesel katliamlara yol açan rödovans sitemine dokunmuyorlar; özel istihdam büroları'nın yetkilerini genişleterek "kiralık işçi"yi yasallaştırıyorlar.

Kavga, direnişlerle büyüyor

Kapitalistlerin her saldırısına, işçi ve emekçilerin tepkisi gecikmiyor. Bu bazen militan eylemler biçiminde kendini gösteriyor.

Yılın başlarında Greif işçilerinin tepkisi böyleydi. Düşük ücrete ve taşeronu karşı DİSK-Tekstil'de örgütlenen Greif işçileri, TİS sürecinde çıkan uyuşmazlık üzerine fabrikayı işgal ettiler. İşgalin 60. gününde polisin vahşi saldırısına uğradılar. Bu saldırıdan sonra az sayıda kalan işçiler, direnişlerine bir süre fabrika önünde devam ettikten sonra, sendika binasına taşındılar. Ücret ve tazminat gibi kimi haklarını alınca da direnişi sonlandırdılar.

Direnin bu şekilde bitmesinde en büyük pay sahibi sendikacıları kuşkusuz. Başta DİSK-Tekstil'in genel mezkezi olmak üzere bir bütün olarak DİSK, direnişe yeterince sahip çıkmadı. **Öte yandan direnişi örgütleyen siyasi yapının da hataları oldu.** Sendikacılar karşı toptancı ve zikzaklı bir mücadele yürüttü. Dahası, direnişi olduğundan büyük gösteren, abartılı misyonlar yükleyen yaklaşımlar sergilendi. 15-16 Haziran'la Kavel'le kıyaslamalar, 'yeni bir DİSK kuracağız' gibi nesnellikten kopartılmış değerlendirmeler, direnişteki işçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyini abartan yaklaşımlar, bu şekilde sonlanmasında rol oynadı.

İstenilen şekilde bitmese de Grief, sınıf mücadelesine olumlu katkılar sundu. Greif'le başlayan işgal eylemini, Karşı Gazetesi'nin basın emekçileri izledi. Tazminat ücretleri verilmeden işten atılan basın emekçileri, direnerek ücret ve tazminatlarını aldılar. Keza **maden işçilerinden, inşaat işçilerine kadar kısa süreli işgaller yaşandı.** Özellikle inşaat işçileri, alamadıkları ücretlerine karşılık, binaların çatılarına çıkarak işgaller gerçekleştirdiler.

2014'e damgasını vuran eylemlerden biri de Yatağan işçilerinin özelleştirmeye karşı uzun soluklu direnişidir. Yatağan işçilerinin 447 günlük direnişi, sokak eylemlerinden çadır kurmaya, Ankara'ya yürümekten işgale kadar çeşitli eylem biçimleriyle sürdü. İşçiler işletmeyi almaya gelen fima yetkililerini, kapıları kapatarak işyerine almadılar. Bu şekilde özelleştirmeyi uzun süre engellediler.

Bu uzun soluklu direniş, ne yazık ki yine sendikacıların uzlaşmacılığı ile sonlandırıldı. Sendika, "özelleştirmeyi durduramadık ama varolan tüm hakları koruduk" diyerek açıklama yapsa da, işçiler anlaşmadan memnun olmadıklarını ifade ediyorlar. **Yatağan işçilerinin bu büyük direnişi, özelleştirmeyi geciktirmesi ve militan eylemleriyle işçi sınıfının**

mücadelesine çok şey kattı.

Hiç kuşkusuz yılın önemli eylemi, Soma maden işçilerinin katledilmesine karşı kitlelerin sokağa taşan eylemleri idi. Katliamın büyüklüğü kadar, madenlerdeki kötü çalışma koşulları bu öfkeyi patlattı. Öyle ki, burjuva aydınlar bile, 'bu tam bir kölelik' demekten kendilerini alamadılar.

Eylemler, Soma ile sınırlı kalmadı, Türkiye'nin dört bir yanında AKP binalarına yürüyüşler yapıldı. Şidetli çatışmalar yaşandı. Özellikle Soma'da öfke o kadar büyüdü ki, başbakan ve bakanlar, koruma ordusu ile bölgeye gidebildiler. Şehirde sıkıyönetim ilan edildi, dışarıdan gelenler şehre alınmadı. Bu ablukaya rağmen işçiler 'katil başbakan' diye slogan attılar. İşçilerin öfkesinden sendikacılar da payını aldı. Soma Genel Maden-İş yöneticileri istifa etmek zorunda kaldı. Ardından bir günlük grev kararı aldılar.

Artık iş cinayetlerinde 'allahın takdiri' söylemleri tutmuyor, işçi ve emekçiler, yapılanları sineye çekmiyor, hesap soruyorlar. Soma'dan sonra **Torunlar İnşaat ve Ermenek maden ocağında yaşanan katliamda, işçi ve emekçiler sokaklardaydılar.** AKP binalarına yürüdüler, polisle çatıştılar.

Yeni yıla direnişle, umutla giriyoruz

Öne çıkan, iz bırakan eylemler, toplamın fotoğrafını çekmektedir. **Tepkiler asıl olarak; ağır çalışma koşullarına, taşerona, işçi cinayetlerine, işten atılmalara karşı yükseliyor. Sendikalı olmak, işten atılmanın en önemli nedeni haline geldi. Buna rağmen işçiler sendikalarda örgütlenmekten geri durmuyorlar.**

Keza üyesi oldukları sendikadan istifa edip, başka sendikada örgütlenen işçiler de (Ülker'de olduğu gibi) işten atılabiliyor. İşçiler, sendikacıların işbirlikçi pasif tutumlarına tepkililer. Ağır çalışma koşulları, idari baskılar, düşük ücret politikası sürerken, sendikalarının sonuç alıcı bir şey yapmaması, bunun asıl nedenidir.

Yıl boyunca grevler dalga dalga büyüdü. Grevler sokak eylemleriyle, işgallerle birleşti. Ve bunlar, işbirlikçi sendikalara rağmen yapıldı. Yine yıllar sonra ilk kez sendikacılar "genel grev" kararı almak zorunda kaldılar. Fabrika önü direnişler, artık klasikleşti. İşten atılan veya hakını alamayan işçiler, fabrika önünde kurdukları çadırlarla direnişe başlıyorlar. Bunlar, çeşitli eylem biçimleriyle besleniyor. Yürüyüşler, belli saatlerde slogan atmak, miting ve etkinliklere katılmak, patronlarının sahibi olduğu işyerlerinin önünde eylemler yapmak vb...

Kısacası 2014 yılı grevler, işgaller direnişlerle geçti. Bu eylemlerin bazıları kazanımlar getirdi, bazıları devleti ciddi anlamda zorladı. Bütün bunlar gösteriyor ki; 2015, işçi ve emekçilerin, daha kitlesel militan grevlerine, işgallere, direnişlere sahne olacak...

Bu durum burjuvaziye alabildiğine korkutuyor. O yüzden işçi cinayetlerinde, ambulanstan önce TOMA gönderiyorlar. Polisin yetkisini artırmaya çalışıyorlar. Ama korkunun ecele çaresi yok! Hayatı yaratan işçi sınıfı, kahreden yanını da göstermeye başladı. Bunun arkası da gelecektir! Çünkü işçilerin eylemlerine neden olan koşullar iyileşmek bir yana daha da ağırlaşmaktadır. Bütün mesele işçilerin örgütlenmesinde, mücadelelerini birleşik bir tarzda yükseltebilmesindedir. **2015'te sendikalara rağmen direnişler büyüyecek, işbirlikçi sendikalar bunları engellemekte artık daha fazla zorlanacaktır.**

İşçi sınıfı daha fazla sendikalaştıkça, sendikalarına sahip çıktıkça ve devrimci işçileri sendika yönetimine getirdikçe, eylemleri çok daha etkili olacaktır. İşte o zaman hem patronları, hem AKP hükümetini, hem de sendika ağalarını yerinden sarsacak, sonlarını getirecektir!

Ülker'de direniş sürüyor

Ülker fabrikasında direniş devam ediyor. Fabrika önündeki çadıra ziyaretler sürüyor. Direnişteki işçiler, Yıldız Holding önünde eylem gerçekleştirdi. Direnişte olan Demirdöküm ve Bedaş işçilerini ziyaret ettiler. Direniş burjuva basın tarafından görülmemiş olsa da, Murat Ülker'i işçilerle görüşmeye ikna edecek bir noktaya gelmiş durumda. Direnişin kazanımla sonuçlanması, daha çok işçi ve emekçiye ulaşması, destek güçlerini arttırmasına bağlı.

Direnişi değerlendirmek için 15 Aralık'ta DİSK Gıda-İş İstanbul Bölge Temsilcisi İbrahim Kızılyer ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DSB: Son süreci anlatabilir misiniz? Ülker'le görüşmeler oldu mu?

23. günden sonra bir görüşme teklifi aldık Ülker'den. DİSK Başkanı Kani Beko, Gıda-İş Başkanı Celal Ovat katıldı görüşmeye. Olumlu bir hava çıkar gibi oldu. Murat Ülker; "sizin başka bir şeyden çıkarıldığınızı sanmıştık. Sendikadan dolayı atılmanız doğru değil. Kesinlikle sendikalar arasında bir ayırım gözetmiyorum. Danışmanımı gönderelim, bir adım atarız" demiş. 70. yılı kutlandı Ülker'in bu arada. "Mutlu ol, mutlu et" kampanyasını sürdürdü. Bu kampanyanın sürdüğü günlerde bize yemek ısmarlamak istediği bilgisi geldi. Böyle bir öneriyi reddetti başkanımız. "Çocuklarımız açken biz sizinle yemek yemeyiz" dedi. "Bizim işimizi sonuçlandırın, işe geri alın" diyerek gitmedi. Danışmanı serzenişte bulundu. "Neden reddettiniz bu teklifi" diye. Arkadaşlar dileklerini, önerilerini sunarak, işe geri dönmek istediklerini belirttiler. Ama bu görüşmenin ardından 20 gün geçmesine rağmen bir cevap gelmedi. Eylemli bir bekleme dönemindeyiz. Diğer direnişlere ziyaretler yapıyoruz. Onların direniş deneyimlerini öğrendik. Bizim için moral oldu. Önümüzdeki süreçte dayanışma etkinliği yapmayı planlıyoruz. Çevremizdeki fabrikalardan, İstanbul genelindeki işçilerden destek bekliyoruz. Herkesle beraber olmaya çalışıyoruz. Sol, sosyalist devrimci kurumların kendilerini ifade etmeleri için her şeyi yapıyoruz. İlk başlarda kaygılanıyorduk, falanca komünist partinin, derginin adını söylersek, işçiler tepki gösterir mi diye. Bunları aştık. Buraya gelenden hem öğreniyoruz, hem de öğretiyoruz. Çarpıştığımız güç, büyük bir güç. "Ülker size boyun eğmez" biçimindeki baskıyı hissetmek mümkün.

Direnişten sonra çalışma koşullarında bir takım düzeltilmeler olduğu doğru mu?

Parlamento'da bir önerge verildi Levent Tüzel tarafından. Sosyal medyada paylaşımlarımız da yoğun oldu. İster istemez devletin de gündemine girdiğini düşünüyoruz. Arada müfettişlerin geldiğini duyuyoruz. Nasıl bu insanları 12.5 saat çalıştırırsınız, zorla mesaiye bıraktırırsınız gibi soruları oluyormuş. Üyelerimizin olduğu kısımlarda çalışma saatleri

8 saate inmiş durumda. Öz Gıda-İş'in işçilere yaklaşımında da bir değişim var. İşçileri yemeğe götürüyorlarmış, geziye

götürüyorlarmış, hediyeler dağıtıyorlarmış. İşçileri yumuşatmaya çalışıyorlar, yoksa bize geleceğinden korkuyorlar. "8 saat çalışın 1800 TL alın" şeklinde her vardiyada 500-600 işçiye hitap etmeye çalışıyoruz. Asgari ücretinin işçiler tarafından belirlenmesi gerektiğini söylüyoruz. Şimdiki sistemde işbirlikçi sendikalar eliyle devletin asgari ücreti en düşük seviyede belirlediğini anlatıyoruz.

İşçi arkadaşların direnişe başladıkları anla şimdi ki anları arasında ne gibi farklılıklar var?

Artık kendilerini ifade etmekte daha ilerideler. Gelen ziyaretçilerle verimli tartışmalar yapıyorlar. Buradaki arkadaşların bir çoğu da AKP'ye oy vermiş olmasına rağmen yaşananların altında AKP'nin ve sermayenin olduğunu da fark ettiler. Sorunun tek başına Ülker'den ibaret olmadığını, sömürücülerin bir marifeti olduğunu konuşuyoruz. Sermayenin bizleri başka şeylerle meşgul ederek sömürsünü arttırdığını, din ve Osmanlılık meselesinin, işçileri bölmek için kullanıldığını anlatıyoruz.

Diğer direnişlerle ortak bir eylem örgütlemek gibi bir çalışma var mı?

Her siyasi çevre bir direniş örgütüyor ve ona göre bakış açısı söz konusu. Elbette her direniş bir siyasi tavidir. Mesela burası ekonomik talepleri olan bir direniş gibi görünüyor dışarıdan. Öyle değil, devrimi, sosyalizmi, dini de konuşuyoruz. Evet direnişlerin ortaklaşması gerekiyor. Ortak protestolar, etkinlikler yapalım diye bir görüş birliğimiz var, Bakırköy'deki işçilerle ortak bir stant açalım diye konuştuk. BEDAŞ'la da büyük bir basın açıklaması yapmayı düşünüyoruz. Zaten Türkiye'de büyük çoğunluk taşeron çalışıyor. İş kazaları, işten atmalar, işbirlikçi sendika... Diğer direnişlerle taleplerimiz zaten aynı. Birleşebilmek en büyük sorun tabi ki. Basamak basamak gitmek gerekiyor. Örneğin biz burada işe alınamazsak, paramızı verip gönderecekler. Birkaç müdürü görevden alıp göstermelik bir şeyler ve göz boyamalar da yapabilirler. Ücretler de düzelebilir. Bunlar da kazanım olacak. Arkadaşların alınmaması kaybedildiği anlamına gelmiyor. İnsanlar daha cesur hale geldi. Yarın buradaki arkadaşlarla hareket etmek isteyecek bir potansiyel de çıkabilir. Sendikasına kafa tutabilir. İşçilere moral de aşılamış olur.

İçeride çalışanlar baskıdan kaynaklı daha mesafeli duruyordu direnişe, şimdi ne durumdalar? Diğer işçilerden destek geliyor mu?

Görüşüyorlar, ama hala tereddütlerini giderebilmiş değiliz. Kolay değil birden bire güneşe çıkabilmek. Biraz da alıştıra alıştıra gidiyoruz. Bekleyin diyorlar içeridekiler, içeri çözülür diye haberler geliyor bize. Aydınlığa çıkış süreci olarak bakıyorum. 1, 2, 3 sene de olabilir. Çevre fabrikadaki işçiler de geliyorlar, ama birçoğu sendikasız fabrika. Burayı bir örgütlenme yeri olarak da düşünebiliriz. Bildiri dağıtıyoruz, afişler yapıyoruz. Sokaktan geçenler maddi destek veriyorlar. Halimizi hatırmızı soruyorlar. Farklı bir gözle bakılıyor buraya. Siyasi gruplar açısından da böyle. Gelip gidiyorlar, katkılarını sunuyorlar. Bizler üniversitelere gidiyoruz. Ülker'i ve fabrikadaki koşulları arkadaşlar anlattıklarında etkileniyorlar. Sürekli diyalog kurmaya çalışıyoruz.

Sömürü çarkındaki mevsimlik işçiler

Geçtiğimiz günlerde yine bir toplu işçi cinayeti vakası yaşadık. **31 Ekim’de Isparta Yalvaç’ta servis minibüsünün şarampole yuvarlanması sonucu, Konya-Akşehir’den çalışmak için gelen mevsimlik tarım işçisi 15 kadın, bir çocuk işçi ve sürücü olmak üzere, 17 kişi yaşamını yitirmişti.**

Mevsimlik işçiler, ağır sömürü koşulları altında, hem iş güvencesinden, hem can güvenliğinden yoksun olarak çalışıyorlar. Özellikle kadın işçi ölümlerine baktığımızda, ölümlerin yüksek oranda tarım işkolunda gerçekleştiğini görüyoruz. **İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi’nin verilerine göre, 2014 yılının ilk 10 ayında, 64’ü tarım emekçisi olmak üzere, 101 kadın işçi hayatını kaybetti.**

Yalvaç’ta yaşanan bu iş cinayeti, diğer işçi ölümleri gibi çok kısa sürede gündemden düşürüldü, unutulmaya terk edildi. **Bu unutulmuş, elbette emekçinin, sermayenin egemenliğinde hiçbir değeri olmamasından kaynaklanıyor. İşçilerin örgütsüz olması ve iş cinayetlerinin hesabını soracak bir bilinç düzeyinden uzak olması da unutulmasını kolaylaştırıyor. Bunun yanı sıra, ölümün trafikte meydana gelmesi, yaşanan katliamın “iş cinayeti” olarak kayıtlara geçmesinde boşluklar oluşturuyor.** Oysa bizler biliyoruz ki, ulaşım da iş sürecinin bir parçasıdır.

Bununla birlikte mevsimlik tarım işçileri, sadece trafik kazalarında ve toplu ölümler olduğu zaman gündeme geliyorlar. Oysa “kaza” süsü verilen ölümlerin, diğer tüm sektörlerde olduğu gibi, sosyo-ekonomik bir alt yapısı var.

Akşehir’de tarım işçileri

Isparta-Yalvaç’ta ölen işçiler, geçici tarım işçisi kadınlardı. Konya Akşehir’den Isparta’ya elma toplamaya gidiyorlardı. Yakın zamanda bu bölgedeki tarım işçilerinin çalışma koşullarını raporlamak için İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Kadın Meclisi Akşehir’e gitti ve burada bir araştırma yaptı. Bölgede tarım işçilerinin durumunu ortaya çıkarmak adına yararlı sonuçlar elde edildi. Rapora göre, bölgede gezici tarım işçisi olarak gelip, üç-dört ay çadır kurup çalışan ve dönen Kürt ve Suriyeli işçiler de bulunuyor.

Akşehir bölgesinin yerlileri, geçici tarım işçiliği ile meşgul. Ancak sınırlı sayıda gıda, tekstil gibi sektörler için üretim yapan fabrikalar da mevcut. Bu fabrikaların kimisinde 30, 40, kimisinde ortalama 100 civarında işçi çalışıyor. Ancak 93 bin nüfuslu Akşehir için bu rakamlar oldukça yetersiz kalıyor. Bölgede tarımla bağlantılı olan ve dondurulmuş meyve ihracatı yapan soğuk hava depoları da var. Ortalama 100 kişi çalışırken, yazları vişne, kiraz mevsiminde fabrikada çalışan işçi sayısı 200’e kadar çıkabiliyor. Fakat bu işçiler de sigortasız ve geçici çalıştırılıyor. Daha da vahimi, **fabrikalarda dahi dayıbaşı sistemi mevcut. 100 kişilik bir fabrikada işçileri getiren 10 farklı dayıbaşı olabiliyor.**

Tarladaki işler ise Mart gibi başlıyor. İlk olarak hasat çapası yapılıyor; daha sonra kiraz, vişne, çilek, erik ve elma toplama işine geçiliyor. Fertil (günebakan bitkisinin dişi ve erkek tohumunun birbirinden ayrılma işlemi) de Akşehir’de yaygın. Bu işler Aralık ayına kadar sürüyor. Tarlada kadınlar çapa ve meyve toplama

işi yaparken, erkekler kasa taşıyor. Tarım işçileri için gün sabah 4’te, kimi zaman da 3’te başlıyor. Biraz da jandarma kontrolünden kurtulmak adına çok daha erken yollara düşüyorlar. Eve varış ise akşam saat 7’yi buluyor. Tabi kadınlar için üretim süreci evdeki yenden üretim süreciyle devam ediyor. Yemek, çamaşır, çocukların bakımı vb... Kadınların günlük çalışması 16-17 saati buluyor.

Tarım dışında başka iş sahası olmayan bölgede, özellikle erkekler ya farklı yerlere, sürekli çalışabilecekleri bir iş bulabilmek için gidiyorlar, ya da o bölgedeki geçici işlerde çalışıyorlar. Tarlalarda daha çok kadınların çalışması ise, iş yükünü daha fazla kadınların sırtına yüklüyor.

Tarımsal üretimin yapıldığı bölgelerde çocuk işçiliği de oldukça yaygın kullanılıyor. Nitekim Yalvaç’ta gerçekleşen iş cinayetinin ardından çocuk işçiliği üzerine de çok konuşuldu. Hayatta kalan işçiler, *“eğer hafta sonu bu kaza yaşanmış olsaydı, içeride daha fazla çocuk olurdu ve ölü sayısı daha yüksek olurdu”* diye belirttiler.

Tarım işçiliğinin pek görünürlüğü olmasa da, bu çalışma biçimi ciddi sağlık sorunlarını da beraberinde getiriyor. Tarımda kullanılan kimyasallar, soğuk ve yağmurlu hava şartlarında çalışmak, solunum yolu rahatsızlıklarına neden olurken, sık sık ağaçtan düşme, bel ve boyun fıtığı, tarım işçileri arasında yaygın görülen hastalıklar.

Tarım işçileri güvencesiz çalışıyor

Geçici tarım işçiliği iki biçimde gerçekleşiyor:

Birincisi, ailece yola çıkıp aylar boyunca memleketine dönmeden başka illerde çalışanlar; ikincisi ise, sabahın erken saatlerinde yola çıkıp çevre illerde çalıştıktan sonra akşam saatlerinde kendi evlerine dönen, ağırlıklı olarak kadın ve çocuk işçiler.

Ailece mevsimlik çalışan işçiler, asıl olarak Kürt illerinden batı illerine doğru bir akış gösteriyor.

Köyleri boşaltılmış ve kent merkezlerine doluşmak zorunda kalmış olanlar, köyde yaşayan ama tarımla geçimini sağlayamayan topraksız ya da az topraklı köylüler, bu alandaki asıl işgücünü oluşturuyorlar. Kürt illerinden otobüslerle ya da trenlerle ilkbahar aylarında yola çıkıyorlar, gittikleri ildeki birkaç haftalık çalışma bittiğinde, başka bir ürünün ekimini ya da hasatını gerçekleştirmek üzere başka bir ile göçüyorlar. Böylece sonbahar aylarına kadar çalışmaya devam ediyorlar.

Bu işçiler genellikle çalışacakları tarlanın yakınında çadırlarda, nadiren barakalarda kalıyorlar; temiz su, yeterli gıda, elektrik vb. en temel insani ihtiyaçlardan yoksun biçimde yaşıyorlar, hastalıklar söz konusu olduğunda yeterli sağlık hizmeti alamıyorlar, tarlada kadın-erkek, çocuk-çocuk ailece çalışıyor, çalışamayacak kadar küçük çocuklarını ise ondan birkaç yaş büyük bir başka çocuğun gözetiminde ya da tümüyle kendi halinde bırakıyorlar. Çocukların eğitimi ancak memleketinde bulunduğu sınırlı dönemde gerçekleştirilebiliyor; zaten okulu erken bırakıyorlar. Üstelik çalıştıkları illerde gerici baskıların, şoven saldırıların hedefi haline geliyorlar.

Günübirlik çalışan mevsimlik işçiler, görece daha rahat koşullarda çalışıyor. Bu işçiler daha çok,

batı illerinin kırsal alanlarında yaşayanlardan oluşuyor. Kendi kentlerindeki ya da 2-3 saat mesafedeki tarım alanlarına kamyonlarla, traktörlerle, en iyi koşulda minübüslerle balık istifi taşıyorlar. Asıl olarak kadınlar ve çocuklar bu işlerde çalışıyorlar. Ailenin erkekleri genellikle başka işlerde (mesela Soma’da olduğu gibi madende) çalışıyor; günübirlik tarımda çalışan erkek sayısı sınırlı oluyor.

Tarım işkoluna yönelik yapılan çalışmalarda çok fazla kayıt-dışılığın olduğunu ve en güvencesiz, risklerle karşı karşıya olan kesimin mevsimlik tarım işçileri olduğunu görüyoruz. Dayıbaşı sistemi, mevsimlik işçiler üzerindeki sömürüyü katmerlendiren en önemli unsurlardan biri.

Tarım işçileri farklı bölgelerde olsalar da genel olarak ortak sıkıntıları paylaşıyorlar. Bu sıkıntılar gezici ve geçici tarım işçileri ya da Kürt, göçmen, yerli işçiler vs farklılık gösterse de, temel problemler değişmiyor. **Tarım işçileri mevsimlik çalışıyor, geçici çalışıyor, güvencesiz çalışıyor, sigortasız çalışıyor, bilmedikleri bölgelerde insanlık dışı koşullarda gezici çalışıyor...**

Çözüm örgütlenmekten geçiyor

Tüm bu olumsuzluklara rağmen, tarım işçileri hayatlarını devam ettirebilmek adına bu alanlarda çalışmak zorunda kalıyorlar. Ve yine kendi hayatlarını tehlikeye atıyorlar. Mevsimlik tarım işçilerini kölece koşullarda çalışmaya zorlayan politikaların sonlanması gerekiyor.

Tarım işkolunda çalışan işçiler için ulaşım sürecinde ölümlerin sık yaşanmasına rağmen yeterli denetim mekanizmaları kurulmuş değil. Mevsimlik gezici ve geçici tarım işçileri İş Kanunu kapsamında bulunmuyor. Ulaşımdan tarladaki üretim sürecine kadar işçiler sigortalı ve güvenceli koşullarda çalışmalı. Dayıbaşı sistemi hem tarımda hem de tüm işkollarında kaldırılmalı. İşçilerin barınma, yemek, temizlik gibi ihtiyaçları için gerekli düzenlemeler ücretsiz yapılmalı.

Kadın işçilerin yükünü hafifletmek içinse ayrı bir düzenleme gerekiyor. Bakım sorumluluğunun sadece kadınların üzerine yıkılmaması ve ailelerinin yanında gelmek zorunda kalan çocukların eğitimlerinin aksamaması için, çalışılan tarlaların yakınlarında bakım merkezlerinin, okul çağındaki çocukları için de telafi eğitim merkezlerinin açılması önem arz ediyor.

Tüm bunlar için, her şeyden önce tarım işçileri arasında da örgütlülüğün gelişmesi gerekiyor. **Dağınık ve geçici çalıştıkları için, örgütlenmesi en zor olan işkollarından biri olmasına rağmen, mevsimlik işçilerin sendikalaşması için özel ve daha yoğun bir çaba sarfedilmeli.** Çünkü mevsimlik işçilerin yaşam ve çalışma koşullarının iyileşebilmesi, sendikalaşmaktan ve hakları için mücadeleden geçiyor.

Maltepe Üniversitesi işçileri direnişte!

Dev Sağlık-İş sendikasına üye olan Maltepe Üniversitesi Hastanesi sağlık işçileri, hem taşeron dayatmasını, hem de sendikadan istifa baskısını kabul etmeyince işten atıldılar. Bunun üzerine Maltepe Üniversitesi önünde çadır kurarak direnişe başladılar. 8 Aralık'ta başlayan direniş sürüyor ve destekçileri de her geçen gün artıyor.

Direnişin ikinci günü ziyaretimizde direniş çadırında bulunan Dev Sağlık-İş Genel Sekreteri Gürsel Kaya, işyeri temsilcisi Ahmet Kural, direnişçi işçi Kadir Kalkan ile yaptığımız röportajları yayınlıyoruz.

“Bu direniş sömürüye karşı bayraktır”

DSB: Sürecin nasıl başladığını anlatır mısınız?

Dev-Sağlık İş Genel Sekreteri Gürsel Kaya: İşçi arkadaşlar üç ay önce sendikamıza geldiler ve sendikada örgütlenmek istediklerini söylediler. Arkasından bu çalışmaya öncülük yapan bir arkadaşımızı işten attılar. Akabinde üç arkadaşımızı, son aşamada ise 94 arkadaşımızı işten attılar. Patronlar işten atmaları, “taşerona ihale vereceğiz” diye gerekçelendiriyor. Kendilerinin kölece çalıştırdığı yetmiyormuş gibi, taşeronu devreye sokarak bu koşulları daha da ağırlaştırmak istiyorlar. İşçi arkadaşlarımız da bunun üzerine hemen çadır kurarak direnişe geçtiler. Hastane bünyesinde, kölece çalıştırmaya karşı gösterilen bir dirençtir bu.

Hastanedeki çalışma koşulları neydi?

Sermayenin en çok büyüdüğü, palazlandığı, yatırımlarını yaptığı alanlardan birisi sağlık. Ve bu alanlarda, işçiler en ağır koşullarda çalıştırılıyor. İş tüzüğü aykırı çalışma koşulları dayatılıyor. Çalışma saatleri belirsiz. Yıllarca gece çalışması söz konusu oluyor. Uzun yıllardır çalışan arkadaşlarımız bile asgari ücret alıyor, zam yapılmadan çalışmaya devam ediyor. Üstelik her türlü aşağılamayla karşı karşıyalar.

İşçiler kaç yıldır buradalar, talepleri neler?

En az çalışan 7-8 yıllık işçi. 15 yıllık, 18-20 yıllık çalışanlar da var. Buradaki arkadaşların hepsi hastanenin asıl çalışanları. “Sizin iş akdinizi feshediyoruz, buraya taşeron getireceğiz. İsterseniz çalışırsınız” diyorlar. İş yasası “eğer işyeri kapanmamışsa toptan işçi atılması olmaz” der. Yani patronların burada yaptığı işten çıkarma yasalara aykırı. Aslında suç işliyorlar ama büyük bir pervasızlık içindeler. Ücretten daha önemli olan insanca çalışma koşulları. Kişiliklerimize dokunulmasın, haksızlığa uğramayalım, hakarete uğramayalım gibi talepler var, ama bunlar bile karşılanmamış.

Önümüzdeki sürece ilişkin düşünceniz nedir?

Bizim sırtımızdan para kazananlar bu yanlıştan

dönüp, arkadaşlarımızı işe alıncaya kadar devam edecek direniş. Patronların yaptıkları, işçileri açlıkla terbiye etmektir. Bunu kabul etmiyoruz. Kimseden birşey dilenmiyor, hakkımızı istiyoruz. Bu çadır işçilerin talepleri kabul edilinceye kadar sürecek. Sendika olarak kölece çalıştırılan sağlık işçileriyle birlikte direnişler örgütledik. Hepsinde de üstesinden geldik ve kazandık. Çalışma ve yaşam hakkımız birilerinin iki dudağının arasında olmayacak. Çalışma hakkı anayasal haklıdır.

İşçilere “taşeronda çalışın ve sendikadan istifa edin” diye dayatıyorlar. Mesele sendikasızlaştırmak değil mi?

Daha önce örgütlendiğimizi duyunca, üniversite yönetimi arkadaşlarımızı tek tek çağırıp rüşvet teklif ettiler. “Size 200'er lira para sendikadan istifa edin” dediler. Ancak arkadaşlarımız onurlu çalışmayı ve yaşamayı tercih ettikleri için reddettiler. Bu akşam da tekrar gelmişler ve “taşeron şirkete vereceğiz, yüzde 15 zam alacaksınız, geriye dönün” demişler. Düşünün ki daha dün kadar işçi arkadaşlarımız rektörlüğün önünden iki büküm geçerken, rektör bugün direniş çadırına işçilerin ayaklarına geliyor, tekliflerde bulunuyor.

Herkesi bu çadırı desteklemeye, güç vermeye çağırıyoruz. İstanbul'da yaşayan birçok insanın ya kendisi ya çocukları taşeron köleliğinde çalıştırılıyor. Bu direniş, sömürüye karşı çıkışın bayrağıdır. Bu çadırı ayakta tutmak, direnişi güçlendirmek zorundayız.

“Asıl sebep sendikalı olmamızdır”

İşyeri temsilcisi Ahmet Kural: Eşimle beraber 12 yıldır Maltepe Hastanesi'nde çalışıyoruz. Geçen Ekim ayı zam ayımızdı. Yüzde 3 yüzde 4 şeklinde herkese ayrı ayrı zam yaptılar. Bunun üzerine hastane bahçesinde toplanarak yöneticimiz Hasan Köse ile görüşmek istedik. Önce orada olmadığını söylediler, görüşmeden dağılmayacağımızı söyleyince beş dakika içinde geldi. Kızgın bir tavırla “bizim yapabileceğimiz zam bu kadar” dedi. Biz de “elektriğe doğalgaza yüzde 9-10 zam geliyor, bize niye yüzde 3-4 zam veriyorsunuz” dedik. “Çalışan çalışır, çalışmayana kapı orada” diyerek kestirip attı.

O zaman sendikalı mıydınız?

O zamanlar sendikalı değildik. Bize kapıyı gösterince, tepkimiz ve görüşme talebimiz devam etti. En son rektörle görüştük. Rektör de aynı şeyleri söyledi. Burada her işe bizi koşturuyorlar. Yeri geliyor hasta bakıcıyız, yeri geliyor inşaatta çalışıyoruz. Çalışmamızın karşılığını alamıyoruz. Sendikalı olalım dedik. Sendikalı olursak daha güçlü oluruz. Üyelik ve örgütlenme çalışmalarımız sürerken, yönetimin haberi olmuş sanırım. Bir arkadaşımızı işten attılar. Üyelik işlemlerini yapmaya devam ettik. Bir hafta on gün sonra, sendika ‘bunlar bizim temsilcilerimizdir’ diyerek benim de içerisinde yer aldığım isimleri bir yazı ile hastane yönetimine gönderdi. Bir kaç gün sonra bizi çağırıp “iş hakkınız feshedildi” dediler. 3 kişi daha işten atılmış olduk. Sebep nedir diye sorduk. Bir arkadaşımızın facebook'ta paylaştığı yazıyı söylediler. Yazı da şöyle: Sendikalı ol, emeğinin karşılığını al... Bir de işyerine

ve işverene hakaret amaçlı şeklinde tutanak tutmuşlardı. O tutanağa imza atmadık. Atıldık ama hemen çıkıp gitmedik. Burada bizim bir geçmişimiz, bir emeğimiz var. Eylem kararı aldık, toplu giriş çıkışla hastane bahçesinde alkışlarla yüz metre yürüyerek eylem yaptık. Bu eylem onları çok korkutmuş olmalı ki; iki gün sonra çalışan arkadaşların hepsini, 94 arkadaşımızı daha işten attılar. Gerekçe olarak da “taşeron getireceğiz” dediler. Bugüne kadar taşerondan hiç söz etmemişlerdi. Taşeron bahane, esas sebep sendikalı olmamızdır.

Direnişe başladıktan sonra ne yaptılar?

Direniş çadırını kurduktan sonra dekan çadıra geldi. Taşeron şirkette çalışmak isteyen varsa yüzde 10 zam yüzde 15'de yol parası teklifinde bulundu. Biz de eğer hastane kadrosundan ve sendikalı olarak kabul ederseniz gelip çalışırız dedik. Sabah saat 8'de toplanıyoruz, akşam saat 5'te toplu olarak sloganlarla hastane çıkış kapılarında bekliyoruz. Çalışanlar içerisinde üyelerimiz var. Çıkanlarla kısa bir etkinlikten sonra seçtiğimiz nöbetçiler dışında herkes evine gidiyor. Hafta sonları da buradayız.

Kararları nasıl alıyorsunuz, komiteniz var mı?

Arkadaşlarımızdan oluşturduğumuz bir komite var. Sendika yöneticileri de bu komitede yer alıyor. Yönetimle görüşmeyi de bu komite yapıyor. Ne yapacaksa komite bunları değerlendiriyor. Daha sonra arkadaşlarımızla konuşuyoruz. Çoğunluğu kabul ederse kararlaştırıyoruz. Komite 13 kişiden oluşuyor. Dayanışma çok iyi. Dergiler dernekler, siyasi örgütler, forumlar Maltepe halkı dayanışma oldukça iyi. Hepsine teşekkür ediyorum.

“Biz de insanız, onurumuz var”

Kadir Kalkan: 11 senedir burada çalışıyorum. Bizim bu hastanede işten atılmamızın sebebi yol parası olarak 170 lira istemek. Bunu muhasebe müdürüyle görüştük. Aylarca bizi oyaladılar. En son hastane müdürü ile görüştük, bize kapıyı gösterdi. Biz de insanız, gururumuz, onurumuz var. Rektörle görüşmek istedik, görüştürmediler. Sonra sendikaya üye olduk. Bunun üzerine rektör geldi, o da aynı şekilde konuştu. Sonra hepimizi işten attılar. Hastası olan var, çocukları okula giden var, durumu çok kötü olan var. Şu an birine para topluyoruz kendi aramızda.

Ne zaman sendikalı oldunuz?

Ben işten atıldıktan sonra sendikalı oldum. Hastanenin kadrolu işçileriydik. İnsanca yaşamak istedik. Karşılığında işten atıldık. Medya da haber vermiyor. Bir kedi ağaca çıksa, hemen koşar orayı çekerler. Burada 98 kişi işten atıldık, büyük kanallardan ve gazetelerden yanımıza gelip haber yapmıyorlar. Ama sağolsunlar Maltepe halkı bizi yalnız bırakmıyor. Devrimci dergiler, dernekler sürekli ziyaretimize geliyorlar. Sloganlar atıyoruz, halay çekiyoruz. Dayanışma iyi. Fakat daha fazla olmasını istiyoruz.

Direniş sonrası patronların tutumu nasıl oldu?

“Taşeronda çalışın, maaşlarınızı yükselteceğiz” dediler. Ama gitmedik. Sendikalı ve kadrolu olmadan gitmeyiz.

Haklı mücadelenizin yanındayız. Başaracağınızı inanıyoruz.

“Çözüm süreci”nde son kavşak

“Çözüm süreci” bilindiği gibi AKP hükümetinin elindeki en önemli kozlardan biri. Özellikle seçim dönemlerinde şişirilen beklentilerle AKP, bundan büyük ölçüde yararlandı. Öcalan’ın deyimiyle Kürt hareketi AKP’ye hükümeti “altın tepside sundu.”

Şimdi yeni bir seçim öngününde, “çözüm”e dair umutlar bir kez daha şaha kalkmış durumda. 6-7 Ekim olaylarının ardından kesilen görüşmeler başladı, heyetler genişletildi, görüşme trafiği hızlandı...

15 Haziran’da (ya da daha önceki bir tarihte) yapılacak olan seçimler, son dönemde sıkça yapılan seçimlerin sonu olacak. Önümüzdeki 4-5 yıl içinde başka bir seçim olmayacak. Tabii her şey normal seyrinde giderse...

Öyle düşünüyor olmalı ki, **gerek hükümet, gerekse Kürt hareketi “çözüm süreci” adı verilen projede adeta son kozlarını oynuyorlar. Özellikle Kürt hareketi, AKP hükümetinden taleplerinin azamisini alabilmek için yükleniyor.**

Bunların başında da hiç kuşkusuz “demokratik özerklik” geliyor. Her ne kadar “özerkliğin” kapsamı, her kesim tarafından farklı dolduruluyorsa da (AB yerel yönetimler reformundan, “komünalist demokrasi”ye kadar) “çözüm”ün olmazsa olmazı görülüyor. Buna “genel af” ve bu kapsamda PKK yöneticilerine yasal siyaset hakkını da eklemek gerekiyor. Elbette Öcalan’ın özgürlüğü (en hafifinden ev hapsi) en önemli beklenti. Öyle ki, **KCK adına yapılan açıklamada, Nisan ayında gerçekleşmesi planlanan PKK’nin 12. Kongresi’ne Öcalan’ın da katılacağı duyuruldu.** Daha önce Sırrı Süreyya Önder de Öcalan’ın bu Newroz’da kitleye doğrudan sesleneceğini söylemişti.

Kısacası beklentiler yüksek. Bunun bir nedeni yaklaşan seçimler olmakla birlikte, Kobane’deki direnişin yarattığı moral ve motivasyon da çok önemli bir yer tutuyor. **Kobane direnişi, Kürt ulusal hareketinin meşruluğunu dünya ölçeğinde ortaya koydu.** Uluslararası düzeyde açıktan görüşmeler yapıldı, PYD üzerinden silah yardımı bile gündeme geldi. Ama daha önemlisi, bu direnişin dünya kamuoyunun desteğini almasıydı. **Bütün bunlar Kürt halkının moralini ve kendine güvenini yükseltti, Kürt hareketinin ise manevra alanlarını genişletti, taleplerini daha güçlü bir şekilde dile getirmesinin zeminini güçlendirdi.**

Şimdi bu zemin üzerinden ve seçimlere doğru yol alınırken, görüşmeler yeniden ve daha sık biçimde sürüyor. Takvimler belirleniyor, talepler sıralanıyor. Kürt hareketi kendinden daha emin bir şekilde çağrılarını yapıyor. Buna karşılık AKP hükümeti temkinli hareket etmeyi sürdürüyor. Ama bu kez her zamankinden daha fazla sıkışmış durumda. Kendileri açısından bu kritik kavşakta, bir kez daha seçimleri kazanmak için elinden geleni yapıyor ve yapacak.

Seçimlere kadar geçecek olan en hareketli son 4-5 aya girmiş bulunuyoruz. Bu aynı zamanda “çözüm süreci”nin de son kavşağı gibi görünüyor.

Seçim öncesi artan görüşme trafiği

Kobane’ye destek amacıyla gerçekleşen 6-7 Ekim eylemlerini ardından, Öcalan ile kesilen görüşmeler, Kasım ayı sonunda yeniden başladı. Öcalan, yaklaşık iki aylık kesintiden sonraki ilk görüşmede, “4-5 ay içinde tüm Ortadoğu’nun geleceğini belirleyecek

büyük demokratik çözümün sağlanacağını” söyledi. Bu 4-5 ay, tam da seçim zamanına denk geliyordu! Ve ardından AKP’ye örtük bir tehdit içeren öngöründe bulundu: “Demokratik çözüm”ün sağlanmadığı koşullarda *“bölgesel kaos derinleşecek ve darbe mekaniği sonuç alabilecek”ti. Ya “çözüm süreci” başarıyla sonuçlanacak, talepleri kabul edilecekti; ya da kaos artacak hatta darbe olacaktı!*

Elbette bu “öngörü”nün gerçekleşme ihtimali var. Çünkü AKP’nin son yıllarda gemi azağına alan saldırıları, hemen tüm kesimlere uzandı. **Devrimci-demokratlar üzerinde zaten varolan baskı ve şiddet, Haziran ayaklanmasından bu yana iyice arttı. Ama sadece düzen karşıtlarına değil, her tür muhalefete büyük bir pervasızlıkla saldırdı, saldırıyor.** Egemen sınıf içindeki klikler arası çekişme de en sert haliyle AKP döneminde yaşandı. Ergenekon adıyla başta ordu olmak üzere devletin kurumlarından “Avrasyacılar” tasfiye edilmeye çalışıldı. En son buna Gülen Cemaati eklendi. 13 yıldır tek başına hükümet olmanın avantajıyla istediği yasayı çıkardı, hatta yasalara rağmen birçok uygulamayı gerçekleştirdi. Hırsızlıkları ayyuka çıkarttığı halde, davaları düşürdü, ele geçen paraları faiziyle birlikte geri aldı vb...

Hemen her kesimi karşısına alan AKP, hem ülke içinde hem de komşu devletler başta olmak üzere dünya ölçeğinde yalnızlaştı. **Şu haliyle, birlikte birşeyleri kotarmaya çalıştığı tek güç olarak, Kürt hareketi kalmıştır. Elleri tutsak olan Öcalan üzerinden Kürt hareketiyle pazarlık yapmaktadır. Ama Kürt hareketi de bu dönemde elde ettiği elverişli ortamı değerlendirme çabasıdadır ve onun güveni ile, taleplerini eskisinden daha güçlü biçimde dayatmaktadır.**

Gerek ülke içinde, gerekse dünya ölçeğinde yalnızlaşan AKP’yi hiç de iyi günler beklemediği ortadadır. Öcalan’ın deyimiyle sadece “darbe dinamiği” değil, yeni ayaklanmalar da gündemdedir. O yüzden Kürt hareketi, AKP’ye mahkum olmadığını gösteren ataklar yapmakta, CHP’ye bile sıcak mesajlar göndermekte ve sıkışan AKP’ye taleplerini dayatmaktadır.

Öcalan’ın taslağı

Son görüşmelerde, Öcalan’ın “barış ve demokratik müzakere taslağı” adı verilen bir çalışması üzerinde duruluyor. Öcalan ile görüşen heyet, Kandil ve hükümet üyeleriyle de görüşerek bu taslağı sundular.

Taslakta, *“sürecin tüm aşamalarının belgeli hale getirilmesi, varılan mutabakatların imzayla kayıt altına alınması”* gibi maddeler bulunuyor. Bir süredir HDP tarafından bu talep dile getiriliyordu. Görüşmelerde “sekretarya” görevini üstlenecek bir heyetin oluşması,

şimdilik hükümet tarafından reddedilse de, yakında hayata geçeceği anlaşıyor. Keza görüşme heyetinin genişletilmesi önerisini de, hükümet Hatip Dicle ile sınırlandırdı. Önümüzdeki aylarda bunun da gerçekleşmesi mümkün. Zaten Leyla Zana ile ayrıca görüşüleceği duyurulmuştu. Daha önce de Zana ile Öcalan görüştürüldü. Son yıllarda Zana, Barzani’nin bir temsilcisi gibi, gerek hükümet gerekse Öcalan’la görüşmeler yürütüyor. Dolayısıyla Zana ile görüşmeler, Barzani’yi de “çözüm süreci”ne dahil etmek anlamına geliyor.

“Çözüm süreci”nin daimi üyesi ve sözcüsü durumunda olan Sırrı Süreyya Önder ise, taslağın içinde “demokratik özerklik” ve “genel af” olduğunu açıkladı. Hükümetten bu açıklamaya sert bir yanıt gelince, Demirtaş bunları konuşmanın erken olduğunu söyleyerek düzeltme yaptı. Ardından Öcalan’la görüşen heyet, bundan sonra taraflarla görüş birliğine varılmamış konularda açıklama yapılmayacağını duyurdu. Yani hükümetin onay vermediği hiçbir konuda açıklama yapılmayacak!

Bugüne dek sürecin “şeffaf” yürütülmemesi hep tartışma konusu oldu. Hükümet ve HDP dışındaki tüm kesimler, pazarlıkların gizli yapılmasından rahatsızlıklarını ifade ettiler. Son dönemlerde HDP, AKP’den istediklerini alamamanın da etkisiyle, bundan sonra görüşmelerin şeffaf yürütülmesi için özen göstereceklerini belirtiyordu. Ama belli ki, hükümetin baskısı üzerine bu konuda yeniden geri adım attı.

Aynı günlerde KCK başkanı Cemil Bayık’ın ve Murat Karayılan’ın açıklamaları, hükümeti gerçekten zor duruma düşürmüştü. Çünkü **KCK, silahsızlanmanın sözkonusu olmayacağını, sadece Türkiye’ye karşı silahların kullanılmayacağını; bunun da Newroz kutlamalarında kitleye duyurulacağını söylüyordu. Ancak PKK’nin Nisan ayında yapacağı 12. Kongre ile bu kararın resmileşeceği ve bu kongreye Öcalan’ın da katılacağı bildiriliyordu.** Bu açıklama, doğal olarak AKP hükümetinden belli sözler alındığı şeklinde yorumlandı. KCK yöneticileri, talepleri karşılanmadan Türkiye’ye karşı silahlı mücadeleye son vermenin sözkonusu olmayacağını sıkça yinelemişlerdi. Kongreye Öcalan’ın katılımı (biçimi belli olmasa da) konusundaki iddialı sözler de, hükümetin bu konulara yeşil ışık yaktığını gösteriyordu.

Üzerinde görüşülen taslağın içeriği henüz tam olarak bilinmiyor. Keza hükümetin hangi konularda söz verdiği de... Ancak kesin olan, “çözüm süreci”nde çok kritik bir dönemece girildiğidir. Önümüzde seçimlere kadar sürecek olan 4-5 ay içinde önemli gelişmeler olacaktır. Aksi halde beklentileri yükselen Kürt halkını durdurabilmek zorlaşmıştır. KCK yöneticilerinden Mustafa Karasu *“Kürt Özgürlük Hareketi AKP’ye tam üç genel seçim, üç yerel seçim, iki referandum, bir cumhurbaşkanlığı seçim şansı tanımıştır. Artık bir seçim şansı daha vermesi kendini kandırmak olur”* diyerek varolan durumu açıkça ortaya koymuştur.

Kobane’deki direniş ve elde edilen kazanımlar, Kürt halkının moralini ve kendine güvenini arttırdı. Bu durum, hem AKP hükümeti ve bir bütün olarak Türk devleti açısından, hem de Kürt ulusal hareketi açısından, daha zorlu bir dönemin başladığını göstermektedir.

Çukurova Üniversitesi'nde faşist saldırı

Roboski katliamının yıldönümünde anma yapan ÇÜ öğrencilerine sivil faşistler saldırdı. Buna çevik kuvvet polisleri de eşlik etti ve öğrenciler okulun kütüphanesine çekilmek zorunda kaldılar. Kütüphaneye saldıran polis, öğrencileri döverek gözaltına aldı. Öğrenciler, kütüphanede iken Adana İHD'yi arayarak müdahil olmalarını istemişti. Üniversiteye giden İHD heyetinin Adana Şubesi Başkanı İlhan Öngör ve Şube Sekreteri Sema Peynirci ile yaşanan saldırıyı konuştuk, gözlemlerini sorduk.

Öncelikle Çukurova Üniversitesi'nde neler oluyor? İHD olarak yaşananları bizzat gözlemlediniz, sizin gözünüzden dinleyebilir miyiz?

İlhan Öngör: 25 Aralık perşembe günü saat 13.00 sularında Çukurova Üniversitesi'nden öğrenciler derneğimizi arayarak, Roboski katliamının üçüncü yıldönümü nedeni ile okullarında açıklama ve anma yaptıkları esnada, dışarıdan gelen ülkücü bir grup ve çevik kuvvet tarafından saldırıya uğradıklarını, merkezi kütüphanede mahsur kaldıklarını ve olaylara müdahil olmamızı istediler.

Derneğimiz Hukuk Komisyonu avukatları ve yönetici arkadaşlarımız ile beraber Kampüse girdiğimizde, Turkuaz Cafe önünde, eli sopalı yaklaşık 400 kişilik bir kitle ile karşılaştık. Çevik kuvvet, bu grubun yanında, aynı şekilde askeri nizam almış bekliyordu. Kampüs içinden geçen araçlara "dur", "geç" diyerek yön verecek kadar rahatlardı.

Kütüphaneye ulaştığımızda, Roboski'de kaçak olan tek şeyin adalet olduğunu ve bu adaletsizliğin Roboski'ye sessiz kalmayan gençler üzerinde yeniden yeniden kendini yaşattığını gördük. Roboski katliamını kınamak için bir araya gelen devrimci-demokrat öğrencilere, dışarıdan gelen bu grup sopalarla, satırlarla saldırmış, çevik kuvvet de gaz bombaları ve TOMA'larla eşlik etmişti. Öğrenciler ise kendini korumak amaçlı kütüphaneye sığınmış ve kapıları arkadan kilitlemişlerdi. Öğrenciler kütüphane pencerelerinden "içerde yaralılar var, astım krizi geçirenler var, gaz sıkmayın" şeklinde bağırıyor yardım istiyorlardı. Polis ise bina içerisine gaz sıkırmaya devam ediyordu. Basının, yüzlerce öğrencinin gözü önünde bunlar yasandı.

Sema Peynirci: Kütüphane içerisindeki öğrencilerin sağlıklı bir şekilde aşağıya inmelerine izin verilmesi, çevik polisin geri çekilmesi için oradaki emniyet yetkilileri ile ısrarla konuştuk. Hiçbir şekilde ikna olmamaya kilitlenmiş durumdaydılar. Gaz bombasının can kaybına yol açabileceğini, üstelik kapalı alanda kullanmanın yasak ve insanlık suçu olduğunu, dışarıdan gelen ve öğrencilere saldıran eli sopalı gruba müdahale etmeleri gerektiğini söyledik. Gözlerimizin önünde kütüphaneyi gaza boğup, sonra kapıları, camları kırarak içeri girdiler. Ve içerde gençleri tekme tokat dövüp, arkadan kelepçeleterek işkence ile gözaltına aldılar. Bütün bunlar olurken bir grup arkadaşımız rektörlüğe, var olan durumun son bulması için görüşmeye gitti. Rektör muhatap olmadı görüşemediler. İlhan Bey savcılığı aradı. Savcı sekreteri aracılığı ile "ben polisimden bilgi alıyorum, haberdarım" diye mesaj ileterek telefonlara çıkmadı. Keza Valiliğe ulaşılmadı. Bu grup üniversiteye başkanın MHP'li olduğu Adana Büyükşehir Belediyesi araçları ile taşındı. Bunun görüntüleri mevcut. Çukurova Üniversitesi o gün sivil faşistlere ve polise terk edilmiş. Ve bu iktidarın üniversiteleri dizayn etmeye çalışmasından başka bir şey değil. Bugün birçok üniversitede eşzamanlı olarak bunların yaşanması bildiğimiz senaryolar. Siyasal iktidar kendine muhalif her sesi susturmaya çalıştığı gibi, gençliği, üniversiteleri de susturmaya çalışıyor.

İHD heyetinin de saldırıya uğradığını duyduk, geçmiş olsun. Size yönelik saldırı nasıl gelişti? İlhan Öngör: Kütüphanedeki öğrenciler gözaltına

alındıktan sonra biz de arkalarından emniyete gitmek üzere üniversiteden ayrılıyorduk. Ülkücü grubun önünden geçerken, içlerinden biri, Dicle Haber Ajansı muhabirlerini gösterdi ve "reis, işte fotoğraflarımızı çeken buydu" dediğini duyduk. Aynı anda muhabir Ahmet Kanbal'ın üzerine saldırmaya başladılar. Ahmet Kanbal'ı ellerinden almaya çalışırken eli sopalı yüzlerce insanın saldırısına maruz kaldık. Açıkça linç edilmek istendik. Şiddet konusunda polise sınırsız yetki verilmiş durumda. Siyasal iktidara göre, kendine muhalif herkes suçlu! Roboski'de "kaçakçı", Soma'da "kader", Gezi'de "terörist" diyerek, yapılan adaletsizlikleri, yok saydıkları yaşam hakkını meşurlaştırmaya çalışıyorlar.

2014 yılı insan hakları karnesi sizin açınızdan nedir?

Sema Peynirci: Türkiye'nin insan hakları karnesi Roboskidir, Soma'dır, Ermenek'tir, Gezi'dir, Lice'dir, Kobane'dir, Berkin Elvan'dır, Kadri Bağdu'dur, İbrahim Aras'tır, soğuktan donarak ölen Ayaz bebekdir, ayakkabı kutularına sığmayan paralardır, çarşı davasıdır ve daha çok şey sayılabilir... Malesef ki cumhuriyet tarihi boyunca iktidarlar baskı ile zor ile halkı kontrol altında tutmaya çalıştılar. Şu an ki siyasal iktidar ise bu konuda haddinden fazla ileriye gitmiş durumda. Bugün Çukurova Üniversitesi'nde yaşananlar, genel saldırı dalgasından ayrı düşünülemez. Biz yaparız kimse de sesini çıkaramaz, sesini çıkarana da bir şekilde mahkum eder, sindiririz demektedirler. Sözde iç güvenlik paketi ile de bu amaçlanmaktadır. İHD adına şunu belirtmek istiyoruz, hak ihlalinin olduğu her yerde olmak, bizim vicdani sorumluluğumuz, insanlık görevimiz. Bugün Çukurova Üniversitesi'ndeki öğrencilerinin yanındayız. Suç duyurusunda bulunduk ve takipçisi olmaya devam edeceğiz. Temel hak olan yaşam hakkı yok sayılıyor, insanlar sokak ortalarında vuruluyor ve katledenler ödüllendiriliyorsa, insanlık suçu işleniyor demektir. İnsanlık suçunun olduğu yerde direnme hakkı vardır.

Devlet, 19-22 Aralık 2000'de 20 hapisanede eş zamanlı olarak devrimci tutsaklara saldırmış ve 28 devrimciyi katletmişti. F Tipleri'ni açabilmek için gerçekleştirilen bu saldırıda, devrimci tutsaklar barikatlar kurarak direndiler. Sürmekte olan ölüm orucu eylemi, daha kitlesel biçimde F Tipleri'ne taşındı. Devrimci tutsaklar, şehitler pahasına, F Tipleri'nde de yaptırımlara boyun eğmediler.

Aradan geçen 14 yılda katliamın sorumlusu devlet ve üst düzey yetkililer hakkında hiçbir dava açılmadı. Katledilen ve ölüm orucunda ölen devrimci tutsakların da aralarında bulunduğu tutsaklara ise davalar açıldı. Katliam belgeleri bugün saklanamaz bir şekilde ortada. Buna rağmen açılan davalar sadece erlerle sınırlı ve onların da yargılanmaması için her türlü engel çıkartılıyor.

Katliamın 14. yılında, eylem ve yürüyüşlerle katliamın sorumlularının yargılanması istendi.

19 Aralık'ta İstanbul'da Bayrampaşa ve Ümraniye Hapishaneleri önünde eylemler yapıldı. İstanbul'da saat 18.30'da Taksim Tünel'den Galatasaray Lisesi'ne yürüyüş düzenlendi.

Katliam, Ankara'da 19 Aralık'ta Ulucanlar Hapishanesi önünde protesto edildi. 20 Aralık'ta Yüksel

19 Aralık katliamı protesto edildi

Caddesi'nde toplanarak Sakarya Meydanı'na yürümek isteyen devrimci kurumların yürüyüşüne polis saldırdı. Saldırının ardından kitle Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yaparak eylemi bitirdi. İzmir, Adana, Bursa, Dersim'de eylemler düzenlendi.

Çukurova Üniversitesi öğrencileri, Ali İsmail Korkmaz Alanı'nda toplanarak katliamı protesto ettiler. Eylemde, "Kanla Yazılan Tarih Silinemez! Yaşasın 19-22 Aralık Direnişimiz!" pankartı açıldı. Ardından, Ali İsmail Korkmaz Kantini'nde, aynı pankart altında toplanan öğrenciler düzenledikleri panele katıldılar. Panelistler İHD Adana Şube yöneticisi ve Proleter Devrimci Duruş yazarı Nevin Berktaş ile, ESP temsilcisi Özlem Cihan'dı.

Erdoğan'ın, kendi "iktidar" ve "güç" gösterisi-nin sembolü olarak inşa ettirdiği Kaç-Aksaray, her yönüyle tartışılmaya devam ediyor.

Daha inşaat aşamasındayken, Danıştay ka-rarı ile "kaçak" durumuna düşmüştü bu saray. İdare Mahkemesi'nin inşaat için yürütmeyi durdur-ma kararı vermesine rağmen, doğrudan Erdoğan'ın "güçleri yetiyorsa yıksınlar" talimatıyla sürdürüldü bu görgüsüzlük abidesinin inşaatı.

Maliyeti ise, bir emekçinin tahayyül sınırları-nın çok üzerinde rakamlarla konuşulmaktadır. Gerçek rakam sır gibi gizli tutulmaktadır. Zaten TOKİ, sarayın maliyetinin açıklanmasının ekonomik krize neden olacağını söyleyerek, gerçek durumu ortaya koydu. Devletin açıkladığı rakamlar, buz-dağının sadece görünen yüzüdür ve gerçeğin çok küçük bir parçasını oluşturmaktadır.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, sarayın maliye-tinin 1 milyar 370 milyon lira olduğunu söylemek-tedir. Bu miktar bile, uluslararası basında şaşkın-lıkla karşılanmıştır. New York Times, Aksaray'ın, Beyaz Saray (ABD), Kremlin Sarayı (Rusya) ve Buckingham Sarayı'ndan (İngiltere) daha büyük olduğunu açıkladı. Frankfurter Allgemeine Zeitung, Aksaray'ın içine 6 Beyaz Saray'ın veya 27 Fransız Cumhurbaşkanlığı sarayının sığabileceğini yazdı. Daily Telegraph, sarayın dünyanın en büyük sarayı olduğunu ve Versay Sarayı'ndan 4 kat daha büyük olduğunu anlattı.

Üstelik gerçek rakamlar, bu açıklanandan birkaç kat daha büyüktü. Bu rakamlardan bazıları, Sayıştay'ın sarayın harcamalara ilişkin raporu ile or-taya çıktı. Bazılarını ise, Ankara Mimarlar Odası'nın çabalarıyla, sarayda kimi parça işleri yapan müte-ahhitlerin, internet sayfalarında kendi reklamlarını

yapmak için yayınladıkları bilgilerden derledi.

Açıklanan rakamlar sayesinde sa-rayın, söylendiği gibi bin odalı değil, en az 2 bin odalı olduğunu öğrenmiş olduk. Toplam maliyetin ise 1 milyar civarında değil, 5 milyarın üzerinde olduğu tespit edildi. Keza sarayın bahçesine 250 konutluk rezidans inşaa-tının yapılacağı da ortaya çıktı. Saraya tanesi 5 bin liradan klozet, metrekaresi 8 bin liralık saunalar yaptırılmış, tanesi bin dolara altın yaldızlı bardak alınmış, tek bir adet koltuğa 25 bin euro ödenmiş! Erdoğan'ın çalışma odasının maliyeti tek başına 20 milyon lira tutuyor. Sadece saraya giden yolların maliyeti 60 bin lira olarak hesaplanıyor. Ana bina-nın teras katında, tanesi 3 bin eurodan 150 ağacın yurtdışından getirilerek dikildiği, iklim farkı nedeniyle sadece terastaki ağaçlar için bu güne kadar 1 mil-yon 200 bin lira civarında para harcandığı belirlen-miştir. Sarayın bahçesinin peyzaj düzenlemesinin ise, metrekaresi yaklaşık 2 bin 500 eurodan toplam 2.5 milyar liraya ulaştığı söyleniyor.

Sayıştay'ın hazırladığı rapor ise, inşaat sırasında ortaya çıkan yolsuzlukların tam bir teşhiri niteliğin-dedir. Rapora göre, TOKİ sarayın inşaatının ihale-sini "gizlice" REC Uluslararası İnşaat Sanayi Yatırım ve Ticaret A.Ş.'ye (Rönesans İnşaat) vermişti. İhale koşulları yerine getirilmeden, sarayın inşaatı yandaş firmaya peşkeş çekilmişti. Sözkonusu firma, yaptığı her bir iş için, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın resmi birim fiyatlarının çok üzerinde ödeme almıştı. Bu fark, bazı kalemlerde yüzde 2000'lere ulaşan bir kar yaratıyordu. Mesela, "el ile kum-çakıl serilmesi"

Saraylarınız başınıza yıkılacak!

*Saraylar saltanatlar çöker
kan susar birgün
zulüm biter.*

*Menekşeler de açılır üstümüzde
leylaklar da güler.*

*Bugünlerden geriye,
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar için direnenler...*

Adnan Yücel

görev yaptıkları 10 yıllık dönemdeki toplam örtülü ödenek harcaması sadece 312 milyon TL. Yani Erdoğan, kendisinden önceki üç başbakanın tam 20 kat daha fazla örtülü ödenek harcaması gerçekleştirmiş durumda.

Saraylara ve şatafata savrulan paralarla, kendi yandaşlarını doyurmak, ken-di kadrolaşmasını yaratmak için harcanan bütçeye ba-kılınca, örtülü ödeneğin nereye gittiği belli oluyor.

Kitle manipasyonu için gösteriş
Böylesine gösterişe dayalı ve devasa bir bina yaptırılması, Erdoğan'ın her fırsatta hatırlattığı Osmanlı gelenekleri ile de, egemen sınıfların genel hegemonya tarzıyla da paralellik içinde aslında. **Kapitalist sistemin özü, sermaye birikimi ile üretim-daha fazla üretim-**

dir. Ama feodal ve köleci toplumlarda, servetler devasa gösterişli inşaatların yapımına ayrılır. Sana-yi devrimi öncesi toplumsal sistemlerde, "üretim patlamaları" yapmak, aşırı üretim gerçekleştirmek mümkün olmadığı için, servetlerin gösterişe ve şatafata ayrılması anlaşılır bir durumdur. Yapılan hanlar, saraylar, yollar, çeşmeler, camiler ne kadar büyük, gösterişli ve süslüyse, dönemin iktidar sahi-binin o kadar büyük ve kudretli olduğu düşünülür.

Erdoğan döneminin öne çıkan özelliği de, dev inşaat projeleridir; üçüncü köprü, üçüncü havaalanı, dev kanal vb projeleri, dünya çapında benzerleriyle yarışmaktadır. Keza, metro ve duble yol inşaatlarıyla sembolleşmiştir Erdoğan dönemi-nin icraatları. Haziran Ayaklanmasını başlatan un-sur olan, Taksim-Gezi Parkı'na "Topçu Kışlası" adı altında AVM inşaatı da yine bu kapsamda gündeme gelmiştir.

İnşaata bu kadar çok önem verilmesinin bir ya-nırını, burjuvazinin tercihleri oluşturmaktadır elbette. Yeşil alanları beton yığınlarına dönüştüren inşaat sektörü, son dönemin en karlı üretim alanıdır. **Sanayi ya da tarım üretimi her geçen gün biraz daha gerileyip, sanayi ve tarım ürünlerinde dışa bağımlılık artarken; ekonomik veriler giderek kötüleşip kitlelerin yaşam koşulları bozulurken; en önemli yeşil alanlarda siteler, dev beton yığınları, AVM'ler yükselmekte, kamuya ait**

araziler inşaat tekellerine peşkeş çekilmek-tedir. Estetikten yoksun, güç ve otorite sim-gesi binalar, dört bir yanda yükselmektedir. Erdoğan'ın yeni sarayı da, kitleler üzerinde güç ve otorite oluşturma-nın aracı olarak oldukça önemli bir misyon taşımaktadır.

Ancak bu dönem, bir taraftan da ekonomik krizin yeniden bütün şiddetiyle yükselmekte olduğu, kitlelerin yaşam koşullarının giderek kötüleştiği bir dönem. Çalışanların yaklaşık yansı asgari ücret alıyor, açlık sınırında ayakta kalmaya çalışıyor. Bu koşullarda, **sarayın dudak uçuklatan, dehşete düşüren rakam-ları, AKP'nin tabanında bile bir hoşnutsuzluk yaratıyor. Kendi yaşamındaki yoksunluklarla, dini söylemlerin arkasına saklanarak vurgun vuranları, gösteriş içinde yaşayanları karşılaştırdığında, bu hoşnutsuzluk öfkeye dönüşüyor.** Zaten Erdoğan tam da bu nedenle, sarayın gün-demden düşürülmesi için bir sürü anlamsız konuyu ortaya atıyor, saçma açıklamalarla yeni tartışmalar yaratmaya çalışıyor; ancak sarayda sembolleşen yolsuzluk ve vurgunculuğu gizlemeyi başaramıyor.

Kaç-Aksaray yerine ne yapılabilir
Yapılan sarayın maliyetinin, açıklanan rakamlar-dan da, tespit edilen rakamlardan da çok daha yük-sek olduğu elbette biliniyor. Ancak devletin resmi açıklamasını dikkate aldığımızda bile, Erdoğan'ın tek başına saltanat süreceği bir bina yerine, kitle-lerin yaşam koşullarını iyileştirecek ne yapılabilirdi diye sorulduğunda, seçenekler oldukça çarpıcı. Mesela, yoksul emekçiler için, maliyetleri 60 bin liradan 30 bin adet konut yapıp, tek odalı gece-kondularda yaşayan 30 bin aileye yaşanabilecek konutlar sağlanmış olurdu.

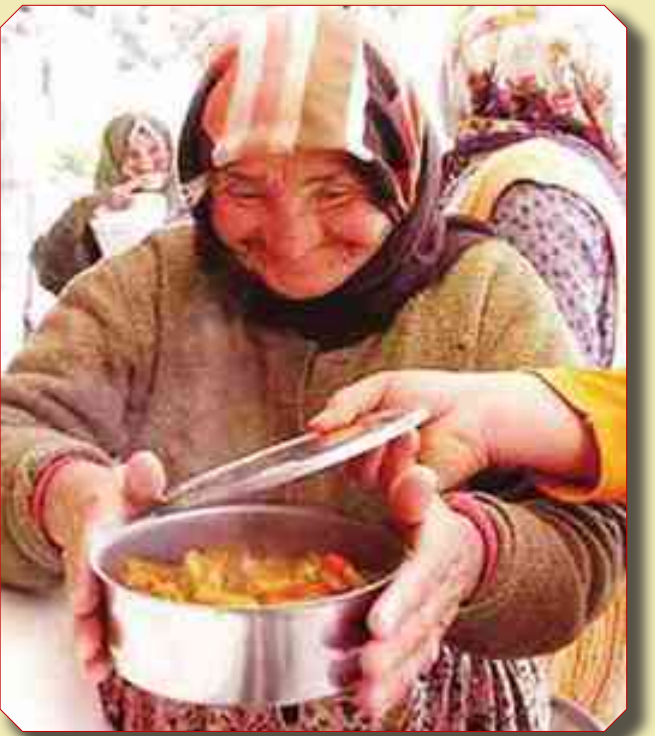
İşsizlik oranının yüzde 10.1'e, genç işsizlik oranı-nın ise yüzde 18,9'a çıktığı ülkemizde, en az 18 bin kişiye iş olanağı sağlayacak kalıcı kamu yatırımları gerçekleştirilebilirdi.

Net asgari ücret üzerinden, 7 bin 400 kişiye 25 yıl boyunca maaş ödenebilirdi.

125 bin üniversite öğrencisine, 4 yıllık öğrenim-leri boyunca aylık 300 TL karşılıksız burs verilebilirdi. Ya da ortalama 15 milyon liradan, 500 yatak ka-pasiteli, 120 adet yüksek öğrenim yurdu yapılarak, 60 bin öğrenciye barınma imkanı sağlanabilirdi.

Madenlere, tanesi 250 bin dolardan, 40 kişi kapasiteli 3 bin 272 adet yaşam odası kurularak madenci katliamları azaltılabilirdi.

Kadın istihdamının artırılması, iş cinayetlerinin azaltılması, kadına yönelik şiddetin durdurulması, çocuk gelinler sorununun çözülmesi, engellilerin toplumsal yaşama daha fazla katılmaları gibi pek çok konuda, önemli toplumsal kazanımlar elde edilebilirdi.

Ancak kitlelerin yaşam koşullarını iyileştirecek, can güvenliği sorunlarını çözecek olan yatırımlar, burjuvazi tarafından "karlı" bulunmuyor. Zaten on-ların zenginlikleri, kitlelerin daha fazla yoksullaşma-sı pahasına birikiyor; onların lüksü, açlığa mahkum edilen kitlelerden çalınan paralarla gerçekleştiriliyor. Bu nedenle, asgari ücretle çalışan bir madencinin can güvenliğini sağlamaktansa, kendilerine 5 bin liralık klozetler yaptırmayı tercih ediyorlar.

Sarayları onları kurtaramayacak "İtibardan tasarruf olmaz" diyor Erdoğan, sarayın yapımı için harcanan devasa paraları savunurken. Ama itibar sarayla da olmaz. Ayak-kabı kutularında paralar saklayan; 1 milyar doları "sıfırlamaya" uğraşan; iş anlaşması yaptığı her yabancı şirket ve ülkeyle adeta "at pazarlığı" yapı-rak kendi adına da bir "hediye" koparmaya çalışan; medyada, eğitimde, sağlıkta, inşaatta "havuz"lar kurarak kendine özel çıkar sağlayanların "itibar"ını kurtarabilecek herhangi bir şey yoktur. **Soma'da maden işçisini yumruklarken, Berkin'in annesi-ni yuhalatırken, "destan yazar" polisine sahip çıkarken, yoksul çiftiye "ananı da al git" derken, Erdoğan'ın gerçek "itibar"ı da kendisini ortaya koymuştur zaten.**

Tam da bu nedenle, ne bir saray kurtarabilir onları, ne özel uçaklar, ne de sarayın altına kazılmış tüneller. Zaten onlar da bunu bildikleri için, kazdın-yorlar tünelleri.

31 Mayıs 2013 tarihinde, kitleler ayaklandıkla-rında, Beşiktaş'tan Taksim'e yürüyen kitlenin tam ortasında (Beşiktaş'taki Başbakanlık çalışma ofisin-de) kalan Erdoğan'ın, o gün yaşadığı ölüm kor-kusuyla, bugün Kaç-Aksaray'ın altına "acil durum kaçış tünelleri" kazdırmış olduğu söyleniyor. **Yarın devrim için ayaklanan kitleler sarayı kuşattığın-da, tıpkı Ortaçağ'ın tiranları gibi, bugünün tiran-ları da karanlık dehlizlerden kaçarak kurtulmaya çalışacak.**

Ama nasıl o dehlizler Ortaçağ'ın tiranlarını, krallarını, sultanlarını kurtaramadıysa; günümüzün sultanlarını da son teknoloji ile yaptırılan tünelleri, uçakları kurtaramayacak...

Saray "soytarı"sız olmaz

Dinci-gerici eğitim sistemi, aydınlar, sanatçılar, filozoflar, düşünürler yaratamaz. Beyni hurafe-lerle doldurulmuş, örümcek kafalı bağnazlar, ezberletilen cümleleri aynen tekrarlamayı iyi başarırlar elbette; ancak düşünmeyi beceremezler. Sanat üretimi için yaratıcılık, aydın olmak için muhaliflik, felsefe için sorgulayıcılık zorunludur. Bağnazlıkta bunların hiçbir yoktur. Bu nedenle gericiilik, sanat ve düşünce üretiminden yoksundur. Zaten "faşizm, kültürün kış uykusudur." Bu açığı, "tatlısu solcuları"ndan devşirdikleri öneklemlerle doldurmak zorundadırlar.

Düzen muhalifleri içinde, paraya düşkün, karakteri zayıf, ideallerden yoksun; bunların toplamı olarak "satın alınmaya müsait" tipler her dönem çıkacaktır. Kitle hareketleri, bunları layık oldukları yere, çöplüğe fırlatarak ilerlemeye devam eder. Bir dönem onlara değer verilmiş olması, bugün durdukları yeri lanetlemekle çelişmez. İktidar yanaşması olmanın asıl çelişkisi şuradadır ki; bu aydın-sanatçı bozuntularına kitleler belli bir değer verdikleri için, iktidar onları dönektileştirmeye ve kendi maşası haline getirmeye çalışır. Ama iktidarı maşası haline geldikleri anda da

kitleler tarafından gömülüverirler. Bu döneklilik evresinde, ayaklar altına aldıkları değerler ne kadar büyük ve kit-lelerin gözünde önemliyse, çürümeleri o kadar hızlı, o kadar kaçınılmaz, o kadar sefilce olur. Artık geçmişte yaptıkları iyi şeylerle değil, "dönerken" çiğnedikleri değerlerle hatırlanırlar.

Yavuz Bingöl de artık, Berkin'in katledilmesini meşrulaştırmaya çalışan bir katil övücüdür.

Zaten her dönem iktidar yanaşması olan Alev Alatlı ise, Erdoğan övücülükte sınır tanımayan bir yandaştır.

Her sarayın, "soytarıları" vardır. Kaç-Ak sa-ray da "soytarılarını yaratmıştır.

Putin ziyareti üzerinden TÜRKİYE-RUSYA İLİŞKİLERİ

Aralık ayının ilk günü Rusya Devlet Başkanı Putin İstanbul'a geldi. Aslında bu rutin bir ziyaretti. Ancak konjonktürel etkenler, bu ziyaretin özel bir önem kazanmasına neden oldu.

Bu rutin bir ziyaretti; çünkü, Rus-Türk Üst Düzey İşbirliği Konseyi'nin (ÜDİK) olağan toplantısına katılmak üzere geliyordu Putin. ÜDİK 2010 yılında kurulmuştu ve yılda bir kere toplanıyordu. Toplantılar, iki ülkenin "ortak bakanlar kurulu" anlamına gelecek bir içerikte yapılıyor, hükümetleri temsilen başbakan ya da başkan ile birlikte bakanlar katılıyordu. Türkiye'nin, 2011 öncesinde Suriye ile de böyle bir girişimi olmuş, Türkiye-Suriye "ortak bakanlar kurulu" toplantısı gerçekleştirilmişti. Somut kazanımların ötesinde, karşılıklı iyiniyet ve yakınlık göstergesi olarak düzenleniyordu bu toplantılar.

AB ve ABD'ye karşı gövde gösterisi

Putin'in 1 Aralık günü Türkiye'ye gelmesinin görünürdeki sebebi, ÜDİK'in 5. olağan toplantısına katılmaktı. Gerçekte ise, hem Rusya hem de Türkiye, ABD ve AB'nin karşısında birlikte bir duruş göstermek istemişlerdi. Son dönemde "Batı" ile yaşadıkları sıkıntılar üzerinden, "çaresiz" olmadıklarını, üzerlerindeki baskıdan etkilenmediklerini kanıtlamaya çalışıyorlardı.

Rusya'nın AB ve ABD karşısındaki sıkıntıları, Ukrayna, Suriye ve petrol fiyatlarındaki düşme üzerinden yaşıyor. Bunların içinde en belirleyici olan Ukrayna.

Ukrayna'da son bir yıldır son derece önemli gelişmeler yaşıyor. 2004 yılından bugüne, Ukrayna'da taşlar hiçbir emperyalisti memnun etmeyecek şekilde sürekli yerinden oynatılıyor, dengeler sürekli değişiyor. Kasım 2013'ten itibaren AB ve ABD emperyalistleri, ülke içindeki faşist militer güçleri kullanarak yeni bir hükümet darbesi gerçekleştirdiler ve kendilerine bağlı bir hükümet kurdular. Bunun üzerine **Rusya, AB ve ABD emperyalistlerinin tahmin edemediği bir şekilde, Kırım'ı işgal ve ilhak etti; Ukrayna'nın doğu eyaletlerinin de "Rusya'ya katılmak amacıyla bağımsızlık ilanı" gerçekleştirmesini sağladı.**

Bugün artık Kırım, Batılı emperyalistler tarafından da Rusya toprağı olarak kabul ediliyor. Bütün emperyalistler, ortaya çıkan fiili durumu kendisi için büyük bir avantaja çeviren Rusya'nın bu hamlesini beklemiyorlardı; ancak kabullenmek zorunda

kaldılar. Doğu eyaletlerinin ise durumunun belirsizliği sürüyor. Buralarda fiilen "bağımsız" denebilecek bir durum ortaya çıktı; merkezi hükümetin kararlarını tanımıyorlar, hükümetle eşit koşullarda masaya oturarak "esir değişimi" gibi konularda pazarlıklar yürütüyorlar, Rusya'dan hem askeri hem de insani yardım alarak pozisyonlarını koruyorlar.

ABD ve AB emperyalistleri, hernekadar Kırım'ın ilhakını kabullenmiş olsalar da, Doğu eyaletlerini benzer biçimde kaybetmek istemiyorlar. Bu nedenle Rusya üzerinde bir ambargo uygulamasına geçmiş durumdalar.

Sözkonusu ambargo, aslında ABD'nin istediği kadar güçlü ve etkili bir düzeye ulaşmış değil. Başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın doğal-gaza bağımlılığı, ambargonun etkisini kısıtlıyor. Hatta Rusya, Avrupa'dan yaş sebze-meyve başta olmak üzere gıda alımını durdurmak gibi karşı hamleler de yapıyor.

Ambargonun etkisi daha sınırlı olmakla birlikte, Rusya'ya asıl darbeyi indiren unsur petrol-doğalgaz fiyatlarındaki düşüş. **Ekonomisi asıl olarak petrol-doğalgaz ihracatına bağımlı olan, silahlanma sanayii dışında kayda değer bir üretim faaliyeti olmayan Rusya, petrol ve doğalgaz fiyatlarındaki düşüş nedeniyle önemli düzeyde gelir kaybı yaşıyor.** Orta Asya ülkelerinin enerji kaynaklarının da önemli bir kısmını anlaşmalarla kendisine bağlamış olmasına rağmen, ihracat gelirlerindeki düşüş nedeniyle, Rusya ekonomisinde önemli bir sarsıntı yaşıyor.

Hem ambargo hem petrol fiyatlarındaki düşüş, Rus para birimi Ruble'nin de değerinin düşmesine neden oluyor ve Rusya'nın yaşadığı ekonomik krizi derinleştiriyor. Ambargolar nedeniyle Rusya'dan kaçan sermaye 100 milyar doları geçti, bu kaçışın da etkisiyle Ruble son bir yılda yüzde 50 değer kaybetti.

Bu koşullarda Rusya, yaşadığı sarsıntıyı başta Çin olmak üzere başka ülkelerle kapsamlı

anlaşmalar gerçekleştirerek düzeltmek istiyor. Türkiye ile yapılan anlaşmalar ve Putin'in ziyareti ise, ittifak arayışlarından çok, diğer emperyalistlere bir mesaj verme amacını taşıyor ve sembolik olmanın ötesine geçmiyor.

Türkiye Rusya ile yakınlaşır mı?

Putin gelmeden önce, AB ve ABD'den oldukça sert açıklamalar ve Türkiye'ye dönük uyarılar geldi. Öyle ki, **ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden ve NATO Genel Sekreteri gibi bazı temsilciler, Erdoğan'ı Rusya'ya karşı yaptırımlara katılması ve Putin'i kabul etmemesi konusunda uyardı.**

Ancak Erdoğan, Batı karşısında pazarlık gücünü artırmak istediği zamanlarda yaptığı gibi, Rusya ile yakın işbirliği mesajları verdi.

Türkiye'nin ABD ve AB ile yaşadığı sorunların başında Suriye ve Kürt politikası geliyor. **Erdoğan Rojava'nın uluslararası kamuoyu nezdindeki siyasal gücünün giderek artmasından rahatsızlık duyuyor; ABD ise, Rojava'yı Esad'a karşı savaştırmak istiyor.** Keza Türkiye, Suriye'ye biran önce koalisyon güçlerinin askeri harekate başlamasını, Suriye uçakları için uçuşa yasak bölge oluşturulmasını ve Esad'ın devrilmesini istiyor; ancak ABD uzun zamandır Esad'ın devrilmesi planından geri adım atmış durumda.

Erdoğan için ikinci sorun, "paralel" dediği, gerçekte bugüne kadar "beraber yürüdükleri" **cemaat konusunda ABD'nin daha aktif bir rol oynaması ve Fetullah Gülen'in yaşam alanının daraltılması.** Ancak ABD ile Gülen'in çıkarları, Erdoğan ile ABD'nin çıkarlarından çok daha yakın ve "paralel" görünüyor. Kısa vadede ABD'nin cemaate karşı herhangi bir tutum alacağını işaretleri yok.

Yeni gündeme gelen bir başka sorun ise, **ABD ile AB arasında serbest ticaret anlaşmasının imzalanacak ve Türkiye'nin bu anlaşmadan ekonomik zarar görecektir olması.** AB ile Türkiye arasında bir Gümrük Birliği anlaşması olduğu için, AB'nin yaptığı serbest ticaret anlaşmaları Türkiye'yi de bağlar. Bu anlaşma imzalandığında, eğer ABD ile Türkiye arasında da serbest ticaret anlaşması imzalanmazsa, bu Türkiye'nin aleyhine sonuçlar doğuracak. Hem Türkiye'nin ihracatının en önemli kısmı AB'ye gerçekleşiyorken, bu sınırlanacak; hem de ABD'nin Türkiye'ye gümrüksüz mal satması gündeme gelecek. Bu nedenle Türkiye AB'yi, kendisini hesaba katmayan biçimde ABD ile serbest ticaret anlaşması imzalamaması konusunda sıkıştırmaya çalışıyor.

Bu koşullarda Erdoğan için Putin'in ziyareti, oldukça önemli bir rol oynuyor. Putin'in Erdoğan karşısındaki taltifkar sözleri, Erdoğan'ın ABD karşısında özgüveninin artmasına neden oluyor.

Anlaşmalar ne kadar büyük?

Putin'in ziyareti sırasında son derece önemli anlaşmalar imzalandığı söylendi. Ancak gerçek durum bu değil.

En önemli başlık, **iki ülke arasında 33 milyar dolar seviyesinde olan ticaret hacminin 100 milyar dolara çıkarılmasıydı** ve bu konuda bir anlaşma imzalandı. Ancak bu anlaşmanın ayrıntıları farklı bir tablo sunuyor. **Birincisi, 33 milyar dolarlık ticaret hacminin önemli bir kısmını Rusya'nın Türkiye'ye ihracatı, özellikle de doğalgaz kalemi (26 milyar dolar) oluşturuyor.** Yani varolan ticaret, Türkiye'nin aleyhine. 100 milyar dolara çıktığında, bu miktarın önemli bir kalemi yine Türkiye'nin doğalgaz ithalatı olacak. **İkincisi, Rusya, AB'den yıllık 11 milyar euroluk gıda ithalatı yapıyordu; ambargoya misilleme olarak bu ithalatı kesin-ce, Türkiye boşluğu doldurmak istedi, ancak Türkiye'nin Rusya'ya gıda ihracatında son derece sınırlı bir artış oldu.** Rusya bu açığı asıl olarak başka ülkelerden tamamlamış oldu. Dahası, verilere göre 2014 yılı boyunca Rusya'ya yapılan ihracatta yıllık bazda yüzde 13'lük düşüş gerçekleşti. Üçüncüsü, ticaret hacmini 100 milyar dolara çıkarma hedefi yeni bir hedef değil. Daha 2010 yılında, Erdoğan'ın Moskova ziyareti sırasında bu konu ÜDİK'in gündemine gelmiş ve 5 yıl içinde gerçekleştirilmesi öngörülmüştü; ancak bu hayata geçirilemedi. Şimdi ise "2020 yılına kadar" uzatılmış durumda. Keza Türkiye ile Rusya arasındaki ticaret hacmi, 2008 yılında 38 milyar dolara ulaşmıştı, bugün bu rakamın da gerisine düştü.

İki ülke arasında anlaşma gündemi olan ikinci başlık doğalgaz konusudur. **Türkiye'nin 1 Ocak'tan itibaren Rusya'dan yüzde 6 indirimle doğalgaz almasına, ayrıca Mavi Akım boru hattı üzerinden gelen gazın 3 milyar metreküp daha artırılmasına karar verilmiştir.** Türkiye daha fazla indirim istiyordu, ancak gerçekleşmedi. Doğalgaz konusunda ikinci hamle ise, Putin'in Güney Akım projesini iptal ederek Türkiye üzerinden yeni bir doğalgaz hattı kuracağını açıklaması oldu. Güney Akım projesi, Rusya için uzun zamandır sorun olan Ukrayna'yı bypass ederek, Karadeniz-Bulgaristan-Sırbistan-Macaristan güzergahından Avrupa'ya gaz göndermeyi hedefleyen bir boru hattı kurulmasını öngörüyordu. Bugün Avrupa Rus doğalgazını Ukrayna üzerinden geçen boru hattından alıyor. 50 milyar dolarlık Güney Akım projesi ise, Ukrayna üzerindeki Rus baskısını artıracığı için AB'nin itiraz ettiği bir projeydi. Rusya, AB'nin itirazlarına rağmen bunu yapıyordu. **Putin Ankara'da Güney Akım'ı iptal ettiğini açıkladı, ancak bu karar projenin uygulayıcısı firmalar tarafından doğrulanmadı. Bu nedenle, açıklamanın asıl olarak AB'ye resti çekmek ve Rusya'ya dönük yaptırımlara uymayan Türkiye'ye jest yapmak şeklinde yorumlanıyor.**

Üçüncü başlık ise, Mersin-Akkuyu'daki nükleer santralin yapımıyla ilgili. **Putin Türkiye'ye gelmek üzereyken, Akkuyu konusundaki Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın ÇED raporu çıktı ve santralin yapımına onay verilmiş oldu.** Türkiye'nin ilk nükleer santrali olacak olan Akkuyu'nun yapımı için Rusya ile anlaşma önceden yapılmıştı zaten. 20 milyar dolarlık santral projesi, Rusya'nın Türkiye'deki en

önemli yatırımı. Dahası Rusya, planlama aşamasındaki üçüncü santrale talip olduğunu da açıkladı.

İki ülke arasında "bahar havası" mı?

Putin'in ziyareti sırasında yaratılan hava buydu. Ekonomik olarak son derece önemli adımlar atıldığı duyuruldu. Ancak yukarıdaki tablo, anlaşmaların o kadar da parlak olmadığını gösteriyor. **Daha da önemlisi, iki ülke arasında, aşılması mümkün olmayan siyasal engeller de var.**

Bunların başında Suriye konusu geliyor. Rusya Esad'a destek verirken, Türkiye'nin Esad'ın devrilmesi için en fazla uğraşan, IŞİD'e doğrudan destek veren ülke olması son derece önemli bir fark oluşturuyor. Keza Türkiye Rojava'nın zayıflaması için uğraşırken, Rusya'nın Rojava'ya destek vermesi, hatta Suriye gündemli uluslararası toplantılara Rojava'nın da katılması konusunda ABD ve AB'yi ikna etmesi Türkiye açısından büyük bir sorun.

2014'ün Aralık ayında HDP eş genel başkanı Demirtaş'ın Rusya'yı ziyaret etmesi, Rus Dışişleri Bakanı ile görüşmesi, PYD eşbaşkanı Salih Müslim'in de kısa süre sonra Rusya'ya gideceğinin duyulması, Rojava ile Rusya, Rojava ile Suriye arasındaki ilişkilerin daha güçlenmekte olduğunu gösteriyor.

Ukrayna'da Kırım'ın işgali, Azerbaycan-Ermenistan arasında sorun olan Dağlık Karabağ konusu gibi başlıklarda da, Türkiye ile Rusya, karşıt tutumlar geliştiriyorlar. Tek önemli unsur, Türkiye'nin bu konularda, özellikle de Kırım Türkleri konusundaki itirazlarını artık daha alçak perdeden ifade ediyor oluşu.

İki ülkenin ortaklaştığı en önemli siyasal konu, cemaatle kurulan ilişkilerdir. **Rusya başından itibaren cemaate mesafeli davranmış, Gülen okullarının tamamını kapatmış, hatta geçmiş yıllarda bu nedenle AKP ile arası bozulmuştu.** Bugün bu konuda, AKP ile Rusya aynı zeminde buluşuyorlar.

Erdoğan, ABD ile gerginlik yaşadıkça, Rusya ile yakınlık kurma hamlesi yapıyor; hatta ŞİÖ'ye (Şanghay İşbirliği Örgütü) alınma talebini tekrarlıyor. Rusya ise buna cevap bile vermiyor. Çünkü Rusya, AKP'yi güvenilmez olarak değerlendiriyor.

Çeçen İslamcı militanları destekleyen, Karabağ üzerinden Ermenistan üzerinde baskı

kurmaya çalışan, Azerbaycan'ı kendi politikalarına yedeklemek isteyen, Rusya Gürcistan'ı işgal ettiğinde ABD savaş gemilerinin Karadeniz'e geçişine izin veren, bir Rus uçağını inişe zorlayarak diplomatik kriz çıkaran, Rusya ile yakınlaşmakta olan kesimi "Ergenekoncular" diyerek hapse atan AKP, Rusya için güvenilir bir müttefik haline gelemmez.

O zaman, yapılan tüm bu görüşmelerin tek bir anlamı vardır: ABD'nin ambargo baskısı altında olan Rusya ile, ABD karşısında pazarlık gücünü artırmak isteyen Erdoğan'ın gövde gösterisidir, Putin'in gerçekleştirdiği bu ziyaret. Aslında **burada tarafların eşit kazancı söz konusu da değildir; asıl karlı çıkan Rusya'dır.** En başta, bir NATO ülkesini yanına çekmeyi, ABD'nin ambargo kararını bir NATO üyesi üzerinden delmeyi başarmıştır. İkincisi, zaten doğalgazda Rusya'ya önemli düzeyde bağımlı olan, bu nedenle ABD'nin ambargo kararını da etkili biçimde uygulamayan AB ülkeleri karşısında, doğalgaz kartını bir kere daha masaya sürmüştür. Türkiye ile ticaretini, kendi istediği koşullarda artırmış, nükleer santral yapımı için yasal engelleri düzlemiştir.

Tüm bu nedenlerden dolayı, **yapılan ziyaret ekonomik olmaktan çok propagandif bir anlam taşımaktadır.** Ve Avrupa basınında Putin'in Türkiye ziyareti, "Putin, Avrupa'yı dövmek için Türkiye'yi sopa olarak kullandı" olarak özetlenmektedir. En önemli üretim ve ihracat kalemi petrol-doğalgaz olan Rusya'nın ekonomisi çok sağlam temeller üzerine oturmuyor elbette. Ancak yine de, Ukrayna'daki çatışmadan kazançlı çıkan, Suriye'de "Esad'lı çözüm"e diğer emperyalistleri ikna eden Rusya'nın, ABD tarafından cezalandırılması çabasının bugünkü koşullarda boşa çıkması kaçınılmazdır.

Kobane şehitleri ölümsüzdür

Kobane direnişi yüzölçümünü geride bıraktı. Emperyalistlerin ve Türk devletinin desteklediği IŞİD'e karşı direnen Kobane, IŞİD'i geriletmeye devam ediyor. Günlerdir süren bu direnişte ölümsüzleşenlerin sayısı da artıyor. YPG'lilerin yanı sıra 6 Kasım'da TÖP üyesi Kader Ortakaya, 12 Aralık'ta MLKP'li Sibel Bulut ölümsüzleşti.

6 Kasım'da Sanatçılar Girişimi'nin Kobane sınırında yaptığı eyleme askerlerin ateş açması sonucunda Kader Ortakaya katledildi. Hedeflenerek vurulduğu ortaya çıkmasına rağmen henüz bir sorgu başlatılmadı. Kader Ortakaya'yı anmak için Kadıköy'de ve İstanbul'un semtlerinde eylemler gerçekleştirildi.

MLKP savaşçısı Sibel Bulut IŞİD'le girilen çatışmada ölümsüzleşti. Bir dönem Atılım gazetesi yazışları müdürlüğü de yapan Bulut, sonrasında Kürdistan'da faaliyetlerini sürdürdü. Ölümünün ardından semtlerde korsan gösteriler düzenlendi. Dersim'de yürüyüş yapıldı, polisin saldırısı üzerine çatışma çıktı. İstanbul Kadıköy, İzmir, Adana ve Ankara'da taziye çadırları açıldı. Adana, İzmir ve Ankara'daki çadırlara polis saldırdı.

Adana İnönü Parkı'ndaki saldırı vahşicedi. 11 kişi gözaltına alınırken, işkence polis aracın içinde de devam etti. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganını atan ESP'li Cebrail Günebakan'ın ağzı işkenceciler tarafından yırtılmak istendi. 5 Ocak Karakolu'na götürülünce, onları desteklemeye giden kitleye de biber gazı sıkıldı. Ertesi gün Adana İHD Şubesi basın açıklaması yaparak işkence ve gözaltıları protesto etti.

İşkence insanlık suçudur!

Amerikan İstihbarat Örgütü CIA'nin dosyasının açılması ile birlikte, işkence gerçeği bir kez daha su yüzüne çıktı. Kaldı ki, açıklanan rapor, yaklaşık 6 bin sayfanın sadece 500 sayfası. Ve sadece 11 Eylül sonrası yapılanları kapsıyor. Yani hem kapsadığı zaman itibarıyla, hem de yapılanların dökümü açısından son derece sınırlı. Buzdağının görünen çok küçük bir parçası. Buna rağmen ortaya dökülenler, insanları dehşete düşürmeye yetiyor.

Bunların birçoğunu daha önceden duymuş, öğrenmiş olmak, hatta bizzat yaşamış olmak bile, yapılanlar karşısında irkilmeyi, büyük bir tiksinti ve öfke duymayı ortadan kaldırmıyor. İşkenceye alışmak, kanıksamak mümkün değil çünkü.

CIA'nin raporunun ardından **CIA Başkanı'nın işkenceyi savunan açıklamaları, ABD üst düzey yetkililerinin işkenceyi ve işkencecileri aklama çabaları, işte tam da bu amacı güdüyor: İnsanlığın bin yıllardır süren mücadelesi ile kabul ettirdiği "işkence insanlık suçudur" gerçeğini, muğlaklaştırmak, gerekçelendirmek ve kabul edilebilir hale getirmek!** Bu, insanlığın geldiği noktadan, ulaştığı düzeyden geriye sürükleme çabasıdır ki, buna asla göz yumulamaz.

ABD Senatosu'nun yayınladığı raporda, CIA'nin 11 Eylül sonrası işkence yöntemleri olarak; uykusuz bırakma, aşırı sesle müzik dinletme, karanlık odada bekletme, suda boğulma hissi uyandırma (waterboarding), "Rus ruleti" diye bilinen öldürme mizanzenleri vb. sıralanıyor. Bunlardan çok daha fazlasını ve iğrencini yaptıklarını biliyoruz. Zaten tutukluların anlatımları da işkencenin bunlarla sınırlı kalmadığını ortaya koyuyor. Örneğin Bin Ladin'in koruması olduğu iddiasıyla tutuklanan Redha al-Najar, 22 saat boyunca aralıksız elleri yukarıda kelepçeli olarak tutulduğunu ve kendi üzerine yapmaya mecbur bırakıldığını, sonra da dışkılarının temizlenmeyerek o şekilde tutulduğunu anlatıyor. Diğer bir tutuklu Mecid Han da, makatından soslu makarnadan çerze kadar herşeyi soktuklarını söylüyor. Annelerini getirip önlerinde tecavüz etmekle tehdit edildiklerini anlatıyorlar.

Bir de bu işkencelere katılan psikologlar var. **Psikologlar, mahkumların ruhsal durumunu inceleyerek, yapılacak işkence yöntemini belirliyorlar.** Örneğin El Kaide'nin üst düzey yöneticisi dedikleri El Zübeyde'nin böceklerle karşı fobisi olduğunu

anlayınca, tabutluk biçiminde tutulduğu yere böcek atıyorlar. Ayrıca mahkumlara bebek bezi bağlanma, dar yerde tutma, sahte gömme gibi yöntemler de uyguluyorlar.

İki psikologun, James Elmer Mitchell ve Burce Jensen'in adı öne çıkıyor. CIA'nin işkencecilere toplam 81 milyon dolar (yaklaşık 182 milyon TL) ödediği, ayrıca iki "uzman"a tekniklerini uyguladıkları gün başına 1800 dolar ödeme yaptıkları belirtiliyor. Esasında bütün fırtına da bunun üzerine kopuyor. **CIA'nin yolsuzluk yaptığı iddiaları ve FBI ile olan çelişkileri, işkence dosyalarının en azından bir kısmını deşifre etmek zorunda bırakıyor. Yani iş yine gelip paraya, çıkar çatışmasına dayanıyor.**

FBI, El Zübeyde'nin "güvenini kazanarak" önemli bilgiler elde ettiğini; fakat psikolog Mitchell'in devreye girip ona işkence yapılmasını sağladığını ve böylece FBI'ın elde ettiği bilgilerin, CIA'nin hanesine yazıldığını iddia ediyor. Zübeyde üzerinden alınan bilgileri, kendilerinin uyguladığı işkence yöntemine bağlayan bu "uzmanlar", büyük bir başarıya imza attıklarını söyleyerek, kendilerini pazarlıyorlar ve onlara karşı çıkanları tasfiye ediyorlar.

Bush döneminde yıldızları parlayan "uzmanlar" Obama döneminde gözden düşüyor. Tasfiye edi-

lenler, onlara karşı savaş açıyorlar ve bu iki ismi deşifre ediyorlar. Ardından CIA'nin yolsuzlukları gündeme getiriliyor ve Senato bu doğrultuda harekete geçiyor. 5 yıllık bir incelemeden sonra, raporun bir kısmını açıklıyorlar. Böylece **Demokratlar, işkencenin Cumhuriyetçiler döneminde yapıldığını söyleyerek, son dönemde iyice yıpranan imajlarını kurtarmaya çalışıyor. Bu açıklamanın, siyahların polisler tarafından öldürüldüğü ve buna karşı eylemlerin yükseldiği bir döneme denk getirilmesi de dikkatlerden kaçmamalı.**

Ne işkencenin psikolojik ve fiziki yöntemleri, ne bu amaç doğrultusunda çalışan psikologlar ve doktorlar, ne de burjuva kliklerin (ona bağlı olarak kolluk güçlerinin) kendi aralarındaki iç çatışmaları, bize yabancı değil.

Komünist ve devrimciler zaten yıllardır, bu uygulamaları bizzat yaşadı. Şimdilerde "hükümet karşıtı" olmak bile, gözaltına alınıp işkence görmeye, hatta katledilmeye yol açabiliyor. Adli vakalarda bile gözaltında işkence olaylarına rastlanıyor. O yüzden işkence 12 Eylül dönemiyle sınırlı, düne ait bir olgu değil. Bugün de devam ediyor. Uluslararası Af Örgütü, 2014 yılı için "işkence yapan ülkeler" arasında Türkiye'yi de sayıyor. İHD, binden fazla kişinin bu yıl gözalt-

tında fiziksel ve psikolojik işkenceye uğradığını söyleyerek kuruma başvurduğunu açıklıyor.

12 Eylül, yaklaşık bir milyon kişinin gözaltına alınıp işkencelerden geçirildiği, işkencenin her yerde ve çok yaygın biçimde yapıldığı bir dönemdi. **Başta komünistler olmak üzere birçok devrimci, işkencede direnerek, işkenceyi işlevsiz kıldılar.** Bu direniş, zindanlarda, mahkemelerde de sürdü. İşkenceyi ve işkencecileri her yerde teşhir ettiler. "İnsanlık onuru, işkenceyi yenecek" sloganı, 12 Eylül zindanlarından meydanlara taşındı.

Bu mücadeleler sonucunda işkence, Türkiye'de geriletilebildi. AB kriterlerine uyma zorunluğu, ya da yeni gelen hükümetlerin demokratlığı ile değil! İşkence, zaten hükümetlerin üstünde bir devlet politikasıdır. Devletin ortaya çıktığı andan itibaren de egemenler tarafından kullanılmıştır. Kimi zaman "din" adına, kimi zaman "vatan, millet" diyerek, her dönem uygulanmıştır. Azalması veya artması, sınıf mücadelesinin seyrine, özel olarak da işkenceye karşı mücadeleye bağlıdır.

Şimdi ABD, Irak işgali sonrası Ebu Garip'te ortaya çıkan fotoğraflarla belgelenen işkenceci yüzünü

ABD'nin Nazi'lere yardımı sürüyor

ABD'nin ikinci emperyalist savaş sonrasında Nazi savaş suçlularını koruyup kolladığı, bir kısmını kendi ülkesinde barındırdığı ve onlardan yararlandığı biliniyordu. Yeni ortaya çıkan şey ise, bu suçlulara "sosyal güvenlik yardımı" fonundan ödeme yapıldığı ve bunun halen devam ettiğidir. Bu fon tabi ki, halktan toplanan vergilerden oluşuyor.

Daha önce vatandaşlık verilen Nazi'lere işleri bitince, kendi rızalarıyla vatandaşlıktan çıkmaları ve ülkeyi terk etmeleri istenmiş, karşılığında ise böyle bir ödeme biçimi sunulmuş. 1979'da yapılan bu anlaşma, kimi yasal boşluklarla bugüne kadar sürmüştü. Sınır dışı kararı verilmeden önce de Naziler, yardımlardan yararlanmışlar. Bunların arasında milyonlarca insanın katledildiği toplama kamplarında görev yapan SS subayları da bulunuyor. Ünlü Auswitch kampında görevli Hartmann'ın Almanya'nın Berlin şehrinde, Denzinger'in ise Hırvatistan'ın Osijek şehrinde lüks apartman dairelerinde yaşadığı ortaya çıktı.

ABD'deki resmi iç yazışma kayıtlarına ve yetkililerle yapılan görüşmelere dayanarak ortaya çıkan bu bilgiler, ABD'nin Nazilerle savaş sırasında ve sonrasında işbirliği içinde olduğunu bir kez daha kanıtladı.

gidermeye çalışıyor. Obama, “bunlar, dünyadaki duruşumuza ciddi zarar verdi” diyor ve “bu tekniklerin, ait oldukları geçmişe bırakılması” gerektiğini söylüyor.

Oysa CIA’nın işkenceleri, raporda açıklandığı gibi 11 Eylül’le başlayıp, Obama ile biten ve sadece El Kaide gibi dinci örgütlere yapılanlarla sınırlı değil. **ABD, “dünya jandarmalığı”na soyunduğu günden beri, tüm dünyadaki ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren örgütlere karşı savaştı, onların militanlarına işkence yaptı, katletti.**

Açıklanan rapor bile, **ABD’nin dünyanın dört bir yanında bulunan üslerinde CIA’nın işkence yaptığını, uçak ve gemiler içinde bu işkencelerin sürdüğünü ortaya koyuyor.** Bunların arasında Türkiye de var. Türkiye, CIA’ye yardım ve yataklık yapmakla kalmadı. İşkenceciler, CIA tarafından eğitildi, onların yöntemlerini ve araçlarını kullandılar. Hatta CIA elemanları bizzat işkencelere katıldı; bunu kendi deneyimlerimizden de biliyoruz.

Hal böyleyken Türk Dışişleri, rapor açıklandıktan sonra CIA’yi kınayan bir açıklama yapıyor! Bu arada üsler başta olmak üzere CIA’ye açtığı olanaklar ve suç ortaklıkları üzerine tek bir laf etmiyor. Aynı durum ABD’ye bağımlı diğer ülkeler için de geçerli.

Obama’nın söylediği gibi, **bu konuda “hiç bir ülke temiz değil.” Ama böyle diyerek kendi suçlarını örtbas edemezler. Çünkü hiç bir ülke, ABD kadar da kirli değil! ABD, zaten katliam ve işkence üzerine inşa edilmiş bir devlet.** Başından itibaren sömürgeci bir zihniyetle halklara zulmetmiş, başta kızıl derililer olmak üzere yerlileri soykırımdan geçirmiş, vahşi kapitalizmin cisimleştiği bir ülke. O yüzden “ABD” denilince katliam, “CIA” denilince işkence akla geliyor. Ne yaparlarsa yapsınlar dünya halklarının hafızasına kazınan bu imajı yıkamazlar.

Burjuva basında yer aldığı gibi, ABD geçmişiyse yüzleşmiyor! Aksine CIA’yi ve işkenceyi aklamaya çalışıyor.

CIA Başkanı John Brennan, raporun açıklanmasından sonra Senato’da yaptığı konuşmada; “*Geliştirilmiş Sorgulama Teknikleri* (işkencenin adını bile değiştiriyor-nba) 11 Eylül saldırılarının ardından (bir dönemle sınırlıyor-nba) terör şüphelilerinden istihbarat toplamada büyük fayda sağladı” diyor. Eski başkan Bush ise, “*bizim için CIA’de çalışan kadın ve erkekler bir şanstır, bunlar vatansever insanlardır*” diyerek işkencecilerle sahip çıkıyor. Keza yardımcısı Dick Cheney de “*yöntemler, tümüyle ve nihai olarak adildir*” diyerek işkencenin ve işkencecilerin arkasında duruyor.

Ama sadece Bush ve şürekası değil, Obama da işkencecilerin arkasında. CIA Başkanı Brennan, sökonusu işkencelerin yapıldığı dönemde, “Beyaz Saray Terörle Mücadele Danışmanı” olarak görev yapıyor.

Yani o dönemki işkencelerden de sorumlu. Obama döneminde ise, (2013 yılında) CIA’nın başına getiriliyor. Bunun üzerine bazı Demokratlar, Brennan’ın o dönemki suçlardan yargılanması gerektiğini söylüyorlar, fakat Obama buna karşı çıkıyor.

İşkence savunuculuğuna medya ve araştırma şirketleri de eklenmiş durumda. Raporun açıklanmasından sonra yapılan bir ankette, **CIA’nın 11 Eylül sonrası şüpheli gördüğü insanlara işkence yapmasına, Amerikalıların yüzde 47 ile destek verdiği belirtiliyor. Buna karşı çıkanların oranı ise, sadece yüzde 33’müş!** (Bu oranlar, ideolojik bombardıman altında aptallaştırılan Amerikalılar için gerçek de olabilir, ama mesele bu değil.)

ABD, eski ve yeni başkanlarıyla, medyası, anket şirketleriyle, elbirliği içinde işkenceyi gerekçelendirmeye, “Amerika’nın güvenliği için” zorunlu bir uygulama olarak sunmaya çalışıyor. İnsanlığın bin yıllardır süren mücadelesiyle elde ettiği kazanımları geriletmede yine başı çekiyorlar.

Ama başaramayacaklar! İnsanlık onuru işkenceyi yendi ve yenmeye devam edecek!

"Nefes alamıyorum!"

Eric Garner bağıyor: “Nefes alamıyorum!” Aslında iriyarı bir adam Eric Garner; istese üzerine yığılan, boğazını sıkın polisleri fırlatıp atabilir... Ama yapmıyor. Polisin baskısının altında kıvranıyor, can çekiyor, polise “direnme” anlamına gelebilecek hiçbir şey yapmadan...

Çünkü o bir siyah! ABD’deki diğer yoksul siyahlar gibi, polislerle karşılaşmış, nasıl davranacağı konusunda çocukluğundan itibaren “eğitilmiş”... Direnirse öldürülür, kaçarsa öldürülür, itiraz ederse öldürülür... Daha geçtiğimiz Ağustos ayında Ferguson’da Michael Brown’u pervasızca öldürmedi mi polis? Üstelik Michael Brown ellerini kaldırmıştı ve “ateş etme” diye bağıyordu...

Ama yoksul siyahları dövmek, işkence yapmak, sebepsizce hapse atmak, öldürmek serbesttir ABD’de. Yapan polisler ceza almazlar. Michael’ı katleden polis de ceza almadı.

Çünkü siyahların bir yeri ve değeri yoktur “Amerikan rüyası” içinde. Afrika’dan “köle” olarak getirilmişler, yüzyıllar boyu pervasızca iliklerine kadar sömürülmüşler, kanları-terleri ile Amerikan topraklarını sulamışlardır. Üstelik aşağılanmışlar, küçümsenmişler, her zaman “ikinci sınıf” olarak konumlandırılmışlardır.

Sömürünün pervasızlığına, ırkçılığın vahşeti de eklenmiştir. Siyahların özgürlük mücadelesinin karşısına, Ku Klux Klan’lar çıkarılmıştır. 1866’dan itibaren, siyahların direnişinin linçlerle bastırılması görevini üstlenmiştir Ku Klux Klan örgütleri. Gazyağına bulayarak yakıkları, ağaçlara astıkları siyahları gülere seyreden iyi giyimli kadın-erkek fotoğrafları vardır emperyalizmin arşivlerinde. Ve 1800’lerin sonuna kadar, neredeyse her hafta bir siyah katledilirken, tek bir beyaz bile ceza almamıştır bu cinayetleri nedeniyle.

Siyahların özgürlük mücadelesini durduramayan ve onların önemli kazanımlar elde etmesini engelleyemeyen Amerikan emperyalistleri, giderek artan biçimde, sınıfsal farklılıkları derinleştirecek adımlar atarak gözboyama yolunu seçmiştir.

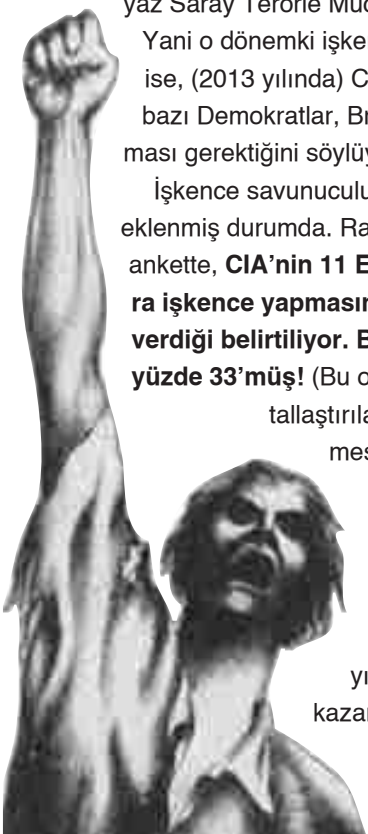
Artık siyah bir başkan, siyah bir dışişleri bakanı vardır “Amerikan rüyası”nın ambalajlı paketlerinde... Ama yoksul siyahların yaşamında bir değişiklik yoktur. Irksal baskı ile sınıfsal baskı birarada estirilmektedir onların üzerinde. Sadece Ku Klux Klan’ların yerine, ABD polis ve ordu kuvvetleri geçmiş, siyahların öldürülmesi “hukuksal güvence” altına alınmıştır.

Ağustos’ta Ferguson’da, bugün New York’ta patlayan isyan, işte bu “hukuksal güvence”ye tepki gösteriyor. Yoksul ve siyah insanların katledilmesine karşı kitleler sokaklara döküldüler. Garner’in son sözleri, eylemlerin sloganı oldu; ABD’nin dört bir yanında kitleler hep bir ağızdan bağırdılar: “Nefes alamıyorum!” diye. Bir simgeye dönüştü bu slogan; sporcuların tişörtlerine kadar uzandı. Dünyanın dört bir yanında, baskı altında bunalan kitleler nefes alamadıklarını hissettiler. 2010’un Aralık ayından bu yana patlayan halk ayaklanmaları, dünyanın dört bir yanında, işçi ve emekçilerin, kendi boğazlarına sarılmış olan devlet eline karşı bir “Nefes alamıyorum” haykırışıydı. Ekonomik krizden siyasi baskıya kadar her alandaki kuşatılmışlığımıza karşı, insan olduğumuzu hatırlatma, boğazımızdaki ellerden kurtulma, nefes alma çabasıydı.

2013 Haziranı’nda ülkemizi bir coşku dalgasıyla kucaklayan halk ayaklanması, üzerimize çöreklenmiş dinci gericiğe, faşist saldırganlığa, savaş çığırtkanlığına, yeşil alanların yağmalanmasına, ekonomik krizin mahkum ettiği açlığa karşı, yaşam hakkımızı savunma kararlılığıydı.

Dünyanın bütün sömürücü egemen sınıfları, düzenin bekçileri parlamenterleri, pervasızca saldıran kolluk kuvvetleri, halk düşmanlarını-katilleri aklayan hukuk sistemi, egemen sınıfların çanak yalayıcıları, medyası, “sanatçı”sı bilsin: Nefes alacağız! Boğazımızı sıkırmaya, son nefesimizi elimizden almaya çalışanlar duysun: Yaşam hakkımızı savunacağız!

Üzerimize çökmüş, kanımızı ilğimizi kurutmaya çalışanları, ekmeğimizi elimizden almaya çalışanları, bizi ezen ve sömürenleri fırlatıp atacağız!

Meksika'da polis-mafya-devlet işbirliği ile kaçırılan 43 öğrenci için, büyük protesto eylemleri gerçekleştiriliyor. Kayıp öğrencilerin durumu, Meksika'da devlet ve devletle işbirliği halinde çalışan mafya, kitlelerdeki tepkinin patlamasına neden oldu. Haftalardır Meksika sokakları eylemlerle sarsılıyor ve halk, öğrencilerin bulunması, kaçırılanların-kaybedenlerin cezalandırılması talebiyle sokakları tutuşturuyorlar.

Nasıl kayboldular

26 Eylül günü, Mexico City'nin 200 km uzağında Guerrero eyaletine bağlı Iguala kasabasında, aralarında Ayotzinapa Öğretmen Okulu öğrencilerinin de bulunduğu binlerce öğrenci ve öğretmen eylem yapmak istemiş ve polisin saldırısıyla karşılaşmışlardı.

Okul, 1926'da kurulduğundan bugüne devrimci geleneklere ve güçlü bir tarihe sahip olan bir okul. "Toplumsal bilincin beşiği" sloganıyla eğitim yapıyor; yoksul ailelerden gelen çocuklar, müfredatın bir parçası olarak okulun arkasındaki arsada tarım ve hayvancılıkla uğraşıyorlar. **Mezunları arasında çok sayıda gerilla bulunan bu okulun öğrencileri, en son 2013'te devletin "eğitim reformu"na karşı protestolara katılmış, başkent Meksico'nun ana meydanını haftalarca işgal etmişlerdi.**

26 Eylül 2014 günü sokaklara dökülmelerinin nedeni ise, öğretmenlerin çalışma koşullarının ve öğrenci harçlarının iyileştirilmesi talebiyle protesto gösterisi gerçekleştirmekti. Aynı gün, Guerrero Belediye Başkanı Abarca'nın karısı Pineda, kasabada bir konferansta konuşma yapacaktı. Pineda, bölgede hegemonya kurmuş olan uyuşturucu mafyası Guerreros Unidos'la (Birleşik Savaşçılar) kurduğu ilişkiyle biliniyordu; zaten kendisi de bir başka uyuşturucu mafyası aileye mensuptu.

Binlerce kişi, hem bu konuşmayı protesto etmek ve mafya-devlet işbirliğine tepki göstermek; hem de öğretmen ve öğrencilerin taleplerini haykırmak için sokaklara döküldü. Ancak doğrudan belediye başkanının emriyle, bu protesto gösterisine devlet azgınca saldırdı. Kitle makineli tüfeklerle tarandı, 3'ü öğrenci 6 kişi öldü, 25 kişi yaralandı. 43 öğrenci ise, en son zorla polis araçlarına bindirilirken görüldü. Tüm Ayotzinapa Öğretmen Okulu öğrencisi olan bu 43 öğrenciden bir daha haber alınamadı.

"Çocuklarımızı istiyoruz"

43 öğrencinin birden kaybedilmesi, kitlelerin sokaklara dökülmesine neden oldu. Eylemler çok hızlı biçimde ülke genelinde yayıldı. Bu arada 31 lise öğrencisinin daha, Temmuz 2014'te gözaltına alınıp kaybedildiği, ancak mafyadan gelen tehditler nedeniyle, ailelerinin seslerini çıkaramadığı da ortaya çıktı.

Eylemler kimi zaman militan çatışmalar, kimi zaman kitlesele yürüyüşler biçiminde giderek hız kazandı. **Tepkilerin yükselmesi, devletin bazı adımlar atmasını zorunlu kıldı. Önce yerel polis, öğrencileri gözaltına aldıktan sonra, bölgede**

Meksika halkı "kayıp öğrenciler" için ayakta!

hegemonya kurmuş olan Guerreros Unidos (Birleşik Savaşçılar) adlı uyuşturucu çetesi mensuplarına verdiklerini itiraf etmek zorunda kaldılar. Böylece devlet çete üyelerinin bir kısmını gözaltına almak zorunda kaldı. Savcılık, yakalanan çete üyelerinin öğrencileri, "rakip çeteye mensup olduklarını düşündükleri için" öldürüp yaktıklarını itiraf ettiğini açıkladı. Çetenin, yanmış cesetleri çöplük olarak kullanılan bir suya attıkları ortaya çıktı.

Bu itirafların ardından, yapılan aramalarda farklı günlerde farklı toplu mezarlar ortaya çıkarıldı. Çöplüklerde, plastik torbalara doldurulmuş yanık ceset kalıntıları bulundu. Bulunan ceset parçalarına yapılan DNA testleri, bu öğrencilere ait olmadıklarını gösteriyordu. Ancak **bu kadar çok toplu mezarın bulunması, Meksika'da devlet ve mafya eliyle işlenen cinayetlerin ne kadar çok, kaybetmelerin ne kadar yoğun olduğunu gösterdi. Guerrero eyaletinin dört bir yanından toplu mezarlar ve ceset parçaları çıkıyordu ortaya.**

Devletin arama çalışmalarından bir sonuç alınamaması, bu arada Adalet Bakanlığı'nın lakayıt açıklamaları, eylemlerin yeniden yükselmesine neden oldu. Mexico City'deki başkanlık sarayı, en çok hedef alınan yerler arasındaydı. Eylemciler, çekiçlerle başkanlık sarayının demir bariyerlerine saldırdılar. **Eyaletlerde hükümet binaları işgal edildi. Mexico City ve Acapulco arasındaki karayolu trafiğe kapatıldı. 22 Ekim günü genel grev çağrısı yapıldı.** Öğrenciler, "Meksika Halk Topluluğu"nu oluşturduklarını, mücadelelerine bu kurumla devam edeceklerini duyurdular.

Tüm bu eylemler, devletin bazı adımlar atmasına neden oldu. 23 Ekim'de Guerrero eyalet valisi istifa etti. Adalet Bakanlığı, eyaletteki 280 polisin sorgulandığını, 16 polisin tutuklandığını, katliamla ilgili olarak 74 kişinin gözaltına alındığını açıklamak zorunda kaldı. Hatta katliamdan birkaç gün sonra ortadan kaybolan Guerrero Belediye Başkanı'nın karısı Pineda, 4 Kasım'da Mexico City'de yakalanarak gözaltına alındı.

Bu adımlar da eylemlerin hız kesmesini sağlamayınca, istifası istenen Devlet Başkanı Enrique Peña Nieto, 29 Ekim günü kayıp öğrencilerin aileleriyle görüşerek, reformlar yapacağına dair

vaatlerde bulundu. Polisin gücünü artıran, Kongre'ye uyuşturucu çeteleri ile işbirliği halinde olan yerel yönetimleri dağıtma yetkisi veren, acil durum arama telefonları oluşturan bu reform paketi, aileleri ikna etmeye yetmedi. Kitleler, bu reformların göstermelik olduğunu, polisin yetkilerinin artırılmasının tek amacının kitle eylemlerine daha fazla saldırı anlamına geldiğini ifade ediyorlar.

Katliamlar ve direnişler ülkesi

Meksika'da 2007 yılından bu yana, 100 binden fazla kişi öldürüldü, 27 bin kişi de kayboldu. Zaten Meksika'nın tarihi de kitle katliamlarıyla doludur.

Mesela **ülke çapındaki eğitim kurumlarında genel grevin gerçekleştirildiği 22 Ekim günü, 1968 yılında polis ve askerin gerçekleştirdiği öğrenci katliamının yıldönümüydü**

aynı zamanda. Tüm dünyada esen '68 fırtınası Meksika'da da etkili olmuş, öğrenciler başta olmak üzere kitleler sokakları doldurmuştu. Aynı yıl Meksika'da gerçekleştirilecek Olimpiyat oyunları öncesinde devlet eylemleri durdurmak için saldırı başlattı. Ordu Politeknik Üniversitesi ile Meksika Uusal Üniversitesi'ni işgal etti. Bunu protesto etmek isteyen binlerce kişi, 22 Ekim 1968'de Tlatelolco meydanında gösteri düzenledi. Polis helikopterleri, tanklar, keskin nişancılar dört bir yandan kitlenin üzerine ateş açtılar. Tlatelolco katliamı adı verilen o saldırıda, 300'den fazla kişinin öldürüldüğü tahmin ediliyor.

1969-1980 yılları arasında, gerilla mücadelesinin yükseldiği dönemde ise devletin saldırganlığı iyice arttı; binlerce öğrenci, köylü ve sendikacı işkencelerden geçirildi, kaybedildi, katledildi. Bazıları, canlı biçimde kolları bağlanıp büyük taşlarla birlikte çuvalara konularak uçaklardan okyanusa atıldı.

Diğer taraftan Meksika, en büyük direnişlerin gerçekleştiği yerlerden biridir. **İspanyolların işgaline karşı en güçlü direnişin geliştiği halk olan Mayaların torunları da bu direniş geleneğini sürdürmüşlerdir.** 1910 yılında, Emiliano Zapata'nın başlattığı ayaklanma, birçok eyalette özerkliklerin elde edilmesiyle sonuçlanmıştı. 1994 yılında ise Zapatistalar, bu devrimci liderin izinden giderek ayaklanma başlattılar. Komutan Marcos'un önderliğinde 2005 yılına kadar süren mücadelede önemli haklar aldılar; ancak sonrasında silahlı mücadeleyi bıraktıklarını açıkladılar.

Ufku ABD sömürgeciliğine karşı mücadele ve toprak reformu ile sınırlı olan bu küçük-burjuva hareketler, önemli kazanımlar elde ettiler ama, ülke üzerindeki baskı ve sömürüyü tümünden kaldıracak bir hareket yaratamadılar. Bugün Meksika, ABD'nin bütün kirli işlerini gerçekleştirdiği, devletin her kademesine mafyalaşmanın işlediği bir arka bahçe konumunda.

Ancak Meksika halkı, bunu kabullenmiyor, direnişini çok çeşitli biçimlerde ortaya koymaya devam ediyor. Bugün kayıp öğrencilerin bulunması mücadelesi de, bunun bir parçasıdır.

1 Ocak 1959- Küba devrimi gerçekleşti

Küba halkı yüzyıllarca sömürgecilerin saldırılarına maruz kalmış, büyük acılar çekmişti. Uzun yıllar İspanyolların sömürgeci durumunda kalan Küba, 19. yüzyılın ortalarında ABD'nin İspanya'yla sömürgecilik savaşının kurbanı oldu. Şair Jose Marti önderliğinde ilk gerilla birliklerini kuran Kübalılar, 1901'de bağımsızlığını ilan etmesine rağmen, ABD'ye bağımlı durumdaydı. Batista diktatörlüğüyle birlikte ABD emperyalizmine bağımlılık gün geçtikçe arttı.

1953'te Fidel Castro önderliğinde 100 kişilik bir gerilla grubu Moncada Kışlası baskını düzenlediler. Baskın başarısızlıkla sonuçlandı ve birçok gerilla öldü, önderlerin büyük çoğu tutsak düştü. Küba halkı bu baskının ardından büyük gösteriler düzenledi. Tepkilerin büyümesi üzerine Batista, Fidel'i ve diğer tutsakları serbest bırakmak zorunda kaldı. Çıkar çıkmaz Meksika'ya giden Fidel ve Raul, Che ile tanıştılar ve 26 Temmuz Hareketi'ni kurdular. 26 Temmuz, Moncada baskınının tarihidir.

Gerillalar Küba'ya doğru harekete geçtiler, ilk başlarda ağır kayıplar verdiler. Gerilla birliğinde doktor olarak görev alan Che'nin askeri dehası sayesinde kısa sürede toparlandılar ve başarılı eylemlere imza attılar. Gerillaların başarıları halkta sempatiyi arttırdı. Bu arada Batista'nın ordusu içindeki çözümler de büyüdü. Son olarak ordu 12 bin kişilik bir güçle, dağlara operasyona girişti, ama gerillalar askerleri püskürttüler. Bunun üzerine karşılıklı ateşkes ilan edildi. Ateşkes gerillaların toparlanması ve güç depolaması için bir fırsata dönüştürüldü ve 21 Ağustos'ta şehirlere doğru saldırılar arttı. 30 Aralık'ta devrim başarıya ulaştı ve Batista 1 Ocak'ta ülkeden kaçtı. 6 Ocak'ta Castro, Küba devlet başkanıydı.

Devrimin ardından başlayan bu kuşatma, değişik şekillerde devam etti. Küba halkı aç kalma pahasına devrimini sahiplendi. Castro'ya ve

Che'ye olan sevgileri gün geçtikçe büyüdü. Emperyalizmi korkutan da bu sahiplenme ve sevgidir. Küba'da sağlık ve eğitim dünyaya örnek gösterilmektedir.

sınıfsız ve sömürsüz bir toplum idealini somut bir gerçeğe dönüştürdü. O, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marks'ıydı.

☆ 22 Ocak 1980- Tarih direnişi

Devrimci işçilerin işten atarak faşist kadrolaşmaya gitmek isteyen patrona karşı eylemliliklere başlayan işçilere polisler saldırdı. İşçiler fabrikayı işgal etti ve halkla birlikte direnişe geçti.

☆ 23 Ocak 1983- TKP-ML Hareketi militanı Ali Aktaş Adana Kapalı cezaevinde idam edildi.

☆ 28 Ocak 1963- Kavel direnişi

Uygulanan hak gasplarına karşı işçiler fabrikayı işgal ettiler. İşgale karşı polisler saldırıya geçti. İşçiler ve halk polis saldırısına karşı birlikte direndiler.

☆ 28 Ocak 1921 Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı katledildi. (Ethem Nejat, Aşçıoğlu Bahaeddin, Kazım Hulusi, Kıratioğlu Maksut, Hilmioglu İsmail Hakkı, Ahmetoğlu Hayrettin, Hakkı bin Ahmet Ali, Emin Şefik, Süleyman Tevfik, Manisalı Kazım bin Ali, Maria -M. Suphi'nin eşi-, Hatipoğlu Mehmet, Hacı Mustafaoğlu Mehmet, Cemil, Nazmi bin İbrahim)

☆ 1 Ocak 1906- Moskova Ayaklanması bastırıldı

1905 Devrimi'nin en hareketli günleri Aralık ayıdır. 100 bin işçiye temsil eden Sovyet, genel grev kararı alır ve bunu uygulamaya 8 Aralık'ta koyar. Grev 12 Aralık'a kadar yüksek seviyede seyreder. Amaç devrimdir ama Menşevik önderlerin pasifist çizgisi yüzünden bu başarılamaz ve devrim gerilemeye başlar. Ayaklanmanın bastırılması sırasında binlerce işçi öldürüldü, devrimciler tutuklandı, idam edildi ve sürgüne gönderildi. Bu yenilginin derslerini kuşanan Bolşevikler, 1917 Ekim'ine giden yolu kıran kırana bir mücadeleyle düzlediler.

☆ 1 Ocak 1949- Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu

☆ 1 Ocak 1965- Filistin'de silahlı mücadele başladı

1948'de İsrail'in Filistin'i işgalinin ardından diplomatik girişimlerin başarısızlıkla sonuçlanması, Filistinli örgütleri hareketlendirdi, silahlı mücadeleye yakınlaştırdı. 1964 yılının sonunda El Fetih silahlı mücadeleye başlama kararı aldı. 1 Ocak 1965'te İsrail'in Urdun nehrinin yatağını değiştirmek için yaptığı tesise saldırarak ilk ateşi yakmış oldu. O günden bu güne çeşitli boyutlarda devam eden silahlı mücadele, Filistin halkının umudu olmaya devam ediyor.

☆ 4 Ocak 1991- Zonguldak maden işçilerinin yürüyüşü

48 bin işçi adına yürütülen TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine maden işçileri, Zonguldak'tan Ankara'ya yürüyüş kararı aldı. 3 Ocak Genel Grevi'nin ardından başlayan yürüyüş, Bolu-Mengen'de kurulan jandarma bari-katı ile durdurulabildi.

Ancak işçilerin önündeki asıl barikatı, sendika ağaları oluşturdu. Her şeye rağmen bu yürüyüş, 89 bahar eylemleriyle başlayan sürecin zirvesi oldu.

☆ 5 Ocak 1996- Ümraniye Cezaevi katliamı

Faşist idarenin hak gasplarına karşı, Ümraniye Cezaevi'nde tutsaklar barikatlar kurarak direndi. Direnişe '96 ÖO eyleminde şehit düşen Osman Akgün yoldaş önderlik ediyordu. Barikatlarda DHKP-C Davası tutsakları Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin ve Orhan Özen, hastanede de Gültekin Beyhan şehit düştü.

☆ 6 Ocak 1969- Commer'in arabası yakıldı

"Vietnam Kasabı" olarak bilinen Commer'in OD-TÜ'ye bir konferans için gelmesi üzerine, devrimci gençler toplanarak Commer'in arabasını yaktılar. Bu eylem, antiemperyalist mücadelenin simgelerinden biri oldu.

☆ 9 Ocak 2012- Fransa'nın Paris şehrinde PKK'nın kurucularından Sakine Cansız ile Fidan Doğan ve Leyla Söylemez katledildi.

☆ 15 Ocak 1919- Rosa Luksemburg ve Karl Liebknecht katledildi

Komünist önderler Rosa ve Karl, Almanya'da I. emperyalist paylaşım savaşının ardından gelişmekte olan devrime önderlik etmeye çalıştılar. Bunun farkında olan burjuvazi devrime karşı saldırıya geçti. Gerçekleştirilen suikastlerle katledilen Rosa ve Karl her yıl büyük kitleler tarafından anılmakta ve yüreklerde yaşamaya devam etmektedir.

☆ 19 Ocak 2007- Hrant Dink öldürüldü

Agos gazetesi genel yayın yönetmeni Hrant Dink, aylarca yürütülen faşist kampanya sonucunda katledildi. Cenaze töreni, 300 bin kişilik büyük bir kitle gösterisine dönüştü. Kitlelerin tepkisi büyük olunca devlet birkaç piyonu tutuklamak zorunda kaldı. Devlet, birkaç sivil faşisti göstermelik olarak yargıladı, onları yönlendiren resmi görevliler ise ödüllendirildi. Şimdi AKP-Cemaat çatışmasının konusu haline getiriliyor.

☆ 21 Ocak 1924- Lenin öldü

1917 Büyük Ekim Devrimi'ni gerçekleştiren Lenin, tüm insanlık için yepyeni bir çıkış açtı. Bu devrimle, sosyalizmi,

Emperyalist savaşın ekonomi-politiği

Giriş

Bugün başını ABD emperyalizminin çektiği, Ortadoğu'da yoğunlaşan yeni bir emperyalist savaş yaşanıyor. Bu gerçek, artık birçok kesim tarafından görülmeye, tespit edilmeye başlandı. Geçtiğimiz günlerde Papa bile, "üçüncü dünya savaşını yaşıyoruz" dedi. Keza KCK'nin başkanı Cemil Bayık da, IŞİD'in saldırıları üzerine yapılan bir değerlendirmede, Ortadoğu'da süren savaşın "üçüncü emperyalist savaş" olduğunu belirttikten sonra, savaşın başlangıç noktasını "birinci Körfez savaşı"na (1991 yılında ABD'nin Irak'a saldırısı) kadar dayandırdı.

10 yılı aşkın süredir ABD'nin yeni bir emperyalist savaşı başlattığını söylüyoruz. Bunun işaret fişeği 11 Eylül'de çakılmıştı. 11 Eylül 2002 tarihinde ABD'de bulunan Dünya Ticaret Örgütü, Pentagon gibi emperyalizmin simge binalarına düzenlenen uçaklı saldırı, "artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı"nı duyuruyordu. Ardından Afganistan ve Irak, ABD'nin başını çektiği emperyalistler tarafından işgal edildi. Her iki ülkede de -özellikle Irak'ta- emperyalistlerin beklemediği bir direnişle karşılaştılar. Bu durum, savaşın yayılmasını geciktiren en önemli unsurdu. Ortadoğu'daki asıl hedef İran'dı, ancak gerek işgallere karşı yükselen direniş, gerekse İran'ın arkasında duran Rusya ve Çin gibi emperyalist ülke-lerin artan gücü, İran'a saldırıyı ertelemelerine neden oldu. Bu süre içinde önce Libya'da Kaddafi rejimini devirdiler, sonra Suriye'ye saldırdılar. Esad'ı da Kaddafi gibi kısa sürede devireceklerini umuyorlardı, ama olmadı. Esasında Suriye işgali, İran'a saldırının provasıydı. İran da bunu böyle anladığı için, Suriye yönetimine her tür desteği sundu ve saldırıyı Suriye'den göğüsledi.

Sadece Ortadoğu'da değil, Kafkaslar'da da emperyalist paylaşım savaşım kıran kırana sürdü. Gürcistan'da ABD işbirlikçisi Saakaşvili hükümeti, 2008 yılında ABD'nin kışkırtmasıyla sınırlarını genişlemeye çalıştı. NATO, Gürcistan'ı üye olarak almak için "sınır sorunları"nı çözmesini dayatıyordu. Gürcistan da sınırındaki özerk bölgelerin (Osetya, Acerya, Abazya) üzerinde merkezi hegemonya kurmak için harekete geçti ve Rusya'yı karşısında buldu. Rusya, bu bölgelerin arkasında durmakla kalmadı, Saakaşvili hükümetini de devirmeyi başardı.

Benzer bir durum Ukrayna'da da yaşandı. "Renkli devrimler"in ilk provasının yapıldığı Ukrayna, 10 yıldır durulmuyor. Kimi zaman kitle hareketleriyle, kimi zaman darbelerle ABD-AB emperyalistleri ile Rus emperyalistleri arasında gidip geliyor. En son Rusya'ya yakın hükümete yapılan darbe üzerine Kırım bağımsızlığını ilan edip Rusya tarafından ilhak edildi; arkasından Ukrayna'nın doğusunda yer alan eyaletler bağımsızlık ilan ettiler. Rusya askeri birliklerini de göndererek, bu bölgeler üzerinde hegemonyasını pekiştirdi.

Kısacası **11 Eylül'den bu yana Ortadoğu, Kafkaslar ve Kuzey Afrika, savaşın bütün şiddetiyle yaşandığı bölgeler oldu.**

Diğer bölgelerde ise, (Latin Amerika, Asya) emperyalist paylaşım kavgası, kimi zaman açık, kimi zaman örtük biçimde sürüyor. Ve bu savaş, asıl olarak ABD-AB emperyalistleri ile Çin-Rusya arasında yaşanıyor.

1990'larda kendini emperyalist sistemin "imparator"u ilan eden ABD, sessiz ve derinden gelen Çin ile, kendini yeniden toparlayan Rus emperyalistlerini bir tehdit olarak görüp, tehdidi önden karşılamaya girişti. Adına "önleyici savaş konsepti" dediği bir strateji ile harekete geçti. Önceki iki emperyalist savaş yeni güçlenen ve pazarda hak iddia eden emperyalist tarafından başlatılmıştı; ABD, güçlenmekte olan Çin palazlanıp pazar kavgasına başlamadan ve önemli bir rakibe dönüşmeden önce atağa kalktı. Başlangıç olarak da enerji kaynaklarını ele geçirmeyi hedefledi. Fakat birçok yerde kaldırdığı taşlar ayağına düştü. Çünkü **ABD, her şeyden önce ekonomik gücünü yitirmeye başlamıştı.** 2000'li yılların başından itibaren irtifa kaybediyordu. Savaşla bunu durdurmaya

çalıştıysa da başaramadı. Çin ise, yükselen bir emperyalist olarak ABD'nin "arka bahçesi" sayılan Latin Amerika başta olmak üzere, dünyanın dört bir yanında pazar alanlarını genişletti. Keza Rusya bölgesinde eski hakimiyetini yeniden sağladı. Bu süreçte ABD, yeni emperyalist savaşı "önleyen" değil, başlatan oldu.

Bu emperyalistler arasında doğrudan bir savaş yoksa da kendilerine bağımlı ülkeler üzerinden savaş sürüyor. Gürcistan, Ukrayna, Suriye gibi yerlerde doğrudan savaşın da eşğine gelindi, fakat bu son adımı atmadılar, atamadılar. Fakat önümüzdeki yıllarda olmayacağının bir garantisi yok. Öte yandan yaşanan savaşın, emperyalist bir paylaşım savaşı olduğunu tespit etmek için, I. ve II. Emperyalist savaşta olduğu gibi birbirleriyle doğrudan savaşmalarına gerek de yok. Zaten, 2000'li yılların başında yeni bir emperyalist savaşın başladığını söylediğimizde, bunun önceki emperyalist savaşlardan farklı olduğunu belirtmiştik. Benzerliklerinin yanı sıra farklılıklarını da ortaya koyduk. Önemli olan işin özüyü, biçimde her zaman farklılıklar olabilirdi. Bu diyalektiğin yasıydı.

Buna rağmen biçimsel farklar öne çıkarılarak, yaşanan savaşta "Irak savaşı" ya da en fazla "Ortadoğu savaşı" denildi. **Sadece burjuva liberaller değil, birçok devrimci örgüt de bunun "bölgesel savaş" olduğunu söylüyor; dahası ABD'yi hala "tek süper güç" görüyor, "yenilmezliği" üzerine yapılan propagandadan fazlasıyla etkileniyorlardı.** Aradan geçen 10 yıllık süre, savaşın ne Irak'la ne de Ortadoğu ile sınırlı olmadığını apaçık ortaya koydu. Keza ABD'nin "imparator"luk döneminin sona erdiğini, "yenilmezlik" mitinin bittiğini gösterdi. Ve giderek artan oranda "üçüncü dünya savaşı" tespiti duyulmaya başlandı. Şimdi bu savaşın ne zaman başladığı, nasıl yürütüldüğü ve nasıl devam edeceği önem kazanmış durumda.

Elbette savaşın adını doğru koymak tek başına yeterli değildir. Onu etraflica inceleyip çözümlemek, tarihsel yönlerini olduğu kadar güncel yönlerini de görebilmek, buradan devrimci tarzda sonuçlar çıkarmak, görevler saptamak ve o doğrultuda faaliyet yürütmektir esas olan. Fakat bunu başarmak için, önce tesbitin doğru konulması gerekmektedir. Biz daha tespit aşamasında yanlış yaklaşımlarla karşı karşıya kaldık. Bu durum ülke içindeki gelişmeleri de yanlış bir şekilde değerlendirmeye yol açtı. Örneğin **AKP, daha kuruluş aşamasında ABD'nin başlattığı savaşa göre oluşturulan bir siyasi partiydi ve bir "savaş hükümeti" olarak işbaşına getirilmişti. Ancak o dönem, içinde devrimci örgütlerin de yer aldığı geniş bir kesim tarafından "değişimci", "demokrat" diye görülüp desteklendi.** Keza AKP'nin "Ergenekon" adıyla başlattığı operasyonlar, "kontr-gerillanın dağıtılması" olarak alkışlandı. Bunların başını da "üçüncü dünya

1990'larda kendini emperyalist sistemin "imparator"u ilan eden ABD, sessiz ve derinden gelen Çin ile, kendini yeniden toparlayan Rus emperyalistlerini bir tehdit olarak görüp, tehdidi önden karşılamaya girişti. Adına "önleyici savaş konsepti" dediği bir strateji ile harekete geçti. Önceki iki emperyalist savaş yeni güçlenen ve pazarda hak iddia eden emperyalist tarafından başlatılmıştı; ABD, güçlenmekte olan Çin'in palazlanıp önemli bir rakibe dönüşmeden önce atağa kalktı. Başlangıç olarak da enerji kaynaklarını ele geçirmeyi hedefledi. Fakat birçok yerde kaldırdığı taşlar ayağına düştü.

savaşı” tesbitini yapan PKK çekti. Ve tabi ki, PKK’nin manyetik alanı içinde yeralan siyasi hareketler onun peşinden gitti.

Belgeler ortada duruyor. PKK’nin Nisan 2002 tarihinde gerçekleşen 8. Kongre’sinde, (ki o kongrede adını KADEK olarak değiştirmişti) ABD’nin başlattığı savaş “toplumsal gelişme önünde engel oluşturan bir siyasal sistemin aşılıp çözülerek, yerine yeni bir uluslararası sistemin oluşması” olarak değerlendiriliyordu. 8. Kongre Belgeleri’nin tümünde, başlayan emperyalist savaşın, “eski statükoyu” yıkacağından dolayı olumlanması vardır. Sonrasında ABD’nin Irak işgalini de “demokratik sömürgecilik” olarak değerlendirmeleri de bu yaklaşımın uzantısıdır. Zaten emperyalist savaş, “toplumsal gelişme önünde engel oluşturan siyasal sistemi aşmak” olarak değerlendirilirse, olumlamak kaçınılmaz. Tesbit böyle olunca saptanan görev de, savaşa karşı durmak yerine, savaşa birlikte ortaya çıkan “yeni” durumu kutsamak ve ondan yararlanmak oldu.

Bu yazı kapsamında amacımız; PKK ve onun kuyruğundan gidenlerle polemik yürütmek değil. Merak eden, o dönem çıkan yayınlarına bakabilir. Burada altını çizmek istediğimiz birinci husus, yaşanan savaşın adının doğru bir şekilde konulmasıdır. “**Yerel-bölgesel savaş**” diyerek **küçültmeler, yine her zamanki gibi hiçbir özeleştirilmeden, bugün “üçüncü dünya savaşı” diyorlarsa, bunun bir açıklamasını yapmalıdırlar.** İkincisi, savaşın adını doğru koymanın, onu doğru bir şekilde tahlil etmek ve doğru sonuçlar çıkarmak anlamına gelmediğidir. Yoksa bazı burjuva aydınlar da 11 Eylül saldırısı sonrası “üçüncü dünya savaşı”nın başladığını söylediler. Ancak ondan çıkardıkları sonuçlar çok farklı oldu.

Bu noktada Lenin’in emperyalizm tahlili ve emperyalist savaşa nasıl yaklaştığı önem kazanıyordu. “*Kapitalistler dünyayı paylaşıyorlarsa, özel kötülükleri nedeniyle değil, erişilen yoğunlaşma derecesinin, kar sağlamak için onları bu yola girmek zorunda bırakması nedeniyle*” diyordu Lenin; savaşı ABD’nin o dönemki başkanı Bush’un kişisel özellikleriyle açıklayanlara yanıt verircesine. Ve devamında savaşın emperyalizme özgü nesnel yönünü şöyle açıklıyordu: “*Ve ‘sermayeleriyle orantılı olarak’, ‘herkesin güçlerine göre’ paylaşıyorlar; çünkü ticari üretim ve kapitalizm düzeninde, başka bir paylaşım biçimi olanaksızdır.*” (Lenin, Emperyalizm, Bilim ve Sosyalizm Y. sf. 80)

Yayinevimiz tarafından 2003 yılında basılan “Yeni emperyalist savaşın ekonomi politiği” başlıklı kitap, 11 Eylül sonrası ABD tarafından başlatılan savaşın Leninist bir tahlilini içeriyor. Aradan geçen 10 yılı aşkın süre, orada yazılanları doğruladığı gibi, güncel öneminden de birşey kaybettirmedi. “Üçüncü dünya savaşını yaşıyoruz” sözlerinin daha sıkça duyulduğu bugünlerde, savaşa dair gerçekleri, onun nesnel temelini, önceki savaşlarla özsel benzerliğini, yanısıra farklı yönlerini bir kez daha hatırlatmakta yarar görüyoruz.

Aşağıdaki yazı, bu kitaptan bir bölümün kısaltılmış halidir.

Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası, emperyalistler arası paylaşım savaşlarının doğmasının temel nedenlerinden biridir. Çeşitli iç ve dış faktörler, kapitalist gelişim seyrinde her ülkeye farklı etkide bulunur. Emperyalist kapitalist sistem içinde kurulan bir denge sürgit devam etmez. Bir dönem en güçlü olan, gelişmesinin doruğunda gerilemeye başlar. Onun eskiyen, ağırlaşan ve hantallaşan teknolojisinin karşısına, yeni gelişmekte olan genç bir emperyalistin taze güçleri, yeni ve son teknolojiyle donanmış ekonomisi çıkar. Bu karşı karşıya gelişten yengiyile ayrılan, genellikle genç ve güçlü emperyalist olur. Arkadan gelenin öne geçmesi, kapitalist eşitsiz gelişim yasasının doğal bir sonucudur.

* * *

A- EKONOMİ- POLİTİKA VE SAVAŞ

Sınıflar mücadelesi tarihi, ekonomik altyapı üzerine oluşmuştur. Tüm toplumsal dönüşümler; ekonomik altyapıyı ele geçiren sınıfın, siyasi üstyapıyı da ele geçirme savaşının bir sonucu olarak ortaya çıkmışlardır. Ve bu savaşların tamamı, ekonomik gücü elinde tutan sınıfın zaferiyle sonuçlanmıştır.

Politika ekonominin yoğunlaştırılmış halidir. Savaş ise politikanın başka araçlarla -şiddet araçlarıyla- sürdürülmesidir. Bu iki cümle, savaşların nedenini en özlü olarak anlatan ifadelerdir. “*Bütün savaşlar, kendilerini doğuran politik sistemlerden ayrılamaz. Savaştan önce belli bir devlet, bu devlet içindeki belli bir sınıf tarafından uzun süre izlenen bir politika, savaş sırasında da aynı sınıf tarafından ister istemez sürdürülür; yalnızca eylemin biçimi değişmiştir*” diyor Lenin. (Sosyalizm ve Savaş, Sol Y. sf. 115)

İzlenen politika, hegemonya kurma savaşında kullanılacak dönemsel taktiklerle ilgilidir elbette. Doğaldır ki, bu savaşımında tek tek ülkelerin egemen sınıflarının yeri, ‘sermayeleriyle orantılı olarak’ ve ‘herkesin güçlerine göre’ belirlenir; paylaşımında herkesin payı, kendi ekonomik gücüyle doğru orantılıdır.

Emperyalistler, bu savaşta öne geçebilmek için ekonomik alanda sürekli kendilerini yenilemeye, yanısıra rakiplerinin yaşadıkları gelişmeleri yakından takip etmeye çalışıyorlar. Her emperyalist kurum, kendine ‘thing-thank’ kuruluşları oluşturuyor, stratejistler yetiştiriyor, raporlar hazırlıyor...

Bu raporların en önemlilerinden biri olan Global Trend 2015 adlı raporda, ABD için 21. yüzyılın başlarında en ciddi tehlikenin Asya bölgesinden geleceği yazılıyordu. Asya’da Çin ve Rusya’nın giderek büyüüp gelişmekte olduğu, kuracakları bir ittifaka Hindistan’ı da dahil ettiklerinde ABD için önemli bir rakip olacağı belirtiliyordu. 1997 ve 2001 yıllarında yayınlanan QDR (Dört Yıllık Savunma Değerlendirme) raporları da ‘küreselleşme’nin korunması ve geliştirilmesini, ‘yaşamsal ulusal çıkarlar’ listesine koyuyordu.

Bu durum üstelik, ABD ekonomisinin bunalıma girmeye başladığının işaretlerinin görüldüğü bir döneme denk geliyordu. Tam da bunalımdan çıkmak için yeni pazarlara ihtiyaç duyduğu bir dönemde, bu ülkelerin ABD’nin varolan pazarlarına da göz dikmesi, ekonomik sıkışmışlığı artıran bir etkendi. Zaten ABD askeri gücünün ulaştığı son noktayı ifade eden NMD’lerin, (ulusal füze

savunma kalkını) ilk olarak Rusya’yı ve Çin’i hedefleyen biçimde, Tayvan ve G. Kore’ye kurulması da boşuna değildi. Dolayısıyla ABD, yeni bir emperyalist savaş hazırlığına başladığını ve bu savaşı asıl olarak bu güçlerle yaşayacağını öncesinden ilan etmişti.

Buradan da görüleceği gibi emperyalistler, gelişmeleri tahmin edebilmekte fazla zorlanmıyorlar. Amabunları bilmek yeterli olmuyor. Emperyalist-kapitalist sistemin doğasından kaynaklanan sistem yasaları nedeniyle, hiç birine kalıcı çözümler bulamıyorlar. Kimi zaman geçici çözümler bulsalar, ya da sorunu ertelemeyi başarsalar bile, sonrasında sorun, katlanmış olarak yeniden karşısına çıkıyor.

Sistemin yasaları, savaşları doğuruyor

Kapitalist-emperyalist sistemin doğasından gelen temel yasaları vardır. Bu yasalar, savaşları kaçınılmaz kılar.

Bunların başında **azami kar hırsı** gelir. **Emperyalizm iradi davranamaz.** İsteddiği kadar planlamalar, araştırmalar yapsın, onu yöneten asıl faktör, azami kardır. Daha fazla meta üretimi, daha fazla pazar alanı, rakiplerini daha rahat ekarte etmek, kendi karını büyütme...

Mesela burjuvazi, kendi içinde pazarı eşit bir biçimde paylaştırdığında, rekabet ve savaşlar ortadan kalkacaktır; ama hiçbiri kendi payına razı olmadığı ve her biri kendi adına azami karı hedeflediği için, daha da önemlisi, sömürüye karşı sınıf mücadeleleri emperyalistlerin planlarını bozacağı için, savaşlar emperyalizmin doğal bir parçasıdır.

Bunlardan dolayı, emperyalist kapitalist sistemde gerek yerel-bölgesel savaşlar, gerekse emperyalist paylaşım savaşları kaçınılmazdır. Özünde, **barış dönemleri, savaşlara verilmiş aralar olmaktan öteye gidemez.**

Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası, emperyalistler arası paylaşım savaşlarının doğmasının temel nedenlerinden biridir. Çeşitli iç ve dış faktörler, kapitalist gelişim seyrinde her ülkeye farklı etkide bulunur. Emperyalist kapitalist sistem içinde kurulan bir denge sürgit devam etmez. Bir dönem en güçlü olan, gelişmesinin doruğunda gerilemeye başlar. Onun eskiyen, ağırlaşan ve hantallaşan teknolojisinin karşısına, yeni gelişmekte olan genç bir emperyalistin taze güçleri, yeni ve son teknolojiyle donanmış ekonomisi çıkar. Bu karşı karşıya gelişten yengiyile ayrılan, genellikle genç ve güçlü emperyalist olur. Arkadan gelenin öne geçmesi, kapitalist eşitsiz gelişim yasasının doğal bir sonucudur.

ABD bugün, başta Çin olmak üzere

diğer emperyalistlerin atağını görmektedir, ama bunları engelleyebilmesi mümkün değildir. Tıpkı İngiltere'nin II. Emperyalist savaş sonrasında eski imparatorluğunu kaybetmesi gibi, güçlü ama eski olan, içten çürümeyi daha yoğun yaşıyandır. Keza savaşa götüren etkenlerden bir diğeri de **emperyalizmin çürümüş ve asalaklaşan yapısıyla** ilgilidir.

Emperyalist gelişim arttıkça, içten çürüme de büyür. Emperyalist ülkeler ya da tekeller, en güçlü göründükleri zamanda gerçekte en zayıf anlarını yaşıyorlar. Bir ahtapot gibi dünyanın her tarafına kollarını uzatmış görünen dev bir tekel, gerçekte yaşadığı iç zayıflıkların sonucu olarak bir gecede iflas edebilir. Güçlü emperyalist olan bir ülke, bir savaşla çok gerilere düşebilir.

Burada dikkat edilmesi gereken nokta şudur; tek tek emperyalist ülkelerin ya da tekellerin çökmesi, ya da geriye düşmesi için belirleyici bir faktöre ihtiyaç vardır. Bu, kimi zaman rakip bir emperyalist gücün bir müdahalesi, kimi zaman kitle hareketinin ulaştığı düzey olabilir. Önemli olan, bu faktörün, koşullar olgunlaştığında vurucu bir darbe indirebilmesidir. Bu olmadığı koşulda ne kadar çürümüş olursa olsun, emperyalist bir güç, kendini yenileme olanakları yaratabilir.

Sistemin temel özelliklerinden bir diğeri, malların üretimi ve dağılımının tam bir örgütsüzlük içinde olması, bir **üretim anarşisi** yaşanmasıdır.

Yeni bir ürün, pazarda kar getirecek yeni bir meta, pek çok kapitalist tarafından aynı anda ve çok yoğun bir biçimde üretilir. Burada belirleyici olan, toplumun ihtiyacı değil, kar oranı yüksek ürünlerdir. Bunun sonucu, aşırı üretimle pazarın doyması, stokların birikmesi ve bunalımların başlamasıdır. Bir tarafta açıklıktan yoksulluktan kırılan kitleler vardır, bir tarafta da satılmadığı için depolarda biriken, fiyatları düşürmesin diye imha edilen ürünler.

Üretim anarşisi, pazar için mücadeleyi de beraberinde getirir. Tekeller arasındaki rekabet, son noktada emperyalist paylaşım savaşına kadar götürür.

Kapitalizmin devrevi bunalımlarının özünde, üretim anarşisi vardır. Aşırı üretimin yarattığı bunalımlar, sistemin altüst olmasını getirir. Bu bunalımlar, herhangi bir üretim dalında başlayarak, hızla tüm ekonomiyi kapsarlar. Hatta bir ülkeden başlayarak kısa zamanda tüm dünyayı etkiler.

Aynı yönde tüm hızıyla üretim yapan pek çok kapitalist, işlerin en iyi, karın en parlak görüldüğü noktada, bir anda kendilerini bunalımın içinde buluverirler. Bunalımdan yeniden canlanma ve

Ülkelerin ekonomik güçleri ve gelişme hızlarıyla, sahip oldukları sömürü alanları arasında büyük bir oransızlık vardı. Bu oransızlık içinde, dünya sanayi üretimindeki payı fazla olan ülkeler, bu üretimi pazara sürebilecekleri sömürgelerini artırmak için savaşa girişmek zorundaydılar. Çünkü, gelişmeleri hızlı olmakla birlikte, stoklarını eritebilecekleri bir pazara sahip değildiler. Bu durum, onları daha hızlı bir biçimde bunalımlara sokuyor, ya da yaşanan bunalımdan daha fazla etkilenmelerine yol açıyordu. Mesela hem Avrupa'yı hem de Amerika'yı etkisi altına alan 1907-10 bunalımından en fazla etkilenen ülkeler arasında Amerika ve Almanya vardır.

büyüme sürecine geçişte buldukları en etkili formül ise, savaşlardır. Savaş ekonomisi, kapitalist ekonominin soluk borusu işlevini görür. Yoğun ve çok ucuz işgücü sömürsünün yanısıra, savaşa dönük üretimin had safhaya çıkarılması ve üretilen metanın neredeyse 'stoksuz' biçimde hemen tüketilmesi; keza savaş sonrasında pek çok alanda tümenden durmuş olan üretimin yeniden canlanması vb. bunalımın etkilerini silecek, en azından azaltacaktır. Bundan dolayı, emperyalist sistemin bunalımlarından çıkmak için savaşlara ihtiyacı vardır.

Birinci ve ikinci emperyalist savaşın ekonomisi

Savaşlar, mali sermaye tarafından dünya pazarlarının paylaşılmasının araçlarıdır. Üstelik bu paylaşım sadece bilinen değerli hammadde kaynaklarının paylaşılmasıyla da sınırlı değildir. Mali sermaye, hem olası hammadde kaynaklarını bulmak umudu taşıdığı için, hem de paylaşım savaşında geride kalmamak için elinden geldiğince çok toprağa el koymaya çalışır. Emperyalist savaşlar bu paylaşımın belirlenmesi için yapılır. Bugüne dek yaşanan her iki paylaşım savaşında da bu gerçek, kendini olanca çıplaklığı ile ortaya koymuştur.

Lenin, I. Emperyalist paylaşım savaşını *"köleliği güçlendirmek için köle sahipleri arasında yapılan savaş"* olarak tanımlıyor. Ve savaşan taraflar için *"daha yaşlı ve gırtlığına kadar doymuş soyguncuları (İngiltere ve Fransa) soymaya çalışan genç ve daha güçlü soyguncu (Almanya)"* ifadelerini kullanıyor. Emperyalist paylaşım savaşlarında paylaşılan şeyin, dünyanın ekonomik zenginlikleri olduğunu anlatan güçlü ifadelerle...

İngiltere kapitalistleşme yoluna ilk giren ülkeydi. Hatta İngiltere için 19. yüzyılda 'tüm dünyanın atölyesi' tanımı kullanılırdı. Çünkü hammadde deposu ve yiyecek ambarı olarak kullanılan bütün diğer ülkelere sanayi ürünleri sağlardı. Amerika ve Almanya ise kapitalistleşme sürecine daha geç girdiler. İngiltere epeyce bir mesafe kaydettikten sonra kapitalistleşmeye başlayan bu ülkeler, 20. yüzyılın başında, teknik ilerlemelerle elde edilen sonuçlardan çıkar sağlamaya ve daha hızlı bir şekilde yeni sanayi dallarını geliştirmeye başladılar. Bu durum onların kısa zamanda güçlü bir kapitalist gelişme sağlamalarına neden oldu. Aynı dönemde, 'eski' kapitalist ülke olan İngiltere'de, kokuşma ve üretici güçlerin gelişimin yavaşlaması sözkonusuydu.

Ülkelerin ekonomik güçleri ve gelişme hızlarıyla, sahip oldukları sömürü alanları arasında büyük bir

oransızlık vardı. Bu oransızlık içinde, dünya sanayi üretimindeki payı fazla olan ülkeler, bu üretimi pazara sürebilecekleri sömürgelerini artırmak için savaşa girişmek zorundaydılar. Çünkü, gelişmeleri hızlı olmakla birlikte, stoklarını eritebilecekleri bir pazara sahip değildiler. Bu durum, onları daha hızlı bir biçimde bunalımlara sokuyor, ya da yaşanan bunalımdan daha fazla etkilenmelerine yol açıyordu. Mesela hem Avrupa'yı hem de Amerika'yı etkisi altına alan 1907-10 bunalımından en fazla etkilenen ülkeler arasında Amerika ve Almanya vardır.

İşte I. Emperyalist paylaşım savaşının başlamasının nedeni buydu. **Aşırı üretim bunalımına giren ve bu bunalımı atlatmak için yeni pazarlara sahip olmak isteyen genç ve yeni emperyalist güçler, yaygın pazarlara sahip olan, ama artık eski gücünü kaybettiği için o pazarları elinde tutamayacak kadar zayıflamış olan emperyalistlerle kıyasıya bir savaşa girişmişlerdi.**

İkinci emperyalist savaşta da ekonomik açıdan benzer biçimde büyük denge-sizliklerin olduğunu görebiliriz. I. Emperyalist savaştan yenik çıkan Almanya, '30'lu yıllara gelindiğinde kendini toparlamış; savaşın galibi olan İngiltere ve Fransa'nın karşısına güçlü bir ekonomiyle çıkmayı başarmıştı. Almanya ile Japonya, '29 bunalımından hızlı bir biçimde çıkarak (burada ekonomilerini askerileştirmelerinin payını da eklemek gerekir) I. Emperyalist savaşın galibi ülkelerin karşısına ekonomik olarak da dikilmişti.

I. Emperyalist savaşın arkasından SB'nin kapitalist sistemden kopması ve sömürgelerde ulusal kurtuluş hareketlerinin başlaması, kapitalist sömürü pazarını daraltan, böylece bunalımı derinleştiren bir rol oynamıştır. '29 bunalımının bu kadar keskin ve sert yaşanmasının nedenlerinden biri de budur. Yaklaşık dört yıl süren bu bunalım, dünya ekonomisini alt üst eder. Bunalımın arkasından durgunluk, sonra da canlanma döneminin yaşanmaya başlaması kısa sürer ve '37 yılında, yeni bir bunalım başlar.

Ekonomik açıdan böylesine önemli etkenler, emperyalistler arasındaki paylaşım kavgasını kızıştırmış, yeni emperyalist savaşı da kaçınılmaz hale getirmiştir.

Her bunalım dönemi elbette ki tüm dünyayı etkisi altına alan bir emperyalist paylaşım savaşını doğurmaz. Ekonominin askerileştirilmesi, bunalımın faturasının yarı sömürge-bağımlı ülkelere çıkartılması, ticari savaş, damping vb başka birtakım yöntemlerle de

bunalımların geçici olarak atlatılabilmesi mümkündür, genellikle de bu yöntemler devreye girer. Ancak **bunalımın baş-ka yöntemlerle atlatılamayacak kadar derin ve boyutlu bir hale geldiği dönemlerde, emperyalistlerin geçici çözümler üretme, manevralar yapma gücü ve yeteneği kalmaz.** İşte o zaman paylaşılmış toprakların yeni güç dengelerine bağlı olarak yeniden paylaşılması kaçınılmaz hale gelir. Bu noktada, tüm dünyayı etkisi altına alan emperyalist paylaşım savaşları mutlak bir zorunluluktur artık.

Bugün emperyalist-kapitalist sistemin içine düştüğü bunalım böyle bir bunalımdır. Onun içindir ki, bu savaş Irak savaşı değildir. Bu savaş, Ortadoğu savaşı da değildir. Bu savaş, dünya egemenliğini güçlendirmek için verilen emperyalist paylaşım savaşıdır.

B-YENİ EMPERYALİST SAVAŞIN ÖNGÜNÜNDE EKONOMİ

ABD emperyalizmi, bu savaşı başlatırken politikasını, ‘önleyici vuruş konsepti’ olarak isimlendirdi. Her iki emperyalist paylaşım savaşında da, yeni gelişen ve büyümekte olan saldırgan emperyalist güç, savaşı başlatan taraf olmuştur. Eski ve güçlü olan emperyalistler ise, daha çok ‘varolanı koruma’ pozisyonunda ‘bekle gör’ anlayışıyla hareket ediyordu. Bu bekleyişin doğal sonucu eski emperyalistlerin güç kaybı oluyordu. İngiltere ve Fransa’nın her iki savaşta güç kaybı, ABD’nin ise fırsatları değerlendirerek “öldürücü darbe”yi indiren yeni emperyaliste dönüşmesi bu bekleyişin ürünüydü.

Bu defa diğerlerinden farklı olarak, savaşı başlatan saldırgan emperyalist, yeni büyüyen değil, dünya genelindeki hakimiyetini onyıllardır kurmuş olan emperyalist oldu. Paylaşım sofrasında kendi payını artırmak isteyen emperyalist güçler değil, sofranın baş köşesini tutmuş olan ABD emperyalizmi bu savaşın baş aktörü olarak öne çıktı.

ABD giderek yaklaşmakta olan ‘tehlike’yi farketmişti. Emperyalizmin doğası gereği ve tarihteki örneklerin de kanıtladığı gibi, ABD, artık dünya egemenliğini kaybetme sırasının kendisine geldiğini biliyordu. Ancak doğaldır ki, ‘kaderine razı olup’ geriye çekilmesi beklenemezdi. Bu nedenle gelişip güçlenmekte olan rakip emperyalistlerin daha fazla büyümesini ve güçlerini birleştirerek kendisine saldırıya geçmesini beklemek yerine; saldırıyı başlatarak onları erken bir biçimde ‘gafil avlamayı’ tercih etti.

Yeni emperyalist savaşın ‘saldırgan emperyalisti’ ve başlama koşulları diğer savaşlardan farklı bir görünümdedir. Bu savaşın “3. Dünya Savaşı” olmadığı yönündeki yanılsamalar da, bu açık farkı görememekten, gelişmeleri şablonlara uydurmaya çabasından kaynaklanmaktadır. “Benzetmenin benzemeyen yanları”, biçimlere, yöntemlere ilişkindir. Özde ise, yaşanan “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması” ve bir bölgenin değil “dünyanın” hegemonyasının el değiştirmesi için emperyalistlerin harekete geçmesidir.

Başlangıcındaki ve biçimindeki farklılıklar, ‘kaçınılmaz sonu’ biraz daha uzatabilir, ABD emperyalizmine bir süre daha soluk aldırabilir. Ancak kesin olan şudur ki, ABD’nin bu atağı da, onu diğer emperyalist paylaşım savaşlarındaki ‘saldırgan emperyalist’lerin yaşadığı sondan koruyamayacak, ‘imparatorluk’un çöküşünü durduramayacaktır.

Bu konsept, asıl olarak 11 Eylül saldırıları sonrasında yaygınlaştırıldı. Ancak ‘90’lı yılların ikinci yarısından itibaren ABD emperyalizminin stratejistleri, diğer emperyalistlerin gelişme seyrini, buna karşılık kendi durumlarını tespit ederek ‘bütün bu gelişmelere karşı kendimizi korumak için nasıl önlemler almalıyız,’ sorularını sormaya başlamışlardı. 11 Eylül’le birlikte ‘popüler’ bir söyleme dönüştürülen “önleyici vuruş konsepti”, bu soruların cevabı olarak ortaya çıktı.

Bu nedenle yeni emperyalist savaşın ‘saldırgan emperyalisti’ ve başlama koşulları diğer savaşlardan farklı bir görünümdedir. **Bu savaşın “3. Dünya Savaşı” olmadığı yönündeki yanılsamalar da, bu açık farkı görememekten, gelişmeleri şablonlara uydurmaya çabasından kaynaklanmaktadır.** “Benzetmenin benzemeyen yanları”, biçimlere, yöntemlere ilişkindir. Özde ise, yaşanan “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması” ve bir bölgenin değil “dünyanın” hegemonyasının el değiştirmesi için emperyalistlerin harekete geçmesidir.

Başlangıcındaki ve biçimindeki farklılıklar, ‘kaçınılmaz sonu’ biraz daha uzatabilir, ABD emperyalizmine bir süre daha soluk aldırabilir. Ancak kesin olan şudur ki, ABD’nin bu atağı da, onu diğer emperyalist paylaşım savaşlarındaki ‘saldırgan emperyalist’lerin yaşadığı son- dan koruyamayacak, ‘imparatorluk’un çöküşünü durduramayacaktır.

Bu savaş petrol savaşı mıdır?

Savaş karşıtı kesimlerin net olarak gördükleri bir gerçek var; ‘Bu savaş petrol savaşıdır!’. Bu tespit, gerçeğin sadece bir yönünü ifade etmektedir. Esası, bu savaşın paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı, yani emperyalist hegemonya savaşı olduğudur. Dolayısıyla işgal edilen toprakların yeraltı/yerüstü tüm kaynaklarının sömürüsüne dayanır. Bununla birlikte her dönem, daha fazla öne çıkan bir kaynak ve bu kaynağa yakınlık eden topraklar olmuştur. Bu kimi zaman su, kimi zaman altın, kimi zaman kömürdür. Bugüne dek sömürücü güçler tarafından gerçekleştirilen savaşlar incelendiğinde, savaşların altında yatan bu gerçek, rahatlıkla görülebilir.

Geçtiğimiz yüzyılda, petrol yataklarına sahip olmak, her emperyalistin en büyük arzusu ve ona yön veren dürtüsü olmuştur. Bugün de, genel olarak enerji kaynaklarına ve onun ulaşım yollarına hakim olmak, en fazla öne çıkan emperyal amaç olarak şekillenmektedir. Çünkü, dünyanın tüm ‘enerji kaynaklarına’ sahip olmak, dünyaya sahip olmak

anlamını taşımakta, bu da dünya hakimiyetinin temelini oluşturmaktadır. ABD’nin Afganistan’la başlayıp Irak’la devam eden ve tüm Ortadoğu’yu kapsayan savaşında, bu amaç kendini çok açık biçimde ortaya koymuştur.

Elbette ki, ‘enerji kaynakları’ içinde petrol, özel bir yere sahiptir. Emperyalistlerin Ortadoğu’daki kapışmasında çok önemli bir yer tuttuğu da kesindir. Özellikle Irak petrol yatakları oldukça zengin ve petrolün kalitesi çok yüksektir. Ayrıca yataklar yüzeye yakın olduğu için en az masrafla üretim Irak’ta yapılmaktadır. Bu özellikleri nedeniyle Irak petrolleri, dün olduğu gibi bugün de bütün emperyalistlerin iştahını kabartmaktadır. **Petrol kaynakları, -bir bütün olarak yeraltı enerji kaynakları-varillerinin içine sığmayacak kadar büyük bir önem taşımaktadır.**

En başta, ABD’nin kendi ekonomik işleyişini korumak için daha fazla petrole ihtiyacı var. ABD, dünya üretiminin üçte birini gerçekleştiriyor. Ortadoğu petrolleri ise, dünyadaki petrol üretiminin üçte ikisini karşılıyor. Salt bu üretimi sürdürmek için bile, daha fazla petrole ihtiyaç duyuyor. Ne kendi topraklarında çıkarılan petrol, ne de Latin Amerika ya da başka bölgelerde sahip olduğu-denetlediği petrol yatakları, Ortadoğu petrollerinin yerini karşılayamıyor.

İkinci neden, dünya genelinde petrol fiyatlarını belirleyebilmektir. Çünkü pazara fazla petrol sürdüğünde, petrol fiyatları genel olarak düşer, bu da kar oranlarını etkiler.

Ortadoğu petrolleri, gerek miktarının büyüklüğü, gerekse kalitesiyle, diğer bölgelere oranla daha belirleyici önemdedir. Bu nedenle Ortadoğu petrollerine sahip olmak, ABD’nin dünya hegemonyasını güçlendirmesi açısından vazgeçilmez bir hedeftir. Ancak bununla da sınırlı değildir. ABD emperyalizmi, Ortadoğu’nun yanısıra, Kafkaslardaki petrol yataklarını, ayrıca, petrol ve doğalgazın ‘sıcak denizlere’ açılmasını sağlayan boru hatlarının geçtiği bölgeleri, kendi denetimine alma çabasıındadır. Böylece rakip emperyalistleri devre dışı bırakabilecek, OPEC’i de kendine bağımlı hale getirebilecek (tümünden ortadan kaldırması da olasıdır) dünya genelinde petrol tekeli (bununla bağlantılı olarak dünya hegemonyasını) elinde tutabilecektir. Bu çerçevede Ortadoğu petrolleri öylesine kilit önemdedir. O yüzden etkisi, birkaç milyon varil daha fazla petrole sahip olmakla sınırlı değildir.

Üçüncüsü, dünya pazarlarında daha etkili bir güce ulaşma, diğer emperyalistler karşısında, pazarları

ele geçirme savaşımında öne geçme çabasıdır.

“Güncel kapitalizmi özellikle belirginleştiren şey, en büyük girişimcilerin oluşturduğu tekellerin toplulukların egemenliğidir. Bu tekeller özellikle bütün hammadde kaynaklarını yalnız kendi ellerine geçirdikleri zaman sağlamlık kazanır. Uluslararası kapitalist toplulukların, hasmın her türlü rekabet olanağını söküüp almak, örneğin demir ya da petrol yataklarını kendi ellerinde toplamak için ne büyük bir çaba gösterdiklerini gördük. Rakipleriyle savaşımın bütün olasılıklarına karşı tam bir başarı güvencesini, tekele, -hatta bu rakipler kendilerini devlet tekeli kuran bir yasayla savunmayı düşündükleri takdirde bile- ancak sömürgelere sahip olmak sağlayabilir. Kapitalizm ne kadar gelişirse, hammadde eksikliği kendini ne kadar çok duyurursa, rekabet ve tüm dünyadaki hammadde avcılığı ne kadar çetinleşirse, sömürgelere sahip olma savaşımı da o kadar hoyratlaşır.” (Lenin, Emperyalizm, sf. 87-88)

Herhangi bir biçimde hammadde kaynaklarını başka emperyalistlerle paylaşmaya razı olmak, emperyalizmin doğasına aykırıdır. Azami karı elde edebilmek için de her emperyalist, hammadde kaynaklarına tek başına sahip olmaya, kendi egemenliğini sağlamlaştırmaya çalışır. Her tür yöntemin mübah olduğu vahşi bir savaşımır bu.

Bu nedenle bu savaşta petrolün önemi, salt Irak petrolünü ya da genel olarak petrol yataklarını ele geçirmekle sınırlı değildir. Emperyalistlerin amacı petrol de içinde olmak üzere hammadde kaynaklarını ele geçirerek rakip emperyalistleri, sömürü savaşımında saf dışı bırakmak, dünya genelinde hakimiyetini kurmak, böylece azami karı sağlamaktır.

Savaşın Irak’la sınırlı olmayan, hatta Ortadoğu ile sınırlı olmayan bir emperyalist paylaşım savaşı olmasının nedeni de budur. Ve açıktır ki, ‘koalisyon güçleri’ (ABD-İngiltere) ile diğer emperyalistler arasında yaşanmakta olan savaş, Irak petrollerinin paylaşılmasıyla bitmeyecektir. Suriye, İran, K. Kore, Kafkas ülkeleri vb. ne de sıra gelecek (sıralamada farklılıklar olsa da), o ülkeler de ‘yeniden paylaşılacak alanlar’ olarak savaşta yerlerini alacaklardır.

C- YA DEVRİMLER SAVAŞLARI ÖNLER, YA SAVAŞLAR DEVRİMLERE YOL AÇAR

Roma imparatorluğu, köleci sistemin merkeziydi. En büyük köleci imparatorluktu; dünya genelinde hakimiyet kurmuştu. Sistemle, onun simgesi ve temsilcisi imparatorluk içiçe geçmişti.

Kapitalizm sürecinde ‘her yol’ bunalıma çıkıyor. Bunalımı geciktirmek, etkilerini azaltmak ya da faturasını başka ülkelere, sömürgelere yönlendirmek için kullanılan her yöntem, bir sonraki bunalımın daha şiddetli geçmesine neden oluyor. Kapitalist sistemin işleyiş yasaları bunalımları yaratıyor, bunalımlar savaflara neden oluyor, savaflar bunalımları derinleştiriyor. Bu döngüyü kırarak ve hem bunalımlara hem de savaflara nihai olarak son verecek tek yol, proletaryanın önderliğinde gerçekleşecek olan devrimlerdir. Bunun dışında başvuru her çözüm arayışı, en fazla kısa süreli ağrı kesici olmaktan öteye gitmez. Ve daha da büyüyerek geri döner.

Sistemin ekonomik yapısı, imparatorluğun ekonomik yapısıyla özdeşleşmişti. Spartaküs’le simgeleşen sayısız köle isyanı, Roma imparatorluğuyla birlikte köleci toplumu da yıktı.

Britanya imparatorluğu, serbest rekabetçi kapitalizm döneminin temsilcisidir. Emperyalizm gelişip güçlenmeye ve yeni tip sömürgecilik ortaya çıkarmaya başladıktan sonra güç kaybetmeye başlamış, II. Emperyalist savaş sonrasında eski tip sömürgecilik tümüyle mezara gönderilirken, bu devlet de ipi göğüsleyememenin acısıyla teslim bayrağını çekmiştir.

Emperyalizmin ‘imparatoru’ da Amerika’dır. Özellikle ‘90’lı yıllar boyunca, ABD, karşısında etkili bir rakibinin kalmamasının da avantajıyla, kendisini ‘dünyanın efendisi’ ilan etmiştir.

Toplumsal sistemle, o sistem içinde ‘1 numara’ olan devlet arasında doğrudan bir ilişki olması doğaldır. Çünkü, sistemin yasalarını en iyi biçimde işleterek en büyük haline gelen ‘imparatorluk’, sisteme ne kadar bağımlıysa, sistemi de kendisine o kadar bağımlı hale getirmiştir. Dünya genelinde hakimiyetini ne kadar güçlü kurmuşsa, dünya ekonomisinde de o kadar belirleyici hale gelmiş, diğer ekonomileri bir biçimde kendine bağlamıştır. Bu nedenle çöküş, sistemle birlikte, onun simgesi ‘imparatorluk’u da kendi girdabına çekerek boğmaktadır.

Savaş ekonomisi bunalımı hafifletir mi?

Kapitalistlerin bunalımı ertelemek için en fazla başvurdukları yöntemlerden biri silahlanmadır. Çünkü çok büyük boyutlara varan silahlanma harcamaları, ekonomiye belli bir canlılık getirir. Ancak bu silah sanayii ve onun yan üretimle sınırlıdır. Üstelik silah sanayii çok hızlı geliştiği için üretilen her silah, birkaç yıl içinde tüketilmediği koşulda eskir, hurdaya çıkar. Onun için emperyalistler, bu silahları bir biçimde yarı-sömürge ülkelere satmanın yollarını ararlar. O yüzden de devletler arasındaki sorunları sürekli kaşır, bölgesel savaflar yaratırlar.

Bununla birlikte savaş sanayiindeki canlanma, kapitalizmin kendi işleyişinden kaynaklanan bunalımına çözüm olmadığı gibi, onu daha da derinleştirir. “Savaş, acil ekonomik gereksinimler bakımından, bir ulusun gelirinin bir kısmını denize atmasına benzer” diyor Marks. **Savaş ekonomisi ya da ekonominin askerileştirilmesi, kitlelerin zorunlu ihtiyaçlarına dönük üretimde bir azalmaya neden olur, genişletilmiş yeniden üretimi baltalar ve toplam**

üretimde bir azalma ortaya çıkar. Mesela, II. Emperyalist savaş sonrasında, ordu kurma ve silahlanma hakları ellerinden alınan Japonya ile Almanya’nın tüm ekonomilerini üretime yönlendirmeleri ve teknolojiye çok hızlı bir ilerleme sağlamaları bununla ilgilidir. Yanısıra, vergi oranlarının çok yüksek miktarlara çıkması, iç borçlanmanın artması ve yüksek enflasyon, ekonominin askerileştirilmesinin ve silahlanmanın artmasının sonuçlarıdır ve bunların faturası da kitlelere çıkartılır.

Günümüzde özellikle ABD emperyalizminin rakamları, silahlanmanın ulaştığı boyutu göstermesi açısından çarpıcıdır. ABD’nin 2003 askeri bütçesi bir önceki yıla göre 48 milyar dolarlık bir artışla 393 milyar dolar olarak belirlendi. ABD son 20 yıllık zaman diliminde ilk kez ‘savaş bütçesi’ni bu denli artırıyor. Bu rakam, bir çok ülkenin yıllık bütçesinin onlarca katını ifade ediyor.

Her iki emperyalist paylaşım savaşının ardından çıkan bunalımlar (ki, bir tanesi kapitalist sistemin tarihindeki en büyük bunalım olan ‘29 bunalımıydı’) savaşın da bunalımları engelleyemeyeceğinin göstergesidir.

Kapitalizm sürecinde ‘her yol’ bunalıma çıkıyor. **Bunalımı geciktirmek, etkilerini azaltmak ya da faturasını başka ülkelere, sömürgelere yönlendirmek için kullanılan her yöntem, bir sonraki bunalımın daha şiddetli geçmesine neden oluyor.** Kapitalist sistemin işleyiş yasaları bunalımları yaratıyor, bunalımlar savaflara neden oluyor, savaflar bunalımları derinleştiriyor. Bu döngüyü kırarak ve hem bunalımlara hem de savaflara nihai olarak son verecek tek yol, proletaryanın önderliğinde gerçekleşecek olan devrimlerdir. Bunun dışında başvuru her çözüm arayışı, en fazla kısa süreli ağrı kesici olmaktan öteye gitmez. Ve daha da büyüyerek geri döner.

Buraya kadar yazdıklarımız, ABD açısından bugünkü savaşın neden kaçınılmaz hale geldiğini göstermektedir. ABD’nin güçlü bir ekonomisinin olduğu dönemlerde, silahlanması ve girdiği savaflar, onun gücünün ve sömürü alanlarının artmasına neden oluyordu. Ancak bugün, yaşadığı bunalımın ve giderek zayıflamakta olan ekonomisinin etkisiyle, bu savaştan güçlü çıkma ihtimali yok denecek kadar zayıftır. Ama kapitalizm koşullarında başka bir alternatifi de olmadığı için, zorunlu bir biçimde savaşın ortasına dalmaktadır.

ABD’nin bugün, salt Ortadoğu petrollerini ele geçirmeye değil, dünya ekonomisini, kendi ekonomisine hizmet edecek şekilde yeniden düzenlemeye

ihtiyacı var. Savaş bu nedenle çok kapsamlı ve çok çetin olacaktır. Bu da, tıpkı diğer emperyalist paylaşım savaşlarında olduğu gibi, kaçınılmaz bir biçimde, yeni devrimlere yolaçacaktır.

Savaş-devrim ilişkisi

Lenin, yaklaşık 100 yıl önce, “çağımız, emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır” demişti. 1917 Ekim Devrimi, birbiriyle çelişen ama aynı zamanda bir bütünlük oluşturan ‘emperyalizm’ ve ‘devrim’ kavramlarını yan yana getirdi ve çağın adını somut bir gerçeklik olarak da ortaya serdi.

Emperyalizm, kapitalizmin son aşaması, onun çürüyen, can çekişen halidir. Aynı zamanda yeni bir toplumsal düzenin, sosyalizmin de ebesidir. Bir kez daha diyalektiğin yasası işlemiş; ‘yeni’, eskinin bağrından doğmuş, ama ‘eski’yi aşarak, onu tarihin çöplüğüne atarak kendi yolunu açmıştı.

Emperyalist savaşlar, sistemin kendi doğasından kaynağını alan tıkanma ve çözümsüzlüklerde adeta ‘İskenderin kılıcı’ gibi kördüğömlere indirilen darbedir. Emperyalizm, kapitalizmin can çekişen, çürüyen hali ise; emperyalist savaşlar da, emperyalizmin kendi içindeki çürüme ve sıkışmasının geldiği son noktayı ifade eder. Dolayısıyla savaşlar, emperyalizmin temel özelliklerinin en bariz, en belirgin ve en çıplak haliyle kendini dışa vurduğu anlardır. Çünkü savaşlar, emperyalizmin bunalımının başka yöntem ve araçlarla çözülemez hale geldiği aşamadır artık. Kapitalist-emperyalist sistem, böyle dönemlerde tam bir çözülme ve yıkım yaşar. Onun içindir ki, emperyalist bunalım ve onun sonucu ortaya çıkan savaşlar, devrimin nesnel koşullarını, olabilecek en elverişli hale getirir. Ve böylece emperyalizm-devrim ilişkisi, emperyalist savaşlarla birlikte çok daha net ve çok daha somut bir hale bürünür. Yaşanan iki büyük emperyalist paylaşım savaşı, bunu teorik bir doğru olmaktan çıkarıp, pratik olarak da göstermiştir.

Kapitalizmin genel bunalımı, birinci emperyalist paylaşım savaşını başlattı. Ve bu dönem, Sovyetler Birliği’nin kapitalist sistemden kopmasıyla sonuçlandı. Bu, kapitalizmin genel bunalımının ilk aşamasıydı. İkinci emperyalist paylaşım savaşı dönemi, kapitalizmin genel bunalımının ikinci aşamasıydı. Ve özellikle de Avrupa ve Asya’daki halk demokrasisi ülkelerinin kapitalist sistemden kopuşuyla sonuçlandı. Birinci emperyalist savaş sonrasında sosyalist kamp, dünyanın altıda birini kapsarken ikinci emperyalist savaştan sonra, bu oran, dünyanın üçte birine ulaştı.

Savaş, devrimci durumu olgunlaştırmış ve bu durumu doğru değerlendiren ülkelerde devrimlere yol açmıştı. Ama aynı zamanda bu devrimler, emperyalist savaşların panzehiri olmuşlar, savaşın bitmesinde çok önemli bir rol oynamışlardır.

Emperyalizm, kapitalizmin can çekişen, çürüyen hali ise; emperyalist savaşlar da, emperyalizmin kendi içindeki çürüme ve sıkışmasının geldiği son noktayı ifade eder. Dolayısıyla savaşlar, emperyalizmin temel özelliklerinin en bariz, en belirgin ve en çıplak haliyle kendini dışa vurduğu anlardır. Çünkü savaşlar, emperyalizmin bunalımının başka yöntem ve araçlarla çözülemez hale geldiği aşamadır artık. Kapitalist-emperyalist sistem, böyle dönemlerde tam bir çözülme ve yıkım yaşar. Onun içindir ki, emperyalist bunalım ve onun sonucu ortaya çıkan savaşlar, devrimin nesnel koşullarını, olabilecek en elverişli hale getirir. Ve böylece emperyalizm-devrim ilişkisi, emperyalist savaşlarla birlikte çok daha net ve çok daha somut bir hale bürünür.

1917 Ekim devrimi, Çarlık Rusya’sını yerle bir ederken, Rus-Alman savaşına da noktayı koymuştur. Sadece o kadar da değil. Çarlık Rusyası ile diğer emperyalistlerin gizli anlaşmalarını deşifre ederek, onların gerçek niyetlerini ve planlarını da ortaya dökmüştür.

Benzer örnekler ikinci emperyalist paylaşım savaşı için de verilebilir. Başta sosyalist SSCB’nin Hitler Almanyası’nı dize getiren büyük direnişi olmak üzere Avrupa’da, Asya’da patlak veren devrimler, bir çok ülkede komünist ve devrimcilerin savaşa karşı yükselttiği ayaklanmalar, partizan savaşları, ulusal kurtuluş hareketleri vb. ikinci emperyalist paylaşım savaşının da sonunu getirmiştir. Aksi halde savaşın ne kadar uzayacağını ve daha ne büyük tahribatlara yol açacağını kestirmek güçtür.

Bütün bunlardan dolayıdır ki “ya devrimler savaşları önler, ya da savaşlar devrimlere yol açar” tespiti, sadece siyasal bir doğru değil, bu tarihsel olayların pratik olarak da kanıtladığı somut bir gerçektir.

Ancak buradan, otomatik olarak her emperyalist bunalımın savaşa, her savaşın da devrime yol açacağı gibi bir yanılgıya düşülmemelidir. Bunalım ve savaşlar, devrimci durumun olgunlaşmasını, devrim için uygun nesnel koşulları yaratır. Fakat devrimi gerçekleştirmek için tek başına bu ‘nesnellik’ yetmez. Bunun ‘öznel’ faktörle tamamlanması, başta komünist-devrimci partiler olmak üzere kitlelerin bilinç ve örgütlülüğünün, bu elverişli ortamdan yararlanabilecek düzeyde olması gerekir.

Gerçekten ML ve devrimci olan parti ve örgütler, devrimci durumun olgunlaştığı kriz ve savaş dönemlerini, devrimle taçlandırabilmek için tüm güçleriyle savaşmışlardır. Ne var ki, her ‘devrimci parti’ aynı tavrı gösterememiş, hatta kimileri, savaş döneminde ‘sosyal-şoven’ bir karakter kazanarak karşı-devrimci bir rol oynamıştır. Onun içindir ki, komünist ve devrimci partiler, sadece emperyalistlere ve kendi egemen sınıflarına karşı da değil, barış çağrıları yaparak savaşın durdurulabileceğini vaaz eden reformistlerden, ‘vatan savunması’ adı altında kendi burjuvazisinin çıkarlarını savunan ‘sosyal şoven’lere kadar geniş bir yelpaze ile savaşmak durumunda kalmışlardır.

Lenin’in de belirttiği gibi, “bireylerin yaşamındaki ya da ulusların tarihindeki her bunalım gibi, savaşlar da bazı kişi ve örgütleri baskı altına alır, ezer, bazılarının da gözünü açar, çelikleştirir ve ileri fırlatır.”

* * *

Bugün tüm insanlık, yeni bir emperyalist savaşla karşı karşıya. **Bir yandan iki büyük savaşın tecrübe ve birikimine sahip, ama öte yandan özellikle ‘90’lardan bu yana revizyonist blokun**

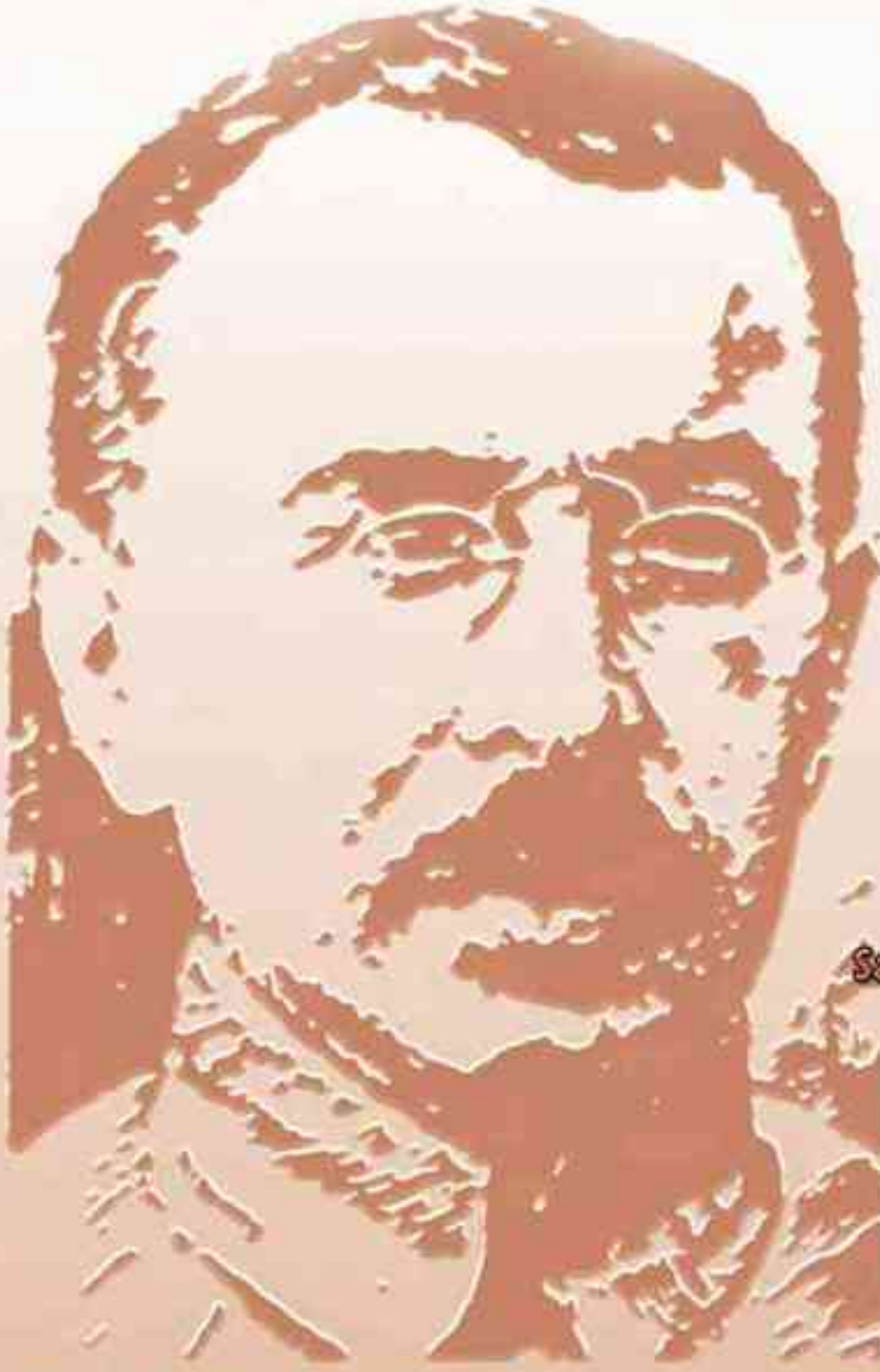
da çökmesiyle yoğun bir bombardıman altında. Ne dayanacağı, güç alacağı sosyalist bir ülke var, ne de Komüntern gibi uluslararası birliği. Bu açıdan handikapları oldukça fazla.

Kuşkusuz daha önceki savaşlarla kıyaslanmayacak avantajları da yok değil. Yeni emperyalist savaş öncesi başlayan ‘anti-kapitalist’ gösteriler, savaş tehlikesinin artmasıyla birlikte ‘anti-savaş’ gösterilerine dönüştü. Özellikle **Irak savaşı öncesi tüm dünyada yükselen savaş karşıtı hareket, daha önceki dönemlerle kıyaslanmayacak bir boyut kazandı.** Bu, her iki emperyalist savaşta insanlığın yaşadığı yıkımın ve ona karşı verdiği mücadelenin imbiğinden süzülen tarihsel bilincin bir ürünüydü. Ancak her fırsatta yinelediğimiz gibi, bu hareket, hem siyasal hem sınıfsal zayıflıkları da içinde taşıyordu. En başta ML devrimci bir önderlikten yoksunluk ve işçi sınıfının katılımdaki düşüklüğü, hareketin en büyük eksikliği olmaya devam etti. Böyle olunca, savaş karşıtı hareket, ağırlıklı olarak reformist ve küçük-burjuva kesimlerin önderliğinde yürüdü. Bu, savaşa karşı mücadelenin olması gereken keskinlikte ve ufuk açıklığında yürütülmesini engelledi. Ve halen aşılması gereken bir eşik olarak duruyor.

Ülkemizde savaş karşıtı mücadele de kendini Irak’la sınırlamış, adını bile “Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu” koymuştu. Bu sınırlılık, savaşın Irak ayağının bitmesiyle onu işlevsiz kılmıştı. Bu durum, emperyalist savaşı kavrama, kapsamını ve sonuçlarını algılamada ciddi bir eksiklik olduğunun göstergesi. Komünistlerin iki yıldır üzerinde ısrarla durduğu yeni emperyalist savaşın niteliği, altında yatan nedenler ve olası sonuçları, başta devrimci kesimler olmak üzere savaş karşıtlarınca yeterince anlaşılabilmiş değil.

Savaş devam ediyor... Irak sonrası durgunluk, ABD’nin yeni planlarını yaşama geçirmek için verdiği kısa bir moladan başka bir şey değildir. Kaldı ki bu süre içinde, Filistin ve Kürdistan’la ilgili ‘yol haritaları’ çiziliyor, Suriye ve İran’a dönük tehditler arttırılıp saldırının zeminini hazırlanıyor. Emperyalizm ve işbirlikçileri, ulusal ve toplumsal hareketleri her yönden kuşatmanın hesaplarını yapıyorlar. Bu hareketlere ‘silahsızlanma’yı, işçi ve emekçilere köleliliği dayatıyorlar.

Kısaca emperyalistler ve işbirlikçi egemen sınıflar durmuyorlar. Devrim cephesinin de buna göre konumlanması, bugüne dek yürütülen mücadeleden dersler çıkarıp eksikliklerini hızla tamamlaması gerekiyor. Kapitalist-emperyalist sistemi, bunalımları ve savaşlarıyla birlikte tümten ortadan kaldırmak, tüm insanlığın çektiği acı ve ızdırabı dindirmek, sömürü ve zorbalığa son vermek; kitlelerle kucaklaşmış ML bir öncülüğü şart kılıyor.

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı ölümsüzdür!

Göğsümde 15 yara var!..
Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak!
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!!!

Göğsümde 15 yara var!
Sarıldı 15 yarama
Kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular!
Karadeniz boğmak istiyor beni,
Boğmak istiyor beni
Kanlı karanlık sular!!!

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!..

Göğsümde 15 yara var!
Deidiler göğsümü 15 yerinden,
Sandılar ki, vurmaz artık kalbim kederinden.
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yarımdan 15 alev,
Kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak...
Kalbim
Kanlı kırmızı bir bayrak gibi çarpıyor,
Çar-pa-cak!

Nazım Hikmet

**Devrim,
ML partinin önderliğinde,
kitlelerin eseri olacaktır!**